

מאת מחברת רב המכר 'הצוואה'

קריסטל אשלי ההימור

ספר מסדרת 'הרי קולורדו'

"ההימור הוא אחד הרומנים אהובים עלינו ביותר.
אין כמו קריסטל אשלי בסיכוי נוסף לאהבה."
הוצאת א(ה)בית

קריסטן אשלי / ההימור

קריסטן אשלי

ההימור

ספר ראשון בסדרת הרי קולרדו

מאנגלית: דורון דנסקי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קריסטן אשלי
ההימור

Kristen Ashley
The Gamble
Colorado Mountains Book1

עריכה: ורד רווה-שמואל
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד: גרינהויז — הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר (לרבות צילום, הקלטה, אינטרנט ודואר אלקטרוני), כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2018 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ח
© 2018 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-55-1
Printed in Israel 2018

All rights reserved

ההימור

פסק זמן

הבטתי בשעון שעל לוח המחוננים במכונית השכורה, ואז שוב החוצה, אל השלג. כבר איחרתי בעשרים דקות לפגישה עם האחראי. דאגתי לא רק בגלל האיחור — דאגתי גם כי אחרי שסוף סוף אגיע לשם, הוא יהיה צריך לנהוג הביתה בשלג. מצב הכבישים החמיר מרגע לרגע. הרטיבות הפכה לקרח שחור במקומות מסוימים ולמעטה שלג עבה במקומות אחרים. פשוט קיוויתי שהוא גר קרוב ל"משולש".

אלא שהוא כנראה היה רגיל לזה, הרי הוא גר בעיירה הררית קטנה בקולורדו. מבחינתו זה בטח לא משהו מיוחד. אני מְתִי מפחד.

התאפקתי לא להביט בהוראות שאותן שיננתי במטוס (או ליתר דיוק לפני שעליתי למטוס) והיו מונחות בארנק שלי, על המושב שליד הנהג. לא היה לי מושג עוד כמה זמן נשאר לי לנסוע, ומה שהחמיר את המצב הוא שכנראה נסעתי בחצי מהמהירות המותרת; אבל לא הייתי סגורה על זה. שלא לדבר על העובדה שהייתי מותשת וסבלתי מגיט לג, אחרי שהעברתי את שבע-עשרה השעות האחרונות בכביש, במטוס או במכולת.

שלא לדבר על העובדה שאתמול (או אולי שלשום?) לא הצלחתי לקבוע באיזה יום מדובר בגלל אזורי הזמן המשתנים) הרגשתי משהו מוזר בסינוסים שלי, ופירוש הדבר הוא שהשפעת בדרך או מחלה גרועה ממנה, והתחושה הזאת לא עברה לי.

ושלא לדבר על העובדה הנוספת, שהלילה ירד ואיתו הגיעה סופת שלגים שמחריפה מדקה לדקה. היא התחילה במשב קל ועכשיו בקושי הצלחתי לראות את המטרים הספורים שלפני המכונית. בדקתי את דיווחי מזג האוויר, ולפיהם השמיים אמורים להיות בהירים בימים הקרובים. חודש אפריל התקרר, עוד יומיים בלבד. איך ייתכן שיש כל כך הרבה שלג?

שאלתי את עצמי מה ניילס חושב עכשיו, אם כי הוא בטח לא חושב על כלום, כי סביר להניח שהוא ישן. לעומת זאת אילו הוא היה יוצא להרפתקה בכוחות עצמו, או אפילו אם היה עם חברים (לא סביר במיוחד, כי לניילס לא היו הרבה חברים), אני הייתי ערה מרוב דאגה ותוהה אם הצליח להגיע ליעד בריא ושלם. במיוחד אם היה מרגיש את הצריבה בסינוסים, שעליה סיפרתי לו לפני שיצאתי לדרך.

הייתי מוכרחה להודות, שהוא לא ביקש ממני להתקשר כשאגיע ל"משולש" בריאה ושלמה. הוא לא אמר כמעט כלום. גם כשאמרתי לו, לפני שקבענו כנסיות ותאריכים, שאני צריכה פסק זמן של שבועיים. זמן לחשוב על הקשר ועל העתיד שלנו. זמן לעצמי כדי לסדר את הראש. זמן להרפתקה, לנער קצת את החיים שלי, לסלק את קורי העכביש שבראש ואת אלה שחשבתי שמחוברים (ומתעבים מיום ליום) אל כל היבט בחיי המשעממים, השגרתיים והצפויים.

הייתי גם מוכרחה להודות, שלא משנה לאן הלכתי ומה עשיתי, ניילס לא היה מוטרד כלל אם הגעתי בשלום. הוא לא בדק מה שלומי, גם אם נסעתי בענייני עבודה לכמה ימים. וכשעדכנתי אותו,

לא הטרידה אותו העובדה שאני זו שמעדכנת אותו. או לאחרונה (כי בחנתי את זה כמה פעמים), כשלא עדכנתי ואז הגעתי הביתה בבטחה — לפעמים כעבור כמה ימים — לא הפריע לו שלא דיווחתי מה קורה איתי.

הכיוון הלא נעים שאלי חתרו מחשבותיי השתנה, כשראיתי את הפנייה שלי ושמחתי על כך. פירוש הדבר שאני מתקרבת וכבר לא כל כך רחוקה. על פי ההוראות הבנתי, שאם הלילה בהיר, אני אמורה להגיע לשם תוך חמש דקות. פניתי ימינה בזהירות והתמקדתי בראות ההולכת ופוחתת. פניתי שמאלה ואז שוב ימינה ואז שיפוע, שחששתי כי המכונית שלי לא תוכל לעמוד בו. אבל ראיתי אותו זוהר לכבודי בגאווה כמו לפיד מואר.

"המשולש", ממש כפי שנראה באינטרנט רק בלי עצי האורן מסביב, ההרים שברקע והשמש הזורחת. מובן שהם היו שם (חוץ מהשמש, כי הרי ירד הלילה), פשוט לא יכולתי לראות אותם. פשוט מושלם.

"קדימה, מותק, קדימה, את יכולה," עודדתי את המכונית, וההקלה הציפה אותי מעצם המחשבה שסופו של המסע שלי קרב. גחנתי קדימה כאילו התנועה תעניק למכונית שלי תנופה כדי לצלוח את השיפוע.

המזל האיר לי (ולמכונית) פנים, והצלחנו להגיע אל תיבת הדואר עם האותיות המכוסות בחלקן שלג, היוצרות את השם "מקסוול". התיבה סימנה את תחילתו של שביל גישה המשתרע לאורך חזית הבית. פניתי שוב ימינה ונהגתי בזהירות אל עבר גיפ הצ'רוקי שחנה מול הבית.

"תודה לאל," לחשתי, כשעצרתי והרמתי את בלם היד. ראשי חישב מיד את הצעד הבא. לפגוש את המשגיח, לקחת את המפתחות ולקבל הוראות. לרוקן מכונית ממזוודות ומהמוני שקיות מצרכים, אוכל לחופשה בת שבועיים, ובמילים אחרות — דברים שעוזרים לי בדרך כלל אבל גם דברים שממש לא, **שלא** כבדרך כלל.

לסדר במקרר אוכל מתכלה.

להציע את המיטה (אם צריך).

להתקלח.

לקחת תרופה לצינון שקניתי במכולת.

להתקשר לניילס, גם אם רק כדי להשאיר הודעה במשיבון.

לישון.

השינה היתה הדבר שחיכיתי לו יותר מכול. נדמה לי שמעולם לא הרגשתי מותשת כל כך. כדי להפחית מכמות הצעדות למכונית הלוך ושוב לקחתי את התיק שלי, יצאתי מהמכונית והעמסתי אותו על הכתף. לאחר מכן ניגשתי לתא המטען ולקחתי שקיות מצרכים רבות ככל שהצלחתי לסחוב. פסעתי בזהירות. השלג כיסה את כביש הגישה הקדמי ואת חמש המדרגות שהובילו למרפסת המשתרעת לאורך ה"משולש", ואני נעלתי מגפיים עם עקבים גבוהים. למרות שהיה מאוחר מדי, גם אם בדקתי מראש את תחזית מזג האוויר ולכן חשבתי שיהיה בסדר, שקלתי מחדש את הבחירה שלי במגפיים עם עקבים גבוהים כשהגעתי למרפסת. עוד בטרם עליתי מדרגה אחת, נפתחה דלת הכניסה מזכוכית ואיש עמד בפתח. הלילה האפיל על חזית גופו, וגבו הואר קלושות באורות מתוך הבית.

"אה, היי, אני ממש-ממש מצטערת על האיחור. הסערה עיכבה אותי," מיהרתי להסביר את גסות הרוח שלא ממש דרשה הסבר (שהרי ברור היה שיורד שלג, ולכן כל נהג שעניו בראשו אמור להיזהר), והמשכתי להתקדם לאורך המרפסת.

האיש זו, והאור בחוץ נדלק וסנוור אותי לרגע.

עצרתי כדי לאפשר לעיניי להתרגל, ואז שמעתי, "מה קורה פה?"

מצמצתי ואז מיקדתי את מבטי. הדבר היחיד שיכולתי לעשות עכשיו הוא לבהות בו.

לא חשבתי שככה אמור שרת להיראות.

הוא היה גבוה, גבוה מאוד, וכתפיו היו רחבות מאוד. שערו כהה, כמעט שחור, גלי, וחלק ניכר ממנו נמשך לאחור כאילו זה עתה סיימו לעצב אותו לתפארת. הוא לבש חולצת פלאנל משובצת ותחתיה

גופייה תמה, ושרוולי החולצה הופשלו וחשפו את הגופייה שכיסתה את זרועותיו. מכנסי הגיינס היו דהויים, גרביים עבים כיסו את רגליו, ועורו השזוף נמתח על פניו בעלות מבנה העצמות המושלם, שאפילו עיוור היה נכנס לאקסטזה אילו היה ממשש אותן באצבעותיו. לסת ומצח חזקים, עצמות לחיים מסותתות. לא ייאמן.

לפי הערכת, עברו עליו כמה ימים מאז שהתגלח כמו שצריך.

"מר אנדרוז?" שאלתי.

"לא", ענה ולא אמר עוד.

"אני..." התחלתי להגיד משהו, אבל אז לא ידעתי מה לומר.

ראשי נע מצד לצד. ואז הבטתי אחורה אל המכונית שלי ואל גיפ הצ'רוקי ושוב נשאתי את מבטי אל ה"משולש".

זו אכן היתה התמונה מהאתר, התמונה הזאת בדיוק. לא?

השבתי אליו מבט. "סליחה. הייתי אמורה לפגוש את האחראי."

"האחראי?"

"כן, מישהו בשם מר אנדרוז."

"את מתכוונת לסלים?"

סלים?

"אה..." עניתי.

"סלים לא פה."

"אתה אמור להביא לי את המפתחות?" שאלתי.

"מפתחות למה?"

"לבית."

הוא הביט בי במשך כמה שניות, מלמל, "שיט" ומיד לאחר הקללה נכנס הביתה, תוך שהוא משאיר את הדלת פתוחה.

לא ידעתי מה לעשות, לכן עמדתי בחוץ לפני שהחלטתי שאולי הדלת הפתוחה היא, למעשה, הזמנה להיכנס בעקבותיו.

זה מה שעשיתי וסגרתי את הדלת בעזרת הרגל. ניגבתי את רגליי על השטיחון כדי להיפטר מהשלג והבטתי סביבי.

חלל פתוח לחלוטין, הכול עשוי עץ בוהק, פשוט מרהיב. אתרי חופשה שרואים באינטרנט מוצגים בדרך כלל בצורה מחמיאה הרבה יותר מהמציאות. כאן קרה ההיפך — אף תמונה לא היתה מסוגלת לשקף כמה טוב נראה המקום הזה.

מצד שמאל שכן אזור אירוח ובו ספה גדולה, רחבה וארוכה עטוית שמיכות. לצד הספה, מול החלונות, עמדה כורסא ענקית, ששני אנשים היו יכולים לשבת בה בכיף (ובנוחות), ולפניה ניצב הדום לרגליים. שולחן עץ מרובע ואיתן ניצב בין הכיסא לספה, ושולחן מרובע נוסף, נמוך אך רחב מהשני, עמד מול הספה. מנורה שניצבה על השולחן הקטן, שבסיסה עשוי מענף, האירה את החלל. מנורה עומדת אחרת ניצבה בפינת החדר ליד החלונות, וגם היא היתה עשויה מענף אחר וארוך יותר. גם המנורה הזאת היתה דלוקה, ותאואים רצו לאורך האהיל המכסה אותה. בתוך קמין עם ארובת אבן מרהיבה, שנעלמה בשיפוע המשולש, בערה אש עליזה. בירכתי החדר הבחנתי בגומחה ובה שולחן כתיבה ומאחוריו כיסא מסתובב ישן. כיסא נדנדה עמד בפינה, ליד מנורה נוספת שהאירה גם היא את החדר ושבסיסה נראה כמו בול עץ. גרם מדרגות לוליני הוביל אל לופט תחום במעקה, שחולש על אזור האירוח המרכזי, ושתי דלתות ניצבו מתחת ללופט. ידעתי שאחת מהן מובילה לחדר אמבטיה עם שירותים ומקלחת והשנייה, ככל הנראה, למחסן.

התמונות של הלופט, שהופיעו באתר, הראו שיש בו מיטת קווין סייז, חדר אמבטיה ראשי עם סאונה קטנה וארון בגדים ענק.

מימין ראיתי מטבח, אולי לא מפואר או עדכני במיוחד אבל ממש לא עלוב. דלפקי השיש נפרשו בצורת ח' ארוכה: אחד מהם לאורך צדו של הבית, והשני דלפק כפול, נמוך ורחב עם בר גבוה יותר.

שניהם חצו את החלל הפתוח ושני כסאות גבוהים ניצבו מול הבר. שפע ארונות עץ אורן בהקו. מכשירי חשמל ברמה סבירה מפלדת אל-חלד. גומחה נוספת מאחור במקום שבו עמד הכיור, ומצדה השמאלי — המקרר. שולחן אוכל לשישה סועדים ובקצהו חלונות משולשים, גם הם עשויים עץ אורן, עם מחזיק נרות בצורת עששית, שחול ירקרק ממלא את מרכזו ונר עבה בצבע שמנת תחוב בו. על השולחן עמד פמוט דולק, וגם הוא היה עשוי מענפים.

"יש לך מסמכים?" שאל האיש. מרוב שהייתי שקועה בסקירת החלל ובמחשבות כמה הכול יפה כל כך, ואיך כל השבועות שביליתי בחששות אם אני עושה את הדבר הנכון, ואם שבע-עשרה שעות הנסיעה המפרכת היו שוות כדי להגיע לבית המהמם הזה, נבהלתי ואז הבטתי בו.

הוא עמד במטבח והרים טלפון אלחוטי. הלכתי לעברו, הנחתי את שקיות המצרכים על הבר ואז נברתי בתיק שלי כדי למצוא את נרתיק הנסיעות. שלפתי אותו, פתחתי ואיתרתי את דפי האישור.

"הנה," אמרתי, נופפתי בהם ומסרתי אותם לידי.

הוא לקח אותם, על אף שחייג באותה עת בטלפון בעזרת אגודלו.

"יש בע...?" שאלתי, עיניו ננעצו בי, ואני השתתקתי.

עיניו היו אפורות, גוון אפור בהיר וצלול. אף פעם לא ראיתי עיניים כאלה. במיוחד לא תחומות בריסים עבים, ארוכים ושחורים.

"סלים?" אמר לתוך הפומית. "כן, יש פה איזו אישה..." הוא הביט בדפים, "מיס שרידן אחת."

"מיז", תיקנתי אותו אוטומטית, ועיניו האפורות והצלולות שבו אלי.

בשלב זה גיליתי שגם קולו מושך להפליא. קול עמוק, עמוק מאוד אבל לא עדין. הוא היה מחוספס, כמעט צרוד.

"מיז שרידן אחת." הוא קטע את מחשבותיי והדגיש את ה"מיז" בצורה לא נחמדה במיוחד, לדעתי. "היא רוצה מפתחות."

חיכיתי לסלים הזה, שלפי חשדותיי היה כנראה מר אנדרוז, השרת הנעדר, כדי שיסביר לחתיך ההורס שיש לי הזמנה מאושרת לשבועיים, אשר שולמה מראש עם פיקדון לא קטן למקרה נזק לא סביר. וגם חיכיתי שהסלים הזה יגיד לחתיך ההורס שכנראה חלה טעות ואולי הוא צריך לפנות את המקום, כדי שאוכל לפרוק את מה שיש במכונית, לשים במקרר את המוצרים המתכלים, להתקלח, לדבר עם ניילס והכי חשוב — ללכת לישון.

"כן, פישלת," אמר החתיך ההורס לטלפון וסיכם את השיחה במילים, "אסדר את זה." ואז הוא לחץ על כפתור, הטיח את הטלפון בדלפק ואמר לי, "סלים פישל."

"אה, כן, את זה התחלתי להבין."

"יש מלון למרגלות ההר במרחק של עשרים וחמישה קילומטר."

נדמה לי שהלסת שלי נשמטה, אבל ראשי התרוקן, לכן אני לא סגורה על זה.

ואז אמרתי, "מה?"

"מלון בעיר, נקי, נוף נחמד, מסעדה טובה. למרגלות ההר, מאיפה שבאת. את נוסעת לכביש הראשי, פונה שמאלה ומשם זה בערך חמשה-עשר קילומטר."

ואז הוא הושיט לי את הניירות שלי, ניגש לדלת הכניסה, פתח אותה והמשיך לעמוד שם בעודו אוחז בה בלי להוריד ממני את העיניים.

עמדתי קפואה במקום, ואז הבטתי לעבר חלונות "המשולש" אל השלג המסתחרר ולאחר מכן הסתכלתי על הגבר המהמם, אך כפי שהבנתי באיחור, הלא-ידידותי במיוחד.

"יש לי הזמנה," אמרתי לו.

"מה?"

"ה-ז-מ-נ-ה," חזרתי באיטיות כדי שיבין.

"כן, סלים פישל."

נענעתי בראשי. הנענוע היה קצר ומבולבל. "אבל שילמתי מראש על שבועיים."

"כמו שאמרתי, סלים פישל."

"ונתתי פיקדון," המשכתי.

"תקבלי החזר."

מצמצמתי אליו ואז שאלתי, "החזר?"

"כן", אמר לי, "החזר, כאילו, יחזירו לך את הכסף."

"אבל..." התחלתי לומר משהו, אבל הפסקתי כשהוא נאנח בקול רם.

"תקשיבי, מיס..."

"מיז", שוב תיקנתי אותו.

"מה שתגידי", אמר בקוצר רוח. "קרתה כאן טעות. אני כאן."

זה לא קרה לי הרבה זמן, אבל הרגשתי שאני מתחילה להתעצבן. הרי נסעתי במשך יותר משבע עשרה שעות. הגעתי לארץ אחרת באזור זמן שונה. השעה היתה מאוחרת, השלג ירד והכבישים היו מסוכנים. במכונית שלי חיכו מצרכים בשווי אלפי דולרים, שחלקם היו עתידיים להתקלקל אם לא יוכנסו לקירור. ובבתי מלון אין מקררים, לפחות לא מקררים גדולים. והייתי עייפה, התחיל לי צינון, לכן אפשר היה לסלוח לי על העצבים.

"טוב, גם אני", השבתי לו.

"כן, נכון, אבל זה הבית שלי."

"מה?"

"הוא שייך לי."

נענעתי את ראשי שוב — אותם נענועים קצרים ומבולבלים.

"אבל הבית מושכר."

"הוא מושכר כשאני לא כאן. הוא לא מושכר כשאני בבית."

לבסוף הבנתי מה קורה כאן.

"אז מה שאתה בעצם אומר הוא שההזמנה המאושרת שלי היא, בעצם, הזמנה לא-מאושרת, ואתה

מבטל אותה בדקה התשעים, במלוא מובן המילה?"

"זה בדיוק מה שאני אומר."

"אני לא מבינה."

"אני מדבר אנגלית. אנחנו מדברים באותה שפה. אני מבין אותך."

שוב התבלבלתי. "מה?"

"את אנגלייה."

"אני אמריקאית."

גבותיו נצמדו זו לזו ושיוו לו מראה קצת מפחיד, בעיקר כי פניו הוצללו באותו רגע. "את לא נשמעת

לי אמריקאית."

"אבל זה מה שאני."

"שיהיה", מלמל והניף את זרועו לעבר הדלת הפתוחה. "תקבלי החזר ביום שני על הבוקר."

"אסור לך לעשות את זה."

"חבל, כי הרגע הרשיתי לעצמי."

"זה... אני... אתה לא..."

"תקשיבי, מיז שרידן, כבר מאוחר. ככל שתמשיכי לעמוד פה ולקשקש, ככה ייקח לך יותר זמן

להגיע למלון."

שוב הבטתי אל השלג שבחוץ ובחזרה אליו.

"יורד שלג", הודעתי לו את המובן מאליו.

"בדיוק בגלל זה אני אומר לך — כדאי שתצאי לדרך."

נעצתי בו מבט לרגע, שהתארך לעשרה.

ואז לחשתי, "אני לא מאמינה."

עכשיו כבר התעצבנתי על בטוח. כי ידעתי שאני רותחת ועייפה מכדי לחשוב על המשפט הבא

שייצא לי מהפה.

תחבתי את הניירות לארנק, לקחתי את שקיות המצרכים, ניגשתי אליו, עצרתי והטיתי את ראשי

כדי להביט בו.

"אז מי יחזיר לי את הכסף על הדלק למכונית?" שאלתי.

"מיס שרידן..."

"מיה", סיננתי, בעודי גוחנת לעברו וממשיכה. "ומי יחזיר לי את הכסף על כרטיס הטיסה מאנגליה, שבה אני גרה גם אם הדרכון שלי כחול?" לא אפשרתי לו לענות ומיד המשכתי, "ומי יחזיר לי את הכסף על החופשה שתכננתי בבית משולש יפהפה בהרי קולורדו, שהייתי צריכה להקדיש יותר משבע-עשרה שעות נסיעה כדי להגיע אליו, ואם יורשה לי להוסיף — ליעד ששילמתי בשבילו מחיר מלא אבל לא זכיתי ליהנות ממנו כלל?" הוא פתח את פיו, אבל אני לא הפסקתי לדבר. "לא חציתי את האוקיינוס ואת רוב היבשת הזאת כדי לישון במלון נקי עם נפים יפים. עשיתי את זה כדי להיות כאן." "תקשיבי..."

"לא, אתה תקשיבי. אני עייפה, הסינוסים שלי מתפוצצים, ויורד שלג. כבר שנים שלא נהגתי בשלג, לא בצורה כזאת." הצבעתי על החשיכה בזרועי עמוסת שקיות המצרכים. "ואתה מגרש אותי מכאן, הרבה אחרי השעה תשע, תוך כדי הפרת חוזה."

בזמן שדיברתי, שינו פניו הבעה מרוגז למשהו שלא הצלחתי לפענח, ואז הוא חיך לפתע, ועצבן אותי לגלות שיש לו שיניים ישראליות, לבנות ומושלמות.

"הסינוסים שלך מתפוצצים?" שאל.

"כן", יריתי. "הסינוסים שלי מתפוצצים, ממש", אמרתי לו ושוב נענעתי בראשי, והפעם הנענועים היו קצרים ועצבניים. "תשכח מזה. מה אכפת לך בכלל? אני עייפה מדיי בשביל כל הסיפור הזה. מה שנכון. עייפה מתה. מחר כבר אחשוב מה לעשות."

ואז יצאתי בצעדים דרמטיים (ולדעתי, הגיע לי שישלחו לי על זה) אל הלילה וחשבתי שזו התשובה. היקום בישר שכדאי לי ללכת על בטוח. להתחתן עם נילס. לאמץ לחיקי את החיים הבטוחים, גם אם הם משעממים בדרך כלל; אבל ביני לביני הודיתי, שמעולם לא הרגשתי בודדה יותר. בודדה עד כדי שיתוק.

למי אכפת?

אם זו ההרפתקה שלי, היא דפוקה ברמות.

הייתי כבר מעדיפה לשבת ולראות טלוויזיה עם נילס (נגיד).

פתחתי את תא המטען והחזרתי את השקיות פנימה, וכשניסיתי לסגור אותו, הוא לא זו.

זה קרה מפני שהאיש הלא-ידידותי-אבל-חתיך-הורס עמד בחוץ ליד המכונית שלי והניח את ידו עליה בחוזקה.

"שחרר", דרשתי.

"תיכנסי חזרה הביתה. נמצא איזה פתרון, לפחות ללילה."

הוא יצא מדעתי? נמצא פתרון? כאילו שהוא ואני נישן יחד בבית המשולש? אפילו לא ידעתי איך קוראים לו, שלא לדבר על העובדה שהוא שמוק.

"ממש תודה רבה", אמרתי בזלזול. "לא. שחרר."

"תיכנסי חזרה הביתה", חזר ואמר.

"שחרר", חזרתי ואמרתי לו שוב.

הוא רכן והתקרב אליי. "תקשיבי, דוכסית, קר פה. יורד שלג. שנינו עומדים בחוץ כמו מטומטמים ורבים על מה שרצית מלכתחילה. תיכנסי כבר לבית המחורבן. את יכולה לישון על הספה."

"אני לא מתכוונת לישון על ספה." ואז הראש שלי הזדקף ושאלתי, "דוכסית?"

"הספה נוחה, ולקבצנים אסור להיות בררנים."

התעלמתי וחזרתי, "דוכסית?"

הוא הניף את ידו השנייה, סקר אותי במבטו ואמר, "בגדים מפונפנים, ארנק מפונפן, מגפיים מפונפנים, מבטא מפונפן." עיניי נישאו אל פניי, והוא סיכם בנוקשות. "דוכסית."

"אני אמריקאית!" צעקתי.

"גם אני", הוא ענה.

"אין דוכסיות באמריקה, התחכמתי אותו.

"אבל זו האמת."

למה אני בכלל מסבירה לו על אריסטוקרטיה? חזרתי למטרה.

"שחרר!" צעקתי שוב.

הוא התעלם ממני לחלוטין והביט אל תוך תא המטען.

ואז הוא שאל שאלה שנשמעה מטורפת באוזניי, "מצרכים?"

"כן, "יריתי. "קניתי אותם בדנוור."

הוא הביט בי וחייד שוב, ואני שוב חשבתי שהוא מטורף לפני שמלמל, "טעות של טירונים."

"אתה מוכן לשחרר כדי שאוכל לסגור את תא המטען ולצאת לדרך?"

"תא המטען?"

"בגאז!"

"דברי אנגלית."

נדמה לי שבשלב זה כבר נהמתי, אבל מרוב כעס לא ממש שמתי לב.

"מר... היסטתי ואז אמרתי, "איך שקוראים לך..."

"מקס."

"מר מקס..."

"לא, סתם מקס."

רכנתי לעברו ואמרתי בקוצר רוח, "מה שתגיד." ואז דרשתי, "שחרר את המכונית שלי."

"את רצינית?"

"כן, "רשפתי. "רצינית. שחרר. לי. את. המכונית. עכשיו."

הוא הרפה מהמכונית ואמר, "כרצונך."

"אילו הייתי יכולה לעשות כרצוני, הייתי חוזרת בזמן ולא לוחצת על 'הזמן עכשיו' באתר

המטופש, "מלמלתי וטרקתי את דלת תא המטען. צעדתי בנחישות אל הדלת של צד הנהג. "בית

משולש אידיולי בהרי קולורדו — אפילו לא קרוב. יותר כמו סיוט של סופת שלגים מזעזעת בהרי

קולורדו."

ישבתי במכונית וטרקתי את הדלת, אבל הייתי בטוחה למדיי ששמעתי אותו מצחקק.

גם אם כעסתי, לא הייתי טיפשה, ויצאתי בנסיעה זהירה לאחור משביל הגישה שלו; בטח נראיתי

כמו סבתא שנוהגת, אבל לא היה לי אכפת. אמנם, רצייתי לצאת מטווח הראייה שלו, להתרחק מהבית

המשולש המרהיב שנחסם בפניי ולהתקרב למיטה, שיכולתי ממש לישון בה, אבל לא רצייתי שהמיטה

הזו תהיה מיטה בבית חולים.

יצאתי משביל הגישה ונהגתי במהירות רבה יותר (אבל לא מופרזת), ממשיכה ככה בלי להביט

במראות כדי לחמוק מהמראה של הבית המשולש.

האדרנלין המשיך לגעוש בגופי ועדיין כעסתי בכל הכוח, כשהתקרבתי למה שנראה כמו הכביש

הראשי (אבל לא הייתי בטוחה) ופגעתי בקרח מכוסה בשלג, איבדתי שליטה על המכונית השכורה

והחלקתי לתוך תעלה.

כשלבי הפסיק להלום בכוח והגוש בגרוני כבר לא איים לחסל אותי, הבטתי בשלג מול המכונית

שלי ומלמלתי, "כמה יפה." ואז המשכתי למלמל, "מהמם."

ופרצתי בבכי.

התעוררתי, או לפחות חשבתי שהתעוררתי.

ראיתי אור בהיר, אור בהיר מאוד, וציפית רכה בצבע בז'.

אבל הרגשתי שהעיניים שלי גדולות פי שלושה מגודלן הרגיל. הרגשתי שהעפעפיים שלי נפוחים.

כאילו הראש שלי מלא בצמר גפן. היתה לי תחושה מוזרה באוזניים, כאילו הן הפכו למנחרות ענקיות

שרכבת היתה יכולה לעבור בתוכן. הגרון שלי כאב בטירוף. ובנוסף הרגשתי שהגוף שלי כבד כמו עופרת

ושכל תזוזה קלה דורשת מאמץ עילאי.

התאמצתי והצלחתי להרים זרוע. ואז התאמצתי עוד קצת והסטתי את השיער מפניי. מה שראיתי היה יום בהיר ושטוף שמש מבעד לחלון משולש ומעקה. ראיתי שלג בכמויות אדירות ועצי אורן בכמויות אדירות לא פחות. אם לא הייתי מרגישה נורא כל כך, הייתי מבינה כמה יפה הנוף. כיוון שהסינוסים סתמו לי את הראש והרגשתי כאילו הוא שוחה, הבטתי בזהירות סביבי וראיתי את חדר השינה בלופט מהאתר של הבית המשולש.

"אני חולמת", מלמלתי וקולי היה צרוד. הדיבור גרם לגרוני לכאוב.

הייתי צריכה להשתמש בשירותים וראיתי את הדלת המובילה אליהם מולי. השתמשתי במעט האנרגיה שנותרה לי כדי להניף את רגלי מעל המיטה. קמתי מתנוודדת והבנתי שאני חולה גמורה. ואז שוב התנוודדתי והשפלתי מבט כדי להסתכל על עצמי. לבשתי חולצת טריקו של גבר, חולצה אדומה ענקית — או לפחות זה היה הצבע שלה בעבר הרחוק. האדום היה דהוי. על החזה מצד שמאל הופיע ציור של איש עם שיער פרוע, מנגן בפסנתר ומעליו הכיתוב "הבר של אחי" בקשת.

פתחתי את צווארון החולצה, הצצתי לתוכו והסתכלתי על גופי העירום פרט לתחתונים שלי, שלא זזו ממקומם.

שחררתי את הצווארון ולחשתי, "אלוהים אדירים."

משהו קרה.

הדבר האחרון שזכרתי הוא שנשכבתי במושב האחורי של המכונית השכורה, כיסיתי את עצמי בסוודרים וקיווייתי שמישהו ייתקל בי בשעות הבוקר המוקדמות.

ניסיתי ללא הצלחה להוציא את המכונית מן התעלה, ומרוב תשישות וחולי הרמתי ידיים. החלטתי לא לצעוד באזור לא מוכר כדי לנסות למצוא את הכביש הראשי או להיתקל במישהו מספיק מטומטם לנהוג בסופת שלגים מטורפת. במקום זאת החלטתי לחכות שהסופה תעבור.

הנחתי גם שלא אצליח לישון במכונית, בתעלה, בסופת שלגים, אחרי היתקלות עם גבר הורס אבל מאוד לא ידידותי. אז לקחתי תרופות לילה נגד שיעול כדי להביס את הצינון שאיים להשתלט עליי, כיסיתי את עצמי בסוודרים ונשכבתי לישון במושב האחורי.

מסתבר שלא התקשיתי להירדם.

עכשיו אני כאן.

שוב ב"משולש".

לבושה רק בתחתונים ובחולצת טריקו של גבר.

אולי זה באמת היה סיוט של סופת שלגים מזעזעת בהרי קולורדו. דברים משונים קרו לנשים שנסעו לבדן. דברים משונים, זאת אומרת שהנשים האלה לא נראו עוד לעולם.

והכול קרה באשמתי. אני זו שרציתי פסק זמן מהחיים שלי. אני זו שרציתי הרפתקה.

חשבתי שאולי כדאי לברוח, אבל הבעיה היתה שאני חולה והייתי צריכה ללכת לשירותים.

החלטתי לגשת קודם לשירותים ואז לחשוב על אסטרטגיה, שתוציא אותי מסרט האימה האישי שלתוכו נקלעתי.

אחרי שסיימתי את ענייני בשירותים (שהיו, חייבת להודות, מהממים בדיוק כמו בתמונות) ושטפתי ידיים, יצאתי וראיתי את הגבר החתיך והלא ידידותי, הידוע גם בשם מקס, יורד בגרם המדרגות הלוליני.

כמו כל גיבורה מטומטמת, חסרת היגיון ואידיוטית בסרט אימה קפאתי ונשבעתי, שאם אצא מהסיפור הזה בחיים, לא אצחק לעולם על אף גיבורה מטומטמת, חסרת היגיון ואידיוטית כפי שעשיתי בכל פעם שצפיתי בסרט אימה.

הוא נכנס לחדר והביט בי.

"את ערה", ציין.

"כן", עניתי בזהירות.

הוא הביט במיטה ואז בי. "התקשרתי לשירותי דרך. הם יגיעו ויגררו לך את האוטו."

"בסדר."

הוא היטה את ראשו הצדה, בחן את פניי ושאל, "את בסדר?"
"כן," שיקרתי.

"את לא נראית מי-יודע-מה."

מיד זקפה את ראשה המכוּעַר עוד תכונה נשית, מטומטמת, חסרת היגיון ואידיוטית — ונעלבתי.
"תודה רבה," סיננתי בארסיות.

שפתיו התעקלו בקצוות והוא התקרב אליי.
צעדתי צעד לאחור.

הוא נעצר, גבותיו התעקלו נוכח הנסיגה שלי ואז אמר, "זאת אומרת, לא נראה לי שאת מרגישה טוב."

"אני בסדר גמור" שיקרתי.

"ואת לא נשמעת כאילו את מרגישה טוב."

"ככה אני נשמעת בדרך כלל," שיקרתי שוב.

"לא נשמעת ככה אתמול."

"עכשיו בוקר. הרגע התעוררתי. זה הקול שלי כשאני מתעוררת."

"הקול שלך כשאת מתעוררת נשמע כאילו כואב לך הגרון והאף שלך סתום?"

המשכתי לשקר. "יש לי אלרגיות."

הוא הביט אל מחוץ לחלון ואז אליי. "בשלג?" גם אני הבטתי אל מחוץ לחלון, וכשהוא המשיך לדבר, השבתי אליו את המבט. "אין שום דבר חי בקרח שבחוץ שיכול לשגע לך את האלרגיות, דוכסית."

החלטתי לשנות את נושא השיחה, אבל דאגתי קצת שאני עומדת לקבל סחרחורת.

"איך הגעתי לכאן?" שאלתי אותו.

ראשו נטה שוב הצדה והוא שאל בתגובה, "מה?"

הצבעתי על עצמי ושאלתי, "אני," ואז הצבעתי על הרצפה, "כאן. איך הגעתי לכאן?"

הוא הביט ברצפה שעליה הצבעתי, נענע בראשו ומלמל, "שיט." ואז שוב הביט בי ואמר, "היית בחוץ. בחיים לא ראיתי דבר כזה. חשבתי שאת עושה את עצמך."

"סליחה?"

הוא צעד צעד נוסף לעברי, ואני צעדתי צעד נוסף לאחור. הוא שוב עצר, הביט ברגליי ומשום מה חייך. ואז הוא שוב הביט בי.

"חכייתי קצת, התקשרתי למלון כדי לבדוק אם נכנסת. הם אמרו שלא. התקשרתי לעוד כמה מלונות. גם הם אמרו שלא. אז נסעתי בעקבותייך, כי חשבתי שאולי נקלעת לצרה. ובאמת נקלעת. מצאתי את המכונית שלך בתעלה ואותך ישנה במושב האחורי. הבאתי אותך ואת החפצים שלך הביתה. התרסקת ולא היה עם מי לדבר." הוא סובב את גופו והצביע על המזוודה שלי, שנחה על ספה נוחה למראה בצד השני של החדר, ואז שוב פנה אליי. "השכבתי אותך לישון וישנתי על הספה."
אין ספק שקיבלתי סחרחורת, לא רק מפני שהייתי חולה אלא גם בגלל מה שאמר. אז כדי לא ליפול ולא להשפיל את עצמי עוד יותר עקפתי אותו, ניגשתי למיטה והתיישבתי — או ליתר דיוק צנחתי עליה.

ואז הבטתי בו ושאלתי, "השכבת אותי לישון?"

הוא פנה אליי וגבותיו נצמדו. הוא כבר לא נראה משועשע.

"את לא בסדר," אמר.

"השכבת אותי לישון?" חזרתי ושאלתי.

עיניו נישאו אליי והוא אמר, "כן."

משכתי את חולצת הטריקו ושאלתי, "הלבשת לי אותה?"

החיוך חזר, אבל הפעם היה שונה, שונה לחלוטין. הסחרחורת שלי הלכה וגברה.

ואז הוא אמר, "כן."

זינקתי על רגליי, ואז הראייה היטשטשה, ידי עלתה אל מצחי ושוב צנחתי על המיטה.
לפתע הוא כרע ברך מולי ומלמל, "אלוהים, דוכסית."
"הפשטת אותי, " האשמתי אותו.
"שכבי, " ציווה.
"הפשטת אותי."
"כן, עכשיו תשכבי."
"אתה לא יכול להפשיט אותי!" צעקתי, אבל שמעתי את מילותי הרמות דופקות בקירות גולגולתי.
ראשי החל לצוף, והייתי נופלת אחורנית אלמלא ידו שהושטה כדי לייצב אותי.
"אני יכול, זה מה שעשיתי, שום דבר שלא ראיתי קודם. עכשיו שכבי."
התחלתי להדוף אותו והכרזתי, "אני הולכת."
הוא הזדקף והניח את ידיו על כתפיי כדי להושיב אותי בכוח. הישבן שלי פגע במיטה, והבטתי בו
כל כך עייפה לפתע, שבקושי הצלחתי להרים את הראש.
"את לא הולכת, " הכריז.
"לא היית צריך להחליף לי בגדים."
"דוכסית, אני לא אומר את זה שוב, שכבי."
"אני חייבת לזוז."
עוד לפני שהספקתי לומר את המילה "לזוז", שתי שוקיי הונפו באוויר וגופי זז במיטה. לא הצלחתי
להחזיק את פלג גופי העליון וגם הוא צנח למיטה, ואז השמיכות כיסו אותי.
"יש לך תרופות בין המצרכים. אביא לך, ואת צריכה לאכול."
"אני חייבת לזוז."
"אוכל, תרופות ונדבר."
"תקשיב..."
"אני כבר חוזר."
הוא יצא, ולי לא היה כוח להרים את הראש כדי לראות לאן הלך. רציתי ללכת למזוודה שלי,
ללבוש בגדים ולהסתלק משם; ואז החלטתי שאעשה זאת אחרי שאעצום קצת עיניים. הן כאבו, יותר
מדיי, וכל השלג והשמש אילצו אותי לתת להן הפוגה. האור היה בוהק מדיי.
ואז כנראה התעלפתי.

"נינה, את איתי?" שמעתי קול מוכר, עמוק וצרוד בוקע ממקום רחוק מאוד.
"איך אתה יודע איך קוראים לי?" שאלתי בלי לפקוח את העיניים. קולי החורקני היה מבהיל אותי
מאוד אלמלא הייתי עייפה כל כך.
"את איתי, " מלמל הקול המוכר, העמוק והצרוד.
"כואב לי הגרון."
"נשמע ככה."
"וכואבות לי העיניים."
"אני בטוח."
"וכואב לי כל הגוף."
"יש לך חום, דוכסית."
"ברור, " מלמלתי. "אני בחופשה. כל החיים המשעממים שלי אני בריאה, וכשאני יוצאת לחופשה,
עולה לי החום."
שמעתי צחוק, שממש אי אפשר להגיד עליו שהוא לא מושך. "מותק, אני צריך שתקומי כדי שאוכל
להביא לך קצת תרופות ונוזלים."
"לא."
"נינה."

"איך אתה יודע איך קוראים לי?"
"רישיון נהיגה, כרטיסי אשראי, דרכון."
עיניי נפקחו מעט, ומרוב שזה היה מאמץ גדול מדיי, עצמתי אותן שוב.
"חיטטת לי בארנק."
"אישה חולה אצלי במיטה. כן, חשבתי שכדאי שאדע איך קוראים לה."
ניסיתי להסתובב, אבל זה דרש יותר מדיי מאמץ; לכן הפסקתי לנסות ואמרתי, "לך מפה."
"תעזרי לי."
"עייפה," מלמלתי.
"מותק."

הוא קרא לי "מותק" פעמיים. ניילס בחיים לא קרה לי "מותק" או "חמודה" או "אהובה" או משהו כזה — רוב הזמן הוא אפילו לא קרא לי נינה, וזה הפאקינג שם שלי. במחשבה שנייה ניילס בכלל לא דיבר אליי הרבה, לא שהיה לי כוח למחשבות באותו רגע.
כמעט נרדמתי שוב, ואז הרגשתי את גופי מורם בעדינות ואת הפלג התחתון של גופי מחליק אל חיקו של גבר. משהו שהרגיש כמו כוס הוצמד לשפתיי.
"תשתי," הורה לי הקול המוכר, העמוק והצרוד.
שתיתי.
הכוס נעלמה ואז שמעתי, "לפתוח את הפה, דוכסית."
עשיתי כפי שאמר לי ואז הרגשתי משהו בלשון.
הכוס חזרה ואז "תבלעי את אלה."
בלעתי והנפתי את ראשי. הגלולות ירדו בגרוני הכואב להחריד.
בסופו של דבר הרגשתי כאילו המצח שלי מוצמד לצווארו של מישהו, ובד עדין התחכך בלחי.
"אאוץ", לחשתי.
"מצטער, חומד."
שוב מישהו הזיז אותי בין הסדינים, ראשי הונח על הכר, ולפני שהשמיכות כיסו אותי כמו שצריך כבר נרדמתי.

התעוררתי, ואז הרגשתי משהו קריר, קריר מדיי, בצווארי.
"לא," אמרתי בצרידות.
"את בווערת, בייבי."
לא בערתי. היה לי קר. רעדתי מרוב קור, כאילו אני רעידת אדמה אנושית.
"קר לי מאוד." המילים גירדו את גרוני והתכווצתי.
הקור נטש את צווארי והוצמד למצחי.
"נינה, יש לך ביטוח נסיעות?"
ניסיתי להתמקד, אבל לא הצלחתי ושאלתי, "מה?"
"אם החום לא יירד בקרוב, אני אצטרך לקחת אותך לבית החולים."
המשכתי לשתוק, בעיקר כי ניסיתי להתרכז בהתחממות. הצמדתי את השמיכה לגופי והתכרבלתי בתוכה.
"נינה, תקשיבי לי, יש לך ביטוח נסיעות?"
"ארנק," אני אומרת. "תיק."
"טוב, מותק, תנוחי."
הנהנתי והצמדתי לגופי את השמיכות, אבל לא הצלחתי להתחמם.
"אני צריכה עוד שמיכה."
"מותק."
"בבקשה."

המטלית הקרירה נשארה על מצחי, אבל הרגשתי אצבעות חסונות מתקפלות סביב צווארי ויורדות אל כתפי.

ואז שמעתי את המילה "פאק" נאמרת בשקט, והשמיכות הוסרו מעליי.
"לא!" זעקתי חלושות, אבל זו היתה עדיין זעקה.
"עוד רגע, בייבי."

המיטה זזה, וזזתי איתה בשעה שמשקל משמעותי נצמד אליי מאחור.
ואז גופו נצמד לאורך גבי והתאים את עצמו לקימורי גופי. נשענתי לאחור והתמקמתי עמוק בתוך חמימותו היציבה, בעוד הרעידות ממשיכות להרטיט את גופי. זרועו נכרכה סביבי, ידו מצאה את ידי, ואצבעות שתי ידי התקפלו סביב אצבעותיו בכוח ונאחזו בו חזק.

"קר לי מאוד, מקס."
"אל תוותר, דוכסית."
הנהנתי על הכר ואמרתי, "אשתדל."
לקח לי זמן, כי הרעידות הפריעו לי לישון וגם החיבוק החזק שלו וגופו הצמוד אל גופי. כשהרעידות החלו פוחתות, כעבור זמן שנדמה כמו נצח, קראתי אליו חלושות, "מקס?"
"אני כאן," הגיעה תשובה צרודה אך מנומנמת.
"תודה," לחשתי.
ואז שקעתי בשינה, מותשת כאילו זה עתה נלחמתי בקרב אדירים.

המטלית הקרה הוצמדה שוב למצחי ואחר כך הועברה בשיערי.

"מקס?"
"החום ירד."
"ממ," מלמלתי וחזרתי לישון.
המילים "תעזרי לי, נינה" עזרו לנחיתה שלי.
"או קיי," לחשתי, והוא השכיב אותי על גבי והרים את פלג גופי העליון.
"תרימי את הזרועות."
עשיתי כמצוותו, ואז הוא הוריד את חולצת הטריקו.
"הזעת את זה החוצה, דוכסית. את כבר בקו הסיום."
"בסדר."
"אל תוריד את הידיים."
"בסדר."

הרגשתי שעוד חולצת טריקו מולבשת על ראשי ועל זרועותיי. הרגשתי שמושכים אותה למטה על בטני וצדי גופי. צנחתי קדימה והרגשתי את מצחי נח על משהו רך וקשה. הבד היה רך וכיסה את מה שחשבתי שהוא כתף נוקשה.

"את יכולה להוריד ידיים."
"בסדר."

שמטתי את זרועותיי, ואז עטפתי בהן משהו שתחושתו הזכירה לי מותני גבר. התכרבלתי צמוד יותר. הרגשתי זרועות נכרכות סביב מותניי וגם יד מלטפת בעדינות לאורך צווארי.

"את חמודה כשאת חולה."
"באמת?"
"את סיוט כשאת ערנית."
"כן?"
"כן."
"מממ."

ואז הוא מלמל, "לא בטוח מה אני אוהב יותר."

לא ידעתי מה לענות. בעיקר כי חזרתי שוב לישון.

2

שוב אנושית

התעוררתי אל אור בוקר בטירוף, ולאחר כמה שניות נזכרתי איפה אני.
במשולש.
ואצל מקס.
"אוי לא," מלמלתי אל הכרית ופקחתי את עיניי. התגלגלתי על גבי, והזיכרונות החלו להציף את מוחי המעורפל.
לא הייתי בטוחה שאני זוכרת כל שנייה, אבל זכרתי מספיק כדי לרצות למות מבושה. התביישתי יותר משהתביישתי כל חיי.
הייתי מוכרחה לצאת משם. מיד.
הסרתי מעלי את השמיכות, הנפתי את רגליי והתיישבתי בקצה המיטה ואז קמתי. הייתי צריכה לתת לעצמי רגע להסתגל — וזה מה שעשיתי. הרגשתי סחרחורת, האף שלי היה סתום, אבל חוץ מזה הרגשתי שוב אנושית.
אנושית מספיק כדי להימלט.
הלכתי אל המעקה והסתכלתי למטה, שמאלה ואז ימינה. מקס לא היה במטבח ולא בסלון.
הבטתי החוצה וראיתי את השלג ואת עצי האורן, את פסגות ההרים הלבנות והירוקות משוננות ומפלחות את השמיים, את הנוף היפהפה ועוצר הנשימה, שהשתרע עד האופק.
ראיתי גם שהחנייה פונתה מהשלג לרבות שטח גדול ומישורי בחזית הבית. המסלול היחיד שהוביל אל הכביש פונה אף הוא וכן הכביש שהוביל החוצה. המכונית השכורה שלי ניצבה בחזית הבית וזהרה באור השמש הבוקר עד כדי כך שעייני דמעו. היה נדמה כאילו השלג לא נגע בה מעולם.
הגיפ לא נראה בשום מקום.
"מקס?" קראתי וקולי נשמע לא יציב וחלוש. כחכחתי בגרוני וקראתי בקול רם יותר, "מקס?"
לא כלום.
תודה לאל! הוא איננו.
ואז ידעתי שאני חייבת להתקדם, ותוך כדי שעמדתי שם, נחתו עליי כל הדברים שהייתי צריכה לעשות. לא ידעתי מה לעשות קודם.
תמיד סבלתי מההרגל המגונה, לבחון כל בעיה, ללא קשר לגודלה, כבעיה שלמה. צ'ארלי תמיד אמר לי לפרק אותה, לחלק את הבעיה הגדולה לבעיות קטנות יותר ולעשות כל דבר בשלבים.
הבטתי במיטה ובמזוודה שלי.

מקלחת. קודם אתקלח, אתלבש, אכניס אוכל לפה, חטיף זריו כדי לקבל אנרגיה. מים, הייתי צריכה להרוות את עצמי. וקפה. הייתי זקוקה לקפאין. ואז לכתוב מכתב תודה למקס, לשים את החפצים שלי במכונית ולעוף מפה, לנסוע במורד ההר ולבלות שבועיים בדנבר.

מעולם לא הייתי באמת בדנבר, אלא רק בשדה התעופה ובמכולת; אבל זה נראה מקום נפלא. ואנשים גרו בדנבר, אז בטח יש בה מה לעשות. בתי קולנוע. מרכזי קניות. מוזיאונים. יכולתי למצוא מה לעשות בדנבר. אולי אוכל למצוא את עצמי בדנבר. אולי אצליח להבין מה קורה בחיים שלי בדנבר. דנבר היתה היעד.

ניגשתי אל התיק שלי ושלפתי את הדברים שהייתי צריכה, הלכתי לחדר האמבטיה, שמתו אותם שם וחזרתי למזוודה לקחת בגדים.

ואז ראיתי את המיטה ושיניתי מסלול — כדאי שאחליף את המצעים במיטה. אף אחד לא רוצה לישון במיטה אחרי ששכב בה אדם חולה. מקס אולי התנהג כמו שמוק, כשפגשתי אותו לראשונה, אבל הוא ממש לא התנהג כמו שמוק כשהייתי חולה. הגיעו לו מצעים נקיים.

לכן הוצאתי את השמיכה החומה, הגדולה והצמרירית, שהיתה מצופה, והסרתי את המצעים מהמיטה. השלכתי אותם לערימה למרגלותיה. המודעה באינטרנט לגבי המשולש בישרה על כך שיש בו מכונת כביסה ומייבש. אכניס את המצעים לכביסה לאחר המקלחת ואכתוב למקס בפתק איפה למצוא אותם, כדי שלא יחשוב שברחתי יחד איתם. לא שהוא היה חושב שגנבתי לו את המצעים, אבל מי יודע. אנשים עושים כל מיני דברים משונים כשהם יוצאים לחופש. ניגשתי לחדר האמבטיה, נעצרתי מול המראה ואז הבטתי בעצמי.

"אלוהים אדירים," לחשתי.

פניי היו חיוורים, וצלליות כחולות-כהות הופיעו מתחת לעיניי, אבל מה שמשך את תשומת לב היה השיער. השיער שלי היה אסון.

לא היה לי הרבה מזל בחיים, אבל הדבר היחיד שהתמזל מזלי איתו היה השיער שלי. היה לי המון שיער. הוא היה עבה ונראה נהדר כמעט בכל שעות היום והלילה, אפילו כשהתעוררתי או כשלא חפתי אותו כמה ימים. קרו לי כמה סלסולים מצערים בצעירותי, אבל בדרך כלל השיער שלי נראה נהדר ללא קשר לאורכו, לעיצובו או עם יד על הלב — לצבעו. בשלב זה היו בו פסים בלונד בהירים. הפסים זרוקים לאורך שיערי החום בהיר בדרך כלל. אפשרתי לו להתארך לא מעט. אבל עכשיו הוא נראה יבש, נוקשה ומפחיד.

הדחקתי הצידה את המראה המפחיד שלי, צחצחתי שיניים, שטפתי פנים וזינקתי למקלחת. זה דרש ממני המון. זה עתה נאבקתי בחום גבוה ולא אכלתי מי-יודע-כמה-זמן. הייתי צריכה, כנראה, לנוח וללא ספק לשבת ולאכול בננה או משהו, אבל לא היה לי מושג איפה נמצא מקס. קיוויתי שהוא בעבודה. כך יהיה לי המון זמן לעשות מה שאני צריכה ולברוח.

יצאתי מהמקלחת, מרחתי קרם גוף, התבשמתי, הברשתי את השיער והתענגתי על תחושת הניקיון. החלטתי שמקלחות מחוללות פלאים. הן היו כמו ניסים קטנים. בעיקר המקלחת של מקס, שהיתה נפרדת מהאמבטיה, מרוצפת אריחים יפים משיש חום ואפור וגדולה מספיק לשניים.

לבשתי את התחתונים וזוג מכנסי ג'ינס שקניתי, ושניילס הניד בראשו כשהראיתי לו אותם. ניילס לא הבין את הג'ינס או את שאר הדברים שקניתי להרפתקה הכפרית בקולורדו מתוך מחשבה שהרכישות יעזרו לי להשתלב עם הילידים. ניילס לבש חליפות לעבודה ומכנסי קורדרוי וסוודרי קשמיר, כשהיה נח או סתם היה בבית. בחיים לא ראיתי אותו לובש ג'ינס ובטח שלא דהוי או יד שנייה.

קניתי אותם במיוחד להרפתקה בקולורדו בחנות בגדים יד שנייה ברחוב פארק בבריסטול, שהתמחתה בבגדי וינטג' אמריקניים. הם היו דהויים, היה קרע בכיס האחורי, החוטים הלבנים, וחשבתי שהם נראים מגניבים. הם גם התאימו כאילו נתפרו למעני, משווים לאחוריים הנדיבים שלי מראה יפה. לכן אהבתי אותם.

הצמדתי להם חגורה רחבה ושחורה וחולצת טריקו ארוכה בצבע לילך עם שרוולים ארוכים כל כך, שכיסו את מפרקי ידי, וצווארון סירה, שהיה רחב עד כדי כך שלפעמים נשטמ מכתפי.

ואז אספתי את כל החפצים שלי ויצאתי מהאמבטיה. הרחתי בייקון מתבשל וראיתי שמישהו לקח את המצעים המלוכלכים.

עצמתי את עיני באיטיות.

נראה שלא הייתי צריכה לבזבז זמן ולהוריד מצעים, גם אם היתה זו גסות רוח.

ואולי הייתי צריכה לדלג על קרם הגוף, או לא לעמוד מתחת לזרם החזק והחם במקלחת למשך חמש דקות תמימות ופשוט לתת למים לשטוף אותי ולהחזיר אותי לחיים.

טוב, מקס היה בבית ולא היתה לי ברירה — נאלצתי להודות לו באופן אישי. לא, קודם כל היה עליי לעמוד מול מקס הגבוה, החתיך עם הקול הצרוד, עם שם המשפחה שלא היה לי מושג מהו, שראה אותי בעיקר עירומה וטיפל בי בזמן שהייתי חולה; ואז להודות לו באופן אישי.

תגמרי עם זה כבר, צ'ארלי היה אומר לי. תמיד עדיף לעשות את הדברים שחייבים במהירות ולגמור איתם.

צ'ארלי, כמו תמיד (אילו היה שם, אבל, לצערי, הוא לא היה), צדק.

נאנחתי, זרקתי את חולצתו של מקס על הכורסה והנחתי את מוצרי הטואלט בתיק. ואז הלכתי ברגלי היחפות לגרם המדרגות הלולייני וירדתי.

כשהגעתי לסלון, ראיתי אותו עומד ליד הכיריים בגבו אליי. הוא לבש עוד חולצה חמה, אבל הפעם לא מפלאנל. היא היתה בצבע יין והתאימה לו בצורה מושלמת. אולי בצורה מושלמת מדי. אפשר אפילו לראות כמה מהשרירים שלו בולטים דרך החולצה, ונראה שיש לו לא מעט. הוא לבש שוב ג'ינס דהוי. גלי שיערו הסמיך מאחור היו מושלמים כמו מלפנים. אולי אפילו יותר מושלמים. אולי אפילו שיערו היה הגדרת המושג שלמות.

הייתי במרחק מטר וחצי מהדלפק, ובדיוק אז הוא הסתובב עם המזלג בידו.

עיניו האפורות היכו בי, סקרו אותי מכף רגל ועד ראש ובחזרה, הוא חיך, ואני הפסקתי לזוז.

"היא חיה", אמר בקול צרוד ומושך להפליא.

הרגשתי כאילו עיניו וקולו מוחשיים, כמו מגע, מגע נעים. הרגשתי את הדם זורם אל לחיי, הרמתי את ידי לשיערי וגיליתי שהוא רטוב ומוחלק לאחור. לכן שמטתי אותה, השפלתי את ראשי, וכשהבטתי אל רגליי, מלמלתי, "סליחה."

"על מה?" הוא שאל ושוב הבטתי בו.

"על..."

"הזרקת לעצמך שפעת?"

"לא."

"דברים קורים", הוא מלמל והסתובב בחזרה אל הכיריים.

טוב, אני מוכרחה להודות שדברים בהחלט קרו. אם כי לא קרו לי דברים כבר הרבה זמן. עשיתי כמיטב יכולתי להימנע מהם לתקופה ארוכה, אבל פעם הם היו קורים לי, וידעתי שדברים ממשיכים לקרות, כי שמעתי מחברים כשדברים המשיכו לקרות להם.

"בכל מקרה, אני רק..."

"שבי", ציווה, שמט את המזלג על הדלפק וניגש למקרר.

"סליחה?"

הוא פתח את המקרר והביט בי. "שבי."

"חשבת ש..."

"את צריכה מיץ", הכריז ושלף מה שנראה כמו מיץ האוכמניות שקניתי בדנבר.

"באמת, אני פשוט..."

הוא סגר את המקרר ומיסמר אותי למקום בעיניו. "דוכסית, תושיבי את התחת שלך."

טוב. מה עונים למשפט כזה?

לא ידעתי, אבל התחלתי לומר, "מקס..."

"תחת על הכיסא, או שאני אשים אותו בכוח על הכיסא."

הוא רציני?

"מקס, אני צריכה..."

"לאכול."

"סליחה?"

"את צריכה לאכול. לא אכלת כלום כבר יומיים."

שכחתי שהוא קצת גס רוח ומאוד שתלטן, והרגשתי איך הראש שלי קפץ בתדהמה ובו בזמן עיניי מתרחבות.

"מה?" לחשתי.

"לא היית בהכרה משהו כמו יומיים."

הבטתי אל מחוץ לחלון כאילו הנוף יוכל לאשר לי שזה שקר (או אמת). ואז שבו עיניי אל מקס.

"יומיים?"

"כן."

"יום שלישי היום?"

"כן."

"אלוהים אדירים," לחשתי.

"שבי, נינה."

המומה מדיי מהעובדה, שהפסדתי שני ימים מלאים מחופשת ההרפתקה שלי, התקדמתי בלי לומר מילה והתיישבתי על שרפרף. מקס מזג לי כוס מיץ אוכמניות, הניח אותה על הדלפק מולי ואז התרחק.

"קפה," מלמלתי, "בבקשה."

"מקבלת."

"יומיים," לחשתי אל מיץ האוכמניות שלי לפני שלגמתי.

"את זוכרת מהם משהו?" הוא שאל, ועיניי מיהרו להביט בו.

גבו הופנה אליי והוא מזג כוס קפה.

מה עשיתי?

האם אמרתי לו, כן, אני זוכרת שטיפלתי ביי? נתת לי תרופות, הקפדת שאשתה, ניגבת לי את המצח, נכנסת איתי למיטה וחיבקת אותי עד שהרעידות חלפו, החלפת לי חולצת טריקו וליטפת לי את הגב? האם אמרתי לו שזכרתי כמה הוא היה חמוד אליי?

מאחר שלא התכוונתי לחשוב על זה (לעולם), החלטתי לשקר.

"זוכרת משהו?" חזרתי על דבריו.

הוא הסתובב והגיש לי את הקפה. "כן, די איבדת הכרה. את זוכרת משהו?"

הנהנתי בזמן שהניח את כוס הקפה מולי ואישרתי, "באמת לא הייתי בהכרה, ובעצם אני לא זוכרת

שום דבר."

הוא הביט בי כמה שניות ואז הרכין את ראשו אל כוס הקפה ושאל, "את שותה עם שמנת?"

"שמנת?"

הוא חייך. "כן, דוכסית, שמנת. יש לכם את זה באנגליה?"

"אנחנו לא קוראים לזה שמנת."

"אז איך?"

"כמו שקוראים לזה. חלב."

"בסדר, את שותה עם חלב?"

"כן."

"סוכר?"

"אחד."

"מה אחד?"

"אחד סוכר."

הוא עדיין חייך, אבל הניד בראשו וניגש למקרר, הוציא מיכל חלב ענק והניח אותו על הדלפק לידי. ואז הוא הוציא חבילה ענקית ולא פתוחה של סוכר, ואם אני לא טועה גם אותה קניתי בדנבר. הוא

הניח אותה ליד החלב, פתח מגירה והביא לי כפית, ואז פנה אל הבייקון שלו.
פתחתי את שקית הסוכר ואמרת, "לא נראה לי שאוכל לאכול את הבייקון."
"הבייקון בשבילי. את מקבלת דייסת שיבולת שועל."
"אה."

הוא שבר שתי ביצים לתוך המחבת לצד הבייקון ועם שומן הבייקון, ואני בהיתי בו. לאחר מכן הלך לארון והוציא קופסת דייסת שיבולת שועל להכנה מהירה.
שמתי כפית סוכר בקפה שלי, הסתכלתי על מיכל החלב — ואז בספל שלי. ואז בחלב. ובחזרה.
איך אצליח למזוג מהחלב שבמיכל הענקי הזה לתוך הספל שלי בלי ללכלך?
ואז שמעתי, "מותק, את מתכוונת לגרום לו למזוג את עצמו, לספל שלך, בעזרת העיניים?"
הבטתי בו ושאלתי, "יש לך אולי קנקן קטן?"
הוא הניף את ראשו לאחור ופרץ בצחוק. הצחוק היה עמוק וצרוד.
שוב הבטתי בו. מה מצחיק?
"מה מצחיק?" שאלתי, בעודו משתלט על צחוקו.

"אני לא עורך הרבה מסיבות תה, דוכסית", אמר לי והמשיך לחייך כאילו אני ממש משעשעת.
לא הייתי בטוחה שזה מוצא חן בעיניי שהוא קורא לי "דוכסית". נכון, כשהוא אמר את המילה עכשיו, היא נאמרה במתיקות אפילו באינטימיות. כשהוא אמר אותה לפני יומיים, לא הייתי ממש בטוחה. הרגשתי כמעט כאילו הוא צוחק עליי; אלא שעכשיו הרגשתי כאילו הוא חושב שאני חולקת איתו את הבדיחה.

"אולי תפסיק לקרוא לי 'דוכסית', הצעתי.
"אולי אני לא יכול, השיב וניגש אליי. הוא הרים את מיכל החלב, מזג כמות אדירה ממנו לתוך הספל שלי וגרם לחלב ולקפה להישפך על הדלפק; ואז הסתובב ומזג, בלי למדוד, המון חלב לתוך דייסת שיבולת השועל.
"קוראים לי נינה, אמרתי לו.
"אני יודע."
"אז אולי תקרא לי נינה."
"אני קורא לך גם ככה."
"ולא דוכסית."

הוא החזיר את החלב למקרר וחזר אליי, לקח את שקית הסוכר, ועיניו נישאו אליי לפני שפנה לעבר דייסת שיבולת השועל. "אם את רוצה קנקן חלב קטן לחלב שלך, את ללא ספק דוכסית."
החלטתי לעזוב את זה. עוד חצי שעה הוא לא יוכל לקרוא לי באף שם, כי אני אהיה במכונית השחורה בדרכי אל דנוור.

"שיהיה, מלמלתי ולגמתי מהקפה.
ואז צפיתי בו שם סוכר בדייסת שיבולת השועל. כפית אחת. שתיים. שלוש. ארבע.
"זה בשבילי?" מיהרתי לשאול כשהערים את הכפית החמישית.
גופו הסתובב, ועיניו הביטו בי. "כן."
הוא הכין לי דייסת שיבולת שועל, ולא רציתי שיחשוב שאני כפוי טובה, לכן מלמלתי, "אה, אני חושבת שארבע כפיות סוכר יספיקו."

שתיים היו מספיקות, בעצם גם אחת, אבל אסתפק בארבע.
"איך שאת רוצה, מלמל אליי בתגובה ונשמע משועשע.
החלטתי לעזוב את זה.

הוא הכניס את דייסת שיבולת השועל למיקרוגל, הפעיל אותו וחזר למחבת. ואז הפך את הביצים במיומנות, הוציא את הבייקון ובלי לספוג את השומן הניח אותו על הצלחת שלא ראיתי שהיתה שם. בצלחת כבר הונחו שני צנימים מרוחים בחמאה ובריבת ענבים.

לפני שהצלחתי להתאפק, הכרזתי בקול מלא בכמיהה, "אני מתגעגעת לריבת ענבים."
ראשו הסתובב אליי, והבעת פניו נראתה כאילו הוא חושב שאני מצחיקה; ובאותה נשימה נראה

מבולבל בגללי. "את מתגעגעת לריבת ענבים?" שאל.
לגמתי מהמיץ ובחנתי את המיקרוגל, אבל לא עניתי. השיחה איתו דרשה ממני הרבה אנרגיה וריכוז, ולא היה לי אף אחד מהם כרגע. זה היה מוזר, כי הוא התנהג כאילו אני שם שנה. כאילו אנחנו חברים. כאילו לא גירש אותי מהבית שלו לפני יומיים. כאילו מצאתי חן בעיניו.
לא מקניטים מישהו שלא אוהבים. לפחות ככה אימי אמרה לי לפני שנים, כשבאתי הביתה והתלוננתי על כל הבנים שהציקו לי. היא אמרה שבנים מקניטים בנות שהם אוהבים, ואם יש משהו שלמדתי בחיים האלה, הוא שאימא שלי טעתה רק לעתים נדירות, אם בכלל.
מקס החליט להרפות והשליך את הביצים על הצלחת, כיבה את האש, העביר את המחבת לכירה אחרת ונעמד מולי. הוא הרים את הצלחת שלו והתחיל לאכול.
"את צריכה לנוח היום," אמר לי תוך כדי אכילה.
"כן," הסכמתי. אנוח היום, אבל אעשה זאת אחרי שאמצא מלון בדנבר.
הוא אכל מהבייקון לפני שהודיע לי, "בקר מחוץ לאמבטיה למעלה נמצאת הטלוויזיה. פשוט תפתחי את הדלתות. אותו דבר למטה כדי להגיע לנגן די-וי-די. יש לי כמה די-וי-די שם. השלטים על השידה."

נעצתי בו מבט בעודו נועץ מזלג בביצה. "סליחה?"
"אם את רוצה להשתמש במחשב, הסיסמה היא Shauna444."
"אה... מלמלתי ואז אמרתי שוב, "סליחה?"
המיקרוגל צפצף, הוא הניח את הצלחת ופנה אליו תוך כדי שהוא מדגיש "מאייתים את זה עם U".
לא עקבתי. "U?"
הוא פתח את המיקרוגל, הוציא את הקערה שלי, חזר אליי, פתח מגרה, הכניס כף לתוך הקערה והניח אותה מולי.

"את המילה Shauna. מאייתים עם S-h-a-u-n-a. ואז 444. יחד."
"אבל..."
"המחשב נמצא בשולחן העבודה," המשיך, לקח את הצלחת עם פרוסות הבייקון, ואז עיניו הביטו מעבר לי, אל החלון. הוא נגס בבשר.
"מקס, אני חושבת..."
"קניתי מספיק אוכל לגדוד. זה אמור להספיק לך לצהריים."
שאני אמות. הוא חשב שאני נשארת שם?
"מקס..."
הוא השיב אליי מבט. "את צריכה לאכול אוכל פשוט. כדי לוודא שזה מאחוריך. לא כדאי שישתובב לך בבטן אוכל עשיר מדי אם המחלה תחזור."
"אולי כדאי ש..."

שמעתי דלת של מכונית נטרקת. הפסקתי לדבר וסובבתי את הכיסא כדי להביט סביבי. בחוץ, ליד הצ'רוקי, חנה רכב שטח מפונפן, וכדי להפוך אותו למפונפן עוד יותר הצבע שלו היה אדום. על המדרגות דילגה בחורה עם רעמת שיער חום כהה, גלי, בוהק וסמיך. היא לבשה וסט ורוד ותפוח וחולצה תרמית כחולה מתחתיו עם מה שנראה כמו נקודות ורודות עליה. היא גם לבשה מכנסי ג'ינס דהויים, והם היו הדוקים. היו לה גם מגפיים פרוותיים עם פומפונים גדולים בחזית, שהתנפפו כאשר דילגה במעלה המדרגות. היא היתה יפהייה. יפהייה להפליא.
לא, היא היתה מקסימה. ארנב שלג בהתגלמותו.
והיא היתה מאוד-מאוד צעירה. הרבה יותר צעירה ממני. הרבה יותר צעירה מגילו המשוער של מקס, לדעתי.

הייתי בת שלושים ושש. הוא ודאי היה בגילי, פחות או יותר.
היא נראתה בת שתים-עשרה. אם כי ידעה לנהוג, אז אולי היא היתה בת שש-עשרה.
היא נעצרה במרפסת ונופפה בהתלהבות ובעליזות מופרזת לעברנו, מקפצת על בהונותיה. למרות ההגזמה גם הנפנוף נראה מקסים וחמוד, כאילו בא לה בטבעיות, מה שהיה נכון כנראה, כיוון שסביר

להניח שהיתה מעודדת.

אלוהים ישמור!

"בקה," מלמל מקס. הבטתי בו, והוא קיפל צנים לחצי ואמר, "אני לא אהיה פה בזמן הקרוב." ואז הוא נגס בצנים והסתובב אל הכיור.

"אני..."

"היי!" קול נשי, עליז, שמח וצעיר בקע מהפתח.

הסתובבתי להסתכל, ובקה היתה בפנים, סוגרת את הדלת מאחוריה ומדלגת לעבר הבר. הפומפונים שלה התנופפו בפראות.

"היי, בקה," בירך מקס.

"היי מקס," קראה בקה ואז הביטה בי, עדיין בעליזות ובשמחה, עדיין צעירה. "שלום לך."

"שלום."

"את בטח נינה," הכריזה, ואני לא בטוחה, אבל נדמה לי שפערתי פה.

איך היא ידעה מי אני?

עיניה בחנו אותי. "היא יפה," אמרה, כנראה למקס, כי הוא היה האדם היחיד בחדר; ואז שוב הביטה בי ועיניה נחו על חזי. והיא הכריזה, עדיין בעליזות, בהתלהבות ובקולניות, "אני מתה על החולצה הזאת! איפה קנית אותה? אני חייבת לדעת."

"אני..."

"את יודעת לקנות, בק, אבל זה יהיה נס אם תצליחי למצוא את החולצה הזאת," אמר לה מקס, והיא הביטה בו כשסיים, "ולהרשות לעצמך לקנות אותה."

הבטתי במקס מעט בהתנשאות בגלל האופן שבו אמר את הדברים. "היא לא היתה כזאת יקרה." "אם היא צריכה לעלות על מטוס לאנגליה כדי לקנות אותה, זה הופך אותה לדי יקרה," השיב מקס.

נאלצתי להסכים.

"אנגליה," נשמה בקה, אבל עשתה זאת בהתלהבות ובעליזות.

"אה...כן," אמרתי לה.

"שכחתי, מקס אמר למינדי שאת אנגליה."

מינדי? מי זאת מינדי? ולמה מקס סיפר לה עליי?

"אני לא אנגליה," אמרתי לבקה.

"אני מתה על המבטא שלך," היא המשיכה להתנשם.

אין לי באמת מבטא.

"זה ממש מגניב!" היא קראה ועיניה נדדו אל מקס. "נכון שזה מגניב?"

"בהחלט מגניב," הסכים מקס, אבל לא נשמע כאילו הוא באמת חושב שהוא מגניב. הוא נשמע כאילו הוא מתאפק לא לצחוק.

התכוונתי להביט בו כדי להבין אם הוא מנסה לא לצחוק ואולי לשאול מה היה כל כך מצחיק, אבל בקה תפסה את כל תשומת לבי.

"שאני אמות. אין לך מושג כמה הייתי רוצה לגור בארץ אחרת," הכריזה בקה. "יש לך המון-המון מזל."

לי? מזל? אנגליה יפה, אבל...

"אף על פי שהייתי רוצה לגור במקום שבו לא יורד גשם," החליטה בקה.

"זה מה שקורה שם," אמרתי לה, "לא מעט."

"אם הייתי גרה שם, תוך כמה זמן הייתי מקבלת מבטא?" שאלה.

"אה...אני לא בטוחה," ענית.

"אני אהיה חייבת לתרגל," הכריזה.

חשבתי על מעודדת אמריקאית קופצנית, עליזה ושמחה, שנוסעת לאנגליה ומתרגלת מבטא. וניסיתי לא להתכווץ.

"אני אביא את הנעליים שלי," אמר מקס וראיתי שהוא מקיף את הדלפק.
"מקס," קראתי, אבל הוא לא עצר.
"כבר חוזר," אמר, אבל לא טרח להסתובב.
"אז כל הבגדים באנגליה שווים כמו החולצה הזאת?" שאלה אותי בקה.
"אה...לא ממש," השבתי ואז ביקשתי, "יכולה לחכות רגע?" זקרתי אצבע אחת ואז ירדתי
מהכיסא ומיהרתי בעקבות מקס, שנעלם במעלה גרם המדרגות הלולייני.
כשהגעתי לחדר השינה, הוא ישב על המיטה ונעל מגף.
"מקס..."
הוא קטע אותי. "יש עוד מצעים בארון."
"בסדר, אבל..."
הוא נעל את המגף השני. "אין לי מושג כמה זמן זה ייקח, אז תרגישי בבית."
"אני יוצאת," מיהרתי לומר, וראשו הונף לאחור, עיניו מביטות בי.
"מה?"
"אני נוסעת לדנבר."
"לא, את לא," השיב, ותשובתו התקיפה, הנחרצת והמפתיעה גרמה לי למצמץ.
"לא?"
"לא" אמר וקם על רגליו. הוא נראה גבוה מאוד וגדול מאוד. הוא היה, כמובן, גבוה מאוד וגדול
מאוד במטבח, אבל המטבח היה חלל פתוח ומואר. הלופט לא היה חלל פתוח ומואר. הוא הזכיר יותר
קן קטן ומואר. גופו הגבוה והגדול מאוד מילא את הלופט ולא השאיר לי הרבה מקום.
"אבל... אני כן."
הוא ניגש אליי, ואני התנגדתי לדחף הפנימי לסגת, בעיקר כי גרם המדרגות הלולייני עמד מאחוריי
וכבר שכבתי יומיים חולה בבית הזה. לא רציתי גם לשבור את המפרקת.
הוא עצר במרחק של כמה מטרים ממני ואמר, "את לא."
נענעתי בראשי ושאלתי, "למה?"
"את צריכה לנוח."
"אני אנוח בדנבר."
"נסיעה לדנבר זו לא מנוחה."
"בסדר, אז אני אכנס למלון בעיר, אישן שם ואז אסע לדנבר מחר."
"גם את זה את לא עושה."
"למה לא?"
"כי פשוט לא."
התחלתי להתעצבן. לא התעצבנתי לעתים קרובות, כי סידרתי את חיי בצורה שלא תזמן לי הרבה
סיבות להתעצבן. אבל ללא ספק התחלתי להתעצבן באותו רגע.
"למה?" שאלתי.
"נינה, אני חייב לסגור איזה עניין. אין לי זמן לדברים האלה."
אין לו זמן למה? למה בדיוק?
"זמן למה?"
"זמן להתקוטט איתך."
עכשיו לא התעצבנתי. התבלבלתי. "אנחנו...מתקוטטים?"
"את לא במיטבך, בערב הראשון היית טובה יותר."
"טובה יותר ביחס למה?"
הוא לא ענה לי, אלא חזר ואמר: "אני צריך ללכת."
"מקס..." התחלתי לומר, אבל הוא התחיל להסתובב, לכן באינסטינקט ראשי הזדקף ואצבעותיי
עטפו את שריריו.
הוא נעצר, אבל גופי קפא ועיניי נשמטו אל זרועו.

אצבעותיי היו שם ואחזו במה שהיתה לו תחושה של פלדה. לניילס לא היו שרירי פלדה. השרירים של ניילס היו רכים ובשרניים. אפשר היה לחשוב כי שרירי פלדה אינם נעימים למגע, אבל לא זו בלבד שהם היו נעימים, הם היו ממש נעימים.

"נינה, קרא מקס, ואני קפצתי והורדתי ממנו את היד.

"אני רוצה להודות לך על שהיית כל כך נחמד אליי כשהייתי... חולה, ואה... הכול אבל אני באמת

חייבת ללכת."

"למה?"

"למה?"

"כן, למה?"

"טוב כי... ככה."

"ככה מה?"

הוא יצא מדעתו?

לא הבנתי את זה. למה הוא רוצה שאשאר? לפני יומיים הוא לא רצה שאשאר. למה אנחנו בכלל

מנהלים את השיחה הזאת?

"אתה בבית, הזכרתי לו.

"כן?"

"ובכן, אנחנו לא יכולים שנינו לגור בבית הזה."

"למה לא?"

לא ידעתי מה לענות על זה, כי השאלה היתה כל כך מוזרה, שהבנתי שפשוט אין תשובה.

ואז הבנתי ואמרתי, "אני לא מכירה אותך."

למשמע התשובה הוא חייך, והחיוך הזה עורר בי אי נוחות רבה — אבל למרבה הפלא במובן הטוב

של המילה.

"דוכסית, ראיתי אותך בעיקר עירומה."

המילים שלו עדיין עוררו בי אי נוחות, אבל כבר לא במובן הטוב של המילה, מוזרה או לא מוזרה.

הרגשתי גם שעניי מתרחבות ולחיי מתלהטות ואת לבי פועם במרץ.

ואז הרגשתי שעולה לי לחץ הדם.

"כן, זה נכון. ראית אותי ככה בניגוד לרצוני, הזכרתי לו.

"זה לא היה בניגוד לרצונך."

גחנתי ואמרתי בכעס, "הייתי מחוסרת הכרה!"

"הנה היא, הוא מלמל, אבל נראה מרוצה להפליא.

"מי? שוב התרגזתי.

הוא התעלם מהשאלה שלי והודיע לי בלי להתבלבל: "בפעם האחרונה שבה ראיתי את הגוף שלך,

בייבי, הרמת את הידיים מרצונך."

באמת עשיתי את זה, זכרתי.

"לא נכון, שיקרתי.

"הרמת, הרמת."

"הייתי עם חוס גבוה!" אמרתי בקול הולך ומתחזק.

"בכל זאת הרמת."

הנפתי יד בתסכול. "טוב, בסדר, ראית אותי עירומה. זה לא אומר שאנחנו מכירים זה את זה. זו."

"גם ישנתי איתך. הפה שלי נפער, והוא שאל, "את זה את זוכרת?"

"לא, לחשתי, אבל זכרתי.

"לא רצית להרפות ממני."

שאני אמות. גם את זה זכרתי.

"אומר שוב, הייתי עם חוס גבוה."

"לא אכפת לי שהיית עם חוס גבוה. כשאתה מטפל באדם חולה, כשאתה ישן איתו, אתה לומד

להכיר אותו."

"ממש לא."

"ממש כן."

"ממש לא!"

הוא התנדנד על עקביו ואמר לי, "החיים שלך כל כך משעממים, לכן רצית לצאת מהשגרה. יצאת לכאן להרפתקה, להפוגה, כי הארוס שלך בבית לא שם עליך."

ראשי הונף, ונעצתי בו מבט. לא זכרתי שסיפרתי לו את זה. שום פרט. בעיקר לא על ניילס.
"הוא כן שם עליי," לחשתי.

"לכן הטלפון שלך לא צלצל כבר יומיים?" שאל.

"אני..."

"ולמה את ערה ומתפקדת כבר חצי שעה ועוד לא התקשרת אליו?" המשיך.

שיט!

מקס גחן אליי, ואני הבטתי בו מרותקת, כשפניו התרככו. הפנים שלו תמיד היו מדהימות. אבל הרוך היה משהו אחר, הרבה יותר טוב.

"את בצד השני של העולם, דוכסית, היית חולה מתה, והאיש שלך לא יוצר קשר? גם בלי לדעת שאת חולה, כשלגבר אכפת, הוא מתקשר."

לצערי, נאלצתי להסכים.

לכן פשוט עמדתי שם בלי לדעת מה לומר.

מקס לא היה מהוסס כמוני.

ידו הושטה ותפסה בידי, הוא הרים אותה בינינו, אצבעותיו בכף ידי ואגודלו משחקת בטבעת היהלומים שלי.

"אם הייתי הגבר שלך, ואת היית בקצה השני של העולם, חמודה, הייתי מתקשר," הוא אמר בשקט.

"ניילס בחור מופנם," לחשתי.

"ניילס שמוק," השיב וגבותיי התחברו.

"אתה לא מכיר אותו."

"אני מכיר גברים, ואני יודע שהוא לא מופנם. הוא סתם שמוק."

הרמתי את הראש, משכתי את ידי ממנו וצעקתי, "כן? ומאיפה לך?"

"כי ראיתי אותך עירומה. ראיתי כשאת מתוקה. ראיתי כשאת חסרת ביטחון. וראיתי אותך כועסת. ואחרי שראיתי את כל זה, אני יודע שאם היית בקצה השני של העולם, הייתי מתקשר."

"אולי לי ולניילס יש קשר מסוג אחר," הצעתי בבוז, אבל המילים שלו חילחלו עמוק והגיעו למקום שלא ידעתי שקיים בי.

"לקחתם פסק זמן?"

"מה?"

"אם היית אומרת לי שאת צריכה פסק זמן, קודם כול לא הייתי מסכים. שנית, לא הייתי נותן לך סיבה לרצות דבר כזה. ודבר אחרון, אם בכל זאת נסעת, הייתי מתקשר."

הראש שלי נטה הצידה והרגשתי איך גופי מתלהט הפעם בחום.

"לא היית מסכים?"

"פאק, לא!"

"אז ארגו, לא היית הגבר שלי."

"ארגו?"

"זה בלטינית. זה אומר 'לכן'."

"מה שתגידי," הוא מלמל. "חייב לזוז."

"חכה רגע," התרגזתי. "אתה אולי חושב שאתה מכיר אותי, אבל אני הזיתי. אני לא למדתי להכיר

אותך."

"עוד תכירי."

"לא."

"אז נדמה לך שאת הולכת?" הוא שינה נושא.

"אני באמת הולכת," הכרזתי ושמחתי שאנחנו מדברים על זה.

הוא תחב את ידו בכיס הגיינס הקדמי שלו, שלף את המפתחות לבקתה, נופף בהם מולי לרגע קל ואז ידו סגרה עליהם והוא הכניס אותם לכיס.

"יהיה לך קשה לרדת מההר ברגל ולסחוב את המזוודה הענקית שלך ששוקלת טון, את התרמיל, את הארנק ואת מיליון המצרכים," הודיע לי.

"תן לי את המפתחות האלה," אמרתי.

"הייתי אומר לך לנסות לקחת אותם, חמודה, אבל אין לי זמן למשחקים."

למשמע מילותיו הפה שלי נפער. הוא חיידך, ליטף אותי בעדינות מתחת לסנטר בצדי אגרופו (כן, אני חוזרת, הוא ליטף אותי בעדינות מתחת לסנטר) ואז הסתלק.

עמדתי ובהיתי בחלל, שבו עמד עד לפני רגע, ואז שמעתי את הדלת נפתחת. רצתי אל המעקה.

"מקס!" צעקתי.

"נתראה, דוכסית," קרא אליי והרים את ידו, מנופף לי בשתי אצבעות. הוא אפילו לא הביט לאחור.

אבל בקה הביטה לאחור ולמעלה. היא שלחה אליי מבט של 'אני מצטערת' ונפנוף באצבע, וידעתי כי שמעה כל מילה. שכחתי לגמרי שהיא שם.

ואז ראיתי את מקס מניף את זרועו העטויה גיקט עור שחור סביב כתפיה ושאלתי את עצמי מי זאת בקה ומה הקשר שלה למקס, שהרגע התקוטט איתי למעלה. וגם אם לא טעיתי, ולא חשבתי שטעיתי, פלירטט איתי בדרכו של איש הרים קשוח ומאצ'ואיסט.

הם דיברו כמה שניות ליד המכונית שלה ואז נפרדו. בקה נכנסה לרכב השטח האדום והמפונפן שלה. מקס נכנס לצ'רוקי השחור. שניהם הסתלקו מהמקום.

השפלתי מבט אל הקומה התחתונה וראיתי את מיץ האוכמניות שלי, את הקפה ואת דייסת שיבולת השועל שלא נגעתי בה מונחים על הבר.

ואז הבטתי בעד החלון אל הערבה.

הפרסומת באינטרנט ל"משולש" אמרה, שהוא נמצא במרחק עשרים וחמישה קילומטר מהעיר הקרובה. מבודד, שקט ויעד החופשה המושלם להפוגה רגועה ושלווה.

יעד החופשה המסויט, אם היה עליך ללכת ברגל עשרים וחמישה קילומטר עם מזוודה, עם תרמיל, עם ארנק ועם מיליון מצרכים

תתמודדי עם הבעיה כשאת מוכנה, ייעץ לי צ'ארלי בראש, והנהנתי כאילו הוא נמצא שם איתי.

ואז ירדתי למטה, חיממתי את דייסת שיבולת השועל, חיממתי את הקפה וישבתי על השרפרף, מוכנה להתמודד עם הבעיה שלי.

באפלו בורגר

אחרי שאכלתי, שטפתי כלים (הכלים של מקס), ניגבתי את הדלפקים, מצאתי את המצעים הנוספים בארון והצעתי את המיטה. ואז מצאתי את חדר התחזוקה מעבר לגומחה שבסלון. הסדינים המלוכלכים היו על הרצפה. כפי שנכתב בפרסומת, מכונת כביסה ומייבש אבל גם כל מיני חפצים של גברים שהיו זקוקים לסדר.

הנחתי לחפצים. הכנסתי את המצעים למכונה.

ארזתי את התיקים שלי והחלטתי להשאיר למקס את המצרכים. הוא ובקה והמינדי העלומה הזאת יוכלו לערוך מסיבה. לא מזיז לי. אני כבר לא אהיה כאן.

ואז מזגתי לעצמי עוד כוס קפה ומצאתי את ספר הטלפונים. הוא היה דק. מעולם לא ראיתי ספר טלפונים דק כל כך.

הבנתי שהוא דק כשחיפשתי חברת מוניות. רק אחת הופיעה. אבל לא הייתי צריכה יותר.

ניגשתי לטלפון של מקס, הוצאתי את השפופרת והקלדתי את המספר.

"אוויס", ענתה לי אישה.

"שלום, קוראים לי מיז שרידן ואני צריכה מונית לעיר."

הפוגה השתררה ואז, "נינה?"

גופי הזדעזע וקפאתי כשהטלפון צמוד לאוזני.

"הלו?" קרא הקול.

"אה...כן?"

"זאת נינה?"

"איך את יודעת איך קוראים לי?"

"טוב, מקס התקשר ואמר שאישה עם מבטא מפונפן בשם נינה תתקשר ותזמין מונית. את אישה

עם מבטא מפונפן ואת מזמינה מונית. אין לי הרבה שיחות עם מבטאים בריטיים אז ניחשתי ניחוש

פרוע. את נינה?"

שאלתי את עצמי אם אצליח להגיע לדנבר ומשם לאנגליה לפני שמישהו יגלה את גופתו של מקס.

ואז שאלתי את עצמי אם מישהו יטרח לעשות הסכם הסגרה אם יתברר שאני זאת שהרגה אותו. המון

ניירת בשביל איש הרים גבוה, רחב, שתלטן ומטומטם. ואז שאלתי את עצמי בהתחשב בעובדה שמקס

גבוה כל כך, איך אהרוג אותו.

ואז החלטתי — רעל.

ועניתי, "כן, זאת נינה."

"מקס אמר שאת חולה בשפעת וצריכה לנוח" ייעצה לי האישה.

"חשבתי לקחת מלון בעיר."
היא המהמה באוזניי אבל לא אמרה מילים של ממש.
"מה?" שאלתי.
"חמודה, הולדן מקסוול כולא אותי בבית הזה כשהוא בתוכו, לא הייתי מחפשת שום מלון."
הרגשתי שגבותיי מתחברות. "מי זה הולדן מקסוול?"
"מי זה הולדן מקסוול?" חזרה ואמרה.
"כן, מי זה הולדן מקסוול?"
"חמודה, את גרה איתו."
אז קוראים לו הולדן? מה זה השם הזה? אין פלא שהוא קורא לעצמו מקס.
החלטתי שלא לחקור בדבר מקור השם מקס או להסביר את העובדה שאני לא גרה איתו ואמרתי
לה, "תראי, הוא לא ממש כאן, אז אני כלואה כאן לבד."
"אה, הוא יחזור."
לא היה לי ספק.
"מכיוון שאת כנראה יודעת איפה הוא גר, את מוכנה בבקשה לשלוח מונית?" שאלתי.
"לא", השיבה.
לרגע השתרר שקט, בעיקר הלם ומעט זעם ואז חזרתי אחריה, "לא?"
"לא."
"למה לא?"
"כי מקס אומר שאת צריכה לנוח."
כן, רעל ללא ספק.
"אשלם כפול."
"את עדיין צריכה לנוח."
שוב ראיתי אדום בעיניי. התעלמתי והצעתי, "אשלם פי שלושה."
"שה-שה-שה-שלושה. את צריכה לנוח."
"תקשיבי..."
"בואי לעיר עם מקס כשתחלימי. אזמין אותך לבירה."
האם היא הרגע הודיעה לי שהיא תזמין אותי לבירה? איך הגענו מהזמנת מונית להזמנת בירה?
"מה?" שאלתי.
"קוראים לי ארלין. בואי לדוג. אני אראה לך צדדים בעיר שרק מקומיים מכירים."
"אבל..."
"חייבת לזוז. את תלכי לנוח, שומעת?"
והיא ניתקה.
עמדתי ובהיתי בטלפון המזמזם לעברי. ואז הוא צפצף והחזרתי אותו למקום.
הפרסומת באינטרנט לא אמרה מילה אחת על מקומיים פסיכיים. אף לא מילה אחת. אם זה מה
שהיה כתוב, בהחלט לא הייתי לוחצת על הכפתור "הזמן עכשיו".
עלעלתי בספר הטלפונים. לא היו עוד חברות מוניות. היו שלוש סוכנויות להשכרת רכב אבל אלה
השכירו רכבי שטח ושלג. לא היה נראה לי שזה יעזור לי.
האפשרויות היו ללכת ברגל, אף שהתחשק לי לישון קצת, או שאני תקועה.
ופירוש הדבר שהייתי תקועה.
ופירוש הדבר הוא שהייתי צריכה לישון כדי שיהיה לי כוח וצלילות לתכנן את רציחתו של הולדן
מקסוול.
קודם לכן, נשאר לי עוד דבר אחד לעשות.
ניגשתי לארנק, לקחתי את הטלפון הנייד וראיתי שהסוללה חלשה. ראיתי גם שיש לי כמה הודעות,
כולן חברים, אף אחת מהן לא מניילס.
עליתי בגרם המדרגות הלולייני, ניגשתי לתרמיל שלי, הוצאתי מתוכו את המטען

ואת המתאם, חיברתי אותם ושמתו בקיר. ואז הוצאתי את הכבל והטלפון יחד איתי והתיישבתי על המיטה. לאחר מכן ניגשתי לאנשי הקשר שלי ולחצתי על המספר של ניילס.

הוא ענה בצלצול השלישי, "הלו?"

"ניילס?"

"נינה?"

ניסיתי להבין איך אני מרגישה כשאני שומעת את קולו בוקע מהטלפון ולא הצלחתי להגיע למסקנה. לא הרגשתי הקלה או תחושת מוכרת אלא פשוט... נו, טוב, תחושה מוכרת.

ואז ניסיתי להבין איך אני מרגישה כשקולו בטלפון לא נשמע חדור הקלה על כך שהתקשרתי מהקצה השני של העולם. אלא נשמע פשוט כמו ניילס שעונה לי לטלפון מהחנות שבו אני שואלת אותו. מה הוא רוצה לאכול. גם את זה לא הבנתי.

"היי, אני כאן," אמרתי לו.

"יופי."

"אני כאן כבר..."

"תקשיבי," הוא קטע אותי. "אני עומד להיכנס לשיבה."

"מה?"

"יש לי ישיבה."

נענעתי את ראשי. "ניילס, אני רק רוצה לספר לך משהו, אני חולה."

"כן, אמרת לי שנדמה לך שאת מפתחת סינוסיטיס."

"טוב, זה החרף."

"את נשמעת בסדר גמור."

נכון. באורח פלא, חוץ מהעייפות, הרגשתי לא רע. לא כאב לי הגרון, לא השתעלתי אבל היה לי קצת גודש באף.

"עכשיו אני מרגישה יותר טוב."

"מעולה," הוא נשמע לא מרוכז. "מחכים לי."

"טוב," אמרתי. "רוצה שאתקשר אחר כך?"

"אחר כך?" עכשיו הוא נשמע מבולבל כאילו המושג 'אחר כך' זר לו.

"אחר כך, הערב, כשתהיה בבית."

"אני עובד עד מאוחר."

"כן, אבל כשאצלך מאוחר, אצלי אחר הצהריים."

שמעתי אותו נאנח ואז אומר, "אם את רוצה."

אם אני רוצה?

שוב הרגשתי כעס, כעס פתאומי על ניילס. אף פעם לא כעסתי על ניילס. הוא אף פעם לא עשה משהו שיכעיס אותי כי בדרך כלל הוא לא עשה כלום.

"ניילס, אני בקצה השני של העולם."

"סליחה?"

"אני בקצה השני של העולם!" אמרתי בקול רם יותר.

"אני לא מבין."

והוא לא הבין. כי הוא לא היה הטיפוס שאכפת לו אם ארוסתו צריכה פסק זמן ונסעה בשביל זה לקצה השני של העולם.

ושאלתי את עצמי מה היה חושב לו הייתי מספרת לו שאני גרה בבית יפהפה עם נופים עוצרי נשימה ובחברת גבר יפה תואר שראה אותי (בעיקר) עירומה, הכין לי ארוחת בוקר, הקניט אותי, פלירטט איתי ושאלתי ישנתי פחות או יותר.

"את שם?" שאל אותי.

"אני כאן."

"אני צריך ללכת."

"כמובן."
"תתקשרי אליי אחר כך, אם תרצי."
"בסדר."
"את בסדר?"
לא, ממש לא.
לא אמרתי לו את זה אלא רק אמרתי, "עייפה."
"אז תנוחי, בשביל זה באת לשם."
לא נכון. באתי כדי לקחת פסק זמן.
"בסדר", אמרתי שוב.
"נדבר בהמשך."
"בסדר."
"להתראות."
"ביי."
והוא ניתק.

הבטתי בטלפון שלי, לחצתי על כפתור הכיבוי והנחתי אותו על השידה של מקס. לאחר מכן, נשכבתי על המיטה ונשכתי את שפתי כדי לא לבכות.
צ'ארלי בחיים לא פגש את ניילס ואני מצטערת על כך. צ'ארלי תמיד היה חד והצטיין בקריאת אנשים. צ'ארלי היה מעביר לי את המסר בעדינות אבל בישירות. הבעיה הייתה שלא חשבתי שאני צריכה שצ'ארלי ידבר איתי בישירות. הרמתי את ידי השמאלית לפניי ונגעתי בטבעת שלי בידי הימנית. התלהבתי כשמקס ביקש ממני להתחתן איתו כי הייתי מאוהבת בו. הוא היה יציב. הוא היה שקט. הוא היה צפוי. והוא אהב אותי כמו שניילס אוהב.
הוא בחיים לא היה בוגד בי כפי שבגדו בי, בימים שבהם קרו לי צרות. הוא בחיים לא היה מתאכזר אליי, אומר דברים איומים, לא בכוונה כדי לפגוע ולא מתוך שכרות (כפי שכבר קרה לי בעבר, לפני שהלכתי על בטוח וקרו לי צרות). והוא גם לא היה מרים עלי יד בזעם שלמרבה הצער, גם קרה לי נכון שהוא לא הפגין חיבה. נכון שהוא לא החזיק לי את היד, חיבק אותי, התכרבל איתי, החזיק אותי בלילה. נכון שהוא לא קרא לי "בייבי" או "חמודה" או העניק לי כינוי כמו "דוכסית".
הוא היה יציב. הייתה לו עבודה טובה. הוא היה חרוץ. הוא לא חגג, רק עבד קשה. לא היו לו המון חברים. הוא לא אהב לצאת. הוא אהב לשבת על הספה ולצפות אתי בטלוויזיה. או בדי-וי-די. והוא היה מרוצה. כיאה לאופיו של ניילס, מזה הוא נהנה — שנינו יחד צופים בטלוויזיה.
ואני הייתי מרוצה... **בערך**. זה לא היה מלהיב, אבל זה היה נעים... **בערך**. המשמעות הייתה שלא יפגעו בי שוב. ואמנם, יש ערך ליציבות, לשקט ולחיים צפויים.
אבל האם יכולתי להסתפק בזה עד יומי האחרון?
את יודעת את התשובה, ניני בין, שמעתי את צ'ארלי אומר בראשי וקפצתי בבהלה, הבטתי לכל עבר ולא ראיתי איש.
שמעתי את צ'ארלי מדבר איתי מדי פעם אבל נזכרתי בדברים שאמר או שידעתי שיאמר. הוא אף פעם לא **ממש** דיבר איתי.
"אולי פסק הזמן הזה לא היה רעיון טוב", לחשתי אל החדר, "אולי זה רעיון גרוע."
צ'ארלי לא ענה וגם לא אף אחד אחר.
והחלטתי שמכיוון שאני שומעת קולות, אולי תנומה היא דווקא רעיון טוב.

"נינה."
עיניי נפקחו וראיתי את פניו של מקס קרובות לפניי. הרגשתי גם את אצבעותיו ננעצות במותני. שכבתי על הצד במיטתו והוא ישב בשקע חיקי.

"אלוהים, את ישנה כמו בול עץ, מלמל ומשך לאחור רק את ראשו. ידו נשארה במקומה. ראיתי שיש מסך כחול בטלוויזיה והשמש נעלמת. החשיך ופירוש הדבר שהשעה הייתה מאוחרת. סובבתי את ראשי קלות על הכרית כדי לשאת אליו את עיני ושאלתי, עדיין לא ערה די הצורך, "מה?"

"חשבתי שזה בגלל שאת חולה אבל את ישנה כמו בול עץ, הודיע לי מקס כשהרים את ידו שלא על מותני ונגס מעוגיית שוקולד צ'יפס.

עיניי הצטמצמו על העוגייה. "אלה העוגיות שלי?" הוא לעס, בלע ואמר, "כן, ואז תחב את יתר העוגייה לפיו. התרוממתי על אחד ממרפקי ואמרתי, "אבל הן שלי. "מותק, הן בבית שלי ולכן מותר לי."

"אני מבינה שעניין ההתחלקות בבית לא ממש הולך לעבוד, אמרתי לו והוא חייך. "אלה עוגיות מעולות, חמודה, ויש שלושים כאלה. את מתכוונת לאכול את כולן?" "כן, אני אומרת.

"טוב, אז תצטרכי לאכול את כולן חוץ מארבע, אמר לי. "אכלת ארבע?"

"כן, ענה והתעלם מנימת קולי ומהמבט העויין שעטו פניי לפני שהמשיך. "אני רעב בואי נלך לאכול." "לאכול?"

ידו נעה לפתע ממותני אל כתפי, אצבעו ליטפה שם את העור והרגשתי שהחולצה שלי נופלת. הרמתי אותה, התיישבתי והתרחקתי אל מראשות המיטה. ידו צנחה על המיטה מהצד השני של ירכיי כך שהוא רכן עליי ואמר, "כן, לאכול. אני לוקח אותך לעיר לאכול המבורגר."

"אתה לוקח אותי לעיר לאכול המבורגר?" הוא היטה את ראשו הצדה ושאל, "את מתכוונת לחזור על כל מה שיוצא לי מהפה?" "לא."

"יופי, אמר, ירד מהמיטה, לקח את ידי בטרם הספקתי לחמוק מלפיתתו והקים אותי על רגליי באופן שלא איפשר לי התעלמות או התנגדות. "תסדרי את עצמך. נצא ברגע שתהיי מוכנה." ואז הוא הסתובב והתחיל להתרחק. "אני לא באה איתך לעיר, הכרזתי. הוא הסתובב ושאל, "למה לא?" "כי התקשרת לחברת המוניות ואמרת להם לא לשלוח לי מוניית."

"אז?"

"אז למרות שהחמיא לי מאוד שארלין הזמינה אותי לבירה ולחוות את העיר בעיניים מקומיות, רציתי מוניית."

הוא שוב חייך. "ארלין ידידותית" "לדעתי ארלין קצת פסיכית."

"ידידותית זה לא פסיכית, יקירה. היא ידידותית." "היא הייתה יכולה להפגין יותר ידידותיות אם הייתה שולחת לי מוניית." הוא היטה את ראשו אל המיטה וציין, "ישנת." "נכון."

"והצבע חזר לך ללחיים."

נאבקתי בדחף לגעת בלחי, ניצחתי ואמרתי, "אז מה?" "אז נחת חוץ מאפיית העוגיות. זה בדיוק מה שהיית צריכה." "מקס, מה שהיית צריכה זה..."

הוא הסתובב והתחיל להתרחק. הוא אמר, "נדבר כשנאכל."

"מקס."

"המבורגרים, " אמר והתחיל לרדת במדרגות.

"מקס!" צעקתי.

הוא לא ענה.

אלוהים, כמה שהוא מעצבן.

הוא רעב? הוא רצה המבורגרים? הוא רצה לשוחח בזמן אכילת המבורגרים? גם אני הייתי רעבה, למעשה גוועת ברעב. אז בוא נדבר תוך כדי אכילת המבורגרים.

ניגשתי למזוודה שלי, הוצאתי את המייבש ואת נרתיק האיפור וחטפתי את המתאם. הוא רוצה לנסוע לעיר, לאכול המבורגרים ולדבר? הוא יצטרך לחכות עד שאסיים להסתרק ולהתאפר. אני לא הולכת לאף מקום בלי תסרוקת ואיפור.

לצערי באותו בוקר לא ישנתי. ניסיתי אבל לא הצלחתי. ולכן הכנתי עוגיות. אז הגיע זמן ארוחת הצהריים ולכן הכנתי לאכול. לאחר מכן הכנסתי את המצעים למייבש, ניקיתי את שאריות העוגיות וארוחת הצהריים וניסיתי לקרוא אבל הייתי עייפה מדי ולכן עליתי במדרגות ופתחתי את הדלתות לטלוויזיה ולווידאו. למקס היה מבחר גדול של סרטי פעולה, מערבונים, סרטי אימה, קצת סרטי ריגול והרבה סרטי פיצוצים. בחרתי סרט ריגול, הצעתי את המיטה, צפיתי בסרט, ירדתי למטה וקיפלתי את המצעים ואז חסרתי למעלה וצפיתי בעוד סרט ריגול שבמהלכו, כנראה, נרדמתי. עכשיו הגיע הזמן לאכול ארוחת ערב.

החלקתי את השיער, מרחתי בו כל מיני חומרים והתאפרתי. לא איפור מלא של נינה כי אני בהרי קולורדו ואם בקה נטולת האיפור ואפופת אוויר ההרים הייתה אופינית לאזור, מסתבר שבנות הרי קולורדו לא שמו איפור מלא. הלכתי על איפור קליל. חזר לי קצת הצבע אבל לא לחלוטין והייתי זקוקה למעט עזרה.

ואז יצאתי מהאמבטיה, החזרתי את החפצים למזוודה שתמיד בהיכון לבריחה. השפרצתי על עצמי בושם, ענדתי עגילי חישוק מזהב, כמה צמידים נוצצים וכרכתי צעיף לילך דק עם שולי זהב סביב צווארי. הנחתי לשולי הצעיף להישמט קדימה. הוצאתי גרביים ואת מגפי העור עם העקבים הגבוהים. ואז ירדתי למטה.

"מוכנה, " הכרזתי כשהגעתי למטה.

מקס עמד במטבח ונראה שהוא עובר על הדואר ואוכל עוד עוגייה.

"אתה אוכל עוד עוגייה, " האשמתני אותו.

ראשו הזדקף ועיניו סקרו את גופי מכף רגל ועד ראש. הוא אמר, "דוכסית, היית למעלה שנה. אם לא הייתי אוכל עוד עוגייה, הייתי גווע ברעב."

ניגשתי אל הבר והנחתי עליו את ידי. "לא הייתי למעלה שנה."

"הרגשתי שעברה שנה."

"לא עברה שנה."

עיניו סרקו את מלוא פניי ואז הוא אמר בשקט, "אבל זה היה שווה."

קולו ומילותיו עוררו בי תחושה משונה שלא הייתי מעוניינת לרדת לעומקה.

ולכן אמרתי, "הולכים?"

הוא חיך וענה, "כן, " ואז דחס את שארית העוגיה לפיו ושמט את הדואר.

"אתה יודע איפה המעיל שלי?" שאלתי.

"בארון, " ענה וניגש לחדר האוכל כדי להוריד את ג'קט העור שלו מגב אחד הכיסאות.

הלכתי לאחת הדלתות שמתחת ללופט, ניחשתי וצדקתי. היה שם חדר איחסון גדול, כמה ווים על הקיר ועוד הרבה חפצים של גברים. מעיל הקשמיר החום בהיר עם צווארון שאל וחגורה במותניים שהגיע לי עד אליהם היה תלוי על הוו. תפסתי אותו ולבשתי, הנפתי את שיערי על הצווארון בשעה שמקס עמד בדלת הכניסה הפתוחה.

"את נראית כאילו את עומדת לפגוש את המלכה, " אמר ורמז לי שגם אם לא השקעתי בהופעה,

עדיין הייתי חגיגית מדי יחסית לאנשי הרי קולורדו.

"לא הולכים לפגוש את המלכה בג'ינס, הסברתי, יצאתי מהדלת והידקתי את החגורה.
"מי כמוך יודע, " הוא מלמל.

החנקתי רטינה וניגשתי אל הג'יפ.

הוא פתח את הנעילה אבל לא ניגש לפתוח לי את הדלת. לא הופתעתי. הוא לא נראה הטיפוס שפותח דלתות. גם לא ניילס. אבל ניילס לא נהג, לא ידע לנהוג, לא טרח ללמוד ולא היה אכפת לו מזה. קודם כל, אני נהגתי כשיצאנו יחד לאיזה מקום. שנית, הוא היה נוסע במוניות או ברכבות ואפשר להגיע איתן לכל מקום. בכל עיירה, קטנה ככל שתהיה, אפשר היה למצוא הרבה יותר מארלין באויס. הכנסתי את עצמי לרכב, התיישבתי וחגרתי.

"אני מבקשת שתתקשר לארלין ותסיר את חרם המוניות מנינה, " אמרתי לו ברגע שהתניע, עשה פרסה מבהילה והשתלב בנתיב.

"את נוסעת לאנשהו?"

"אולי ארצה לנסוע ובלי המפתחות לבקתה זה יהיה קצת קשה."

"נראה."

"לא נראה. תתקשר אליה."

"אני לא אוהב שנשים אומרות לי מה לעשות."

"מקס..."

"או לאף אחד, " הוא סיים ופניתי אליו בתדהמה.

"אתה לא אוהב שנשים, או כל אחד אחר, אומר לך מה לעשות, אבל בפועל גנבת לי את המכונית ואסרת על שירות המוניות היחיד בעיר להסיע אותי. ובעצם, אתה אומר לי מה לעשות."

"בעצם, " הסכים איתי בנועם.

"אני...אני..." גמגמתי, "אני בכלל לא יודעת מה להגיד."

"אז אל תגידי כלום."

"החלטתי להרעיל אותך, " הכרזתי בחומציות.

הוא פרץ בצחוק ואז פנה ימינה בקצה הכביש. הבטתי אל מחוץ לשמה ושילבתי את זרועותי על חזי.

"לא צחקתי."

"לא יכול להיות."

צווארי הסתובב והבטתי בו. "לא צחקתי!"

"תני לי להבין מה קורה פה. אני מטפל בך כשיש לך חום ואת מרעילה אותי בתור הוקרת תודה?"

"הפכת אותי לאסירה."

"חמודה, שכרת את הבית לשבועיים. קשה לומר שאת אסירה."

"שכרתי בית שהיה אמור להיות ריק."

"למזלך הטוב, בגלל שהיית ממש חולה, הוא לא היה ריק."

נאלצתי להסכים בעניין הזה.

"וזה מה שהציל אותך, " המשיך.

גם בעניין הזה נאלצתי להסכים.

החלטתי לשתוק.

השתיקה לא ממש עזרה כי מקס הרגיש בנוח עם השתיקה שלי והמחשבות נדדו. הן נדדו אל השאלה מה הוא עושה כל היום. ואז הן נדדו לשאלה מה הוא עושה כל היום עם בקה. ואז הן נדדו לעובדה שבכלל היה עם בקה. ואז לתהייה מי זאת בקה. שום דבר מזה לא היה ענייני אבל רציתי לשאול למרות שידעתי שלא אמור להיות אכפת לי. ואז הבנתי שאכפת לי וחששתי מהמשמעות.

הגענו לעיר והיא הייתה עמוסה, עמוסה יותר משציפיתי יחסית לעיר קטנה והררית בשלישי בערב. היא גם הייתה יפה. כשנסעתי בה, בהתחשב בסופת השלגים ובהלך רוחי, לא הקדשתי לה תשומת לב מיוחדת. ידעתי מהפרסומת באינטרנט שזו עיירה עתיקה של כורי זהב שהצליחה לשרוד שנים רבות ולאחרונה בזכות ענף התיירות בעקבות הקרבה למדרונות הסקי הפופולריים, לחנויות וגם בזכות

יופייה. הבניינים נראו ישנים יחסית לסטנדרט האמריקאי ולא האנגלי, כמובן. והמדרכות היו טיילות מעץ עם מעקי עץ מהסוג שקושרים אליו סוסים. היו כמה וכמה חנויות מעניינות. אם אי פעם יחזרו אליי מפתחות המכונית, בהחלט אסייר בהן.

אחר כך עשיתי צ'ק במלון שבמהלך נסיעתנו בעיר שמתי לב למיקומו.

"את מצליחה ללכת בנעליים האלה?" שאל.

"כן, ענית.

"אני מתכוון, יותר מכמה מטרים."

"כן, ענית והפעם בקוצר רוח.

"רק שואל, דוכסית, כי נצטרך לחנות קצת רחוק."

"אני אהיה בסדר."

חנינו בעיירה למרות שלא ידעתי אם זה 'קצת רחוק' מהמקום שאליו עמדנו ללכת. בכל מקרה, כשחנינו, הוא חנה כשליד דלת המושב שלי עמדה ערימת שלג ענקית שככל הנראה נוצרה מפינוי הכבישים. כיוון שהוא חנה קרוב מדי אליה, לא הצלחתי לפתוח את הדלת.

הבטתי אל מחוץ לחלון בערימת השלג ואז הבטתי שוב במקס.

"לא נראה לי שאני אצליח לפתוח את הדלת."

הוא לא ענה לי בתחילה. רק פתח את הדלת ויצא החוצה.

ואז הוא גחן, הושיט לי זרוע ואמר, "תזחלי."

"לזחול?"

"תזחלי על המושב."

"אתה רציני?" שאלתי.

"אני נראה לך צוחק?" השיב בשאלה והתשובה הייתה לא, לא נראה שהוא מתלוצץ.

ככל הנראה עמדו בפניי שתי אפשרויות. לשבת בצ'רוקי בזמן שהוא אוכל המבורגר או לזחול על מושב הנהג.

כיוון שהייתה באמת רק אפשרות אחרת, פלטתי אנחה כבדה, התרתי את החגורה, הרמתי את הארנק והתחלתי לזחול.

בקושי הספקתי להניח יד על המושב וכבר ידיו נכנסו אל מתחת לבתי השחי שלי והוא הרים אותי. אוטומטית הושטתי יד לאחוז בכתפיו ואחת מידי יצאה מבית השחי והקיפה את מותניי. השנייה נכרכה סביב מעלה גבי והוא אימץ אותי אל גופו. לאחר מכן, כשגלשתי במורד גופו, הוא הציב אותי על הרגליים מולו. ממש לפניו.

כשהוא לא שחרר אותי, הנפתי את ראשי לאחור ואמרתי לו, "נראה לי שהצלחתי."

"יש לך ריח טוב," אמר בתגובה.

"סליחה?"

"יש לך ריח טוב," חזר.

הדפתי את זרועותיו אבל הן לא זזו.

"מקס..."

"התקשרת אליו?"

מצמצתי ונענעתי את ראשי בבלבול. "סליחה?"

"לאיש שלך, התקשרת?"

משהו מוזר זז בתוכי. לא ידעתי מהו אבל ידעתי שאני לא רוצה להתעמק בו.

"כן."

"אמרתי לו שאת חולה?"

"כן."

"מה הוא אמר?"

ידי גלשו מכתפיו אל חזהו, הפעלתי לחץ קל שם אבל אמרתי בשקט, "מקס, אני לא בטוחה שזה

עניינד."

"כן," השיב בשקט, "זה מה שחשבתי שהוא יאמר."
"מה?" שאלתי ושוב הרגשתי מבולבלת אבל הוא הרפה ממותניי, הניח את ידו על בטני ודחף אותי כמה מטרים לאחור. ואז הוא סגר את הדלת, צפצף על המנעולים, תפס את ידי והתחיל לפסוע בצעדים גדולים ורחבים. "מקס..." קראתי לו אבל הפסקתי ללכת.

הגענו לטיילת הרחבה והוא ענה, "כן?"

החלטתי להרפות ועייתי. "כלום."

צעדנו מהר, זה לצד זה, יד ביד. לא עשיתי עניין מהיד ביד. הוא היה אידיוט בדרך כלל אבל הוא באמת טיפל בי ועזר לי להחלים, וידו הייתה גדולה וחזקה. היא הייתה חמימה והלילה קר.

הבטתי מולנו וראיתי שאנשים מחכים מחוץ לדלת ונראה שהם מחכים שיכניסו אותם. כשעברנו על פני החלונות ראיתי שמדובר במסעדה מוזנחת אבל מזמינה. ועמוסה.

מקס פתח את הדלת שסביבה עמדו אנשים ודחק אותי דרכם בעזרת ידי השלובה בידו ולא ניתק מגע כשהגענו לעמדת המארחות.

למארחות לא היה איפור והיא לבשה חולצת טריקו שהכריזה שהיא מעריצה של הגרייטפול דד ואוסף תלתלי נחושת נערם על ראשה.

היא גם ענדה זוג עגילים בצורת חישוקי כסף ענקיים ויוצאי דופן. כל חישוק כסף היה רשת סבוכה ורחבה. הם היו מהממים.

היא נשאה את מבטה ועיניה אורו מיד כשראתה את מקס וצעקה, "מקס!"

"הי שרה," השיב מקס.

עיניה הביטו בי, היא סובבה את גופה ופניה נאטמו. זה היה כמעט לא מורגש אבל אני הרגשתי וחשבתי שזה מוזר.

מקס עצר אותנו מולה ולא הרפה מידי.

"יש לך שולחן בשבילנו?"

"כן," אמרה מיד והבטתי אל תוך המסעדה העמוסה. ואז הבטתי לאחור ואז לצדדים. כל החלל הפתוח והמקומות בחוץ היו עמוסים באנשים שעמדו וחיכו לשולחנות.

שמתי גם לב שהם היו בערך לבושים כמוני, רק אחרת, בבגדים קצת יותר יומיומיים. אבל הם היו ללא ספק תיירים בחופשה שלובשים בגדי חופשה, לא מקומיים.

מקומיים, ככל הנראה, לא היו צריכים לחכות לשולחנות.

היא לקחה משהו ממתחת לעמדת המארחות, הסתובבה ונכנסה למסעדה. מקס משך בידי ונכנסנו בעקבותיה. היא לקחה אותנו אל הפינה המרוחקת והאחורית שם היה תא ריק ואחד המלצרים ניקה את השולחן בו. הוא מיהר להסתלק בחיוך ואמר "הי מקס" לפני שנעלם.

היא הניחה תחתיות נייר לבנות, סכו"ם עטוף במפיות ודלי פלסטיק עם צבעים.

ואז היא פנתה למקס ושאלה, "כרגיל?"

"כן," ענה והשתמש בידי כדי להזיז אותי אל צד התא שעמד בגבו לקיר ומול המסעדה. "שניים," סיכם.

"אין בעיה."

"רגע," קראתי כשהחלה להתרחק.

"כן?" שאלה ועיניה הביטו בי.

"העגילים שלך מוצאים חן בעיניי," אמרתי לה. "הם מחממים."

היא נראתה מופתעת ואז הרימה את אצבעות אחת מידיה לאוזנה ומלמלה, "תודה."

"קניתי אותם לאחרונה? זאת אומרת, יש מקום שבו אוכל לקנות עגילים כאלה?"

היא בחנה אותי לרגע ואז אמרה, "כן, בהמשך הרחוב. קניתי אותם לפני שנה אבל הם מוכרים אותם כל הזמן."

"תודה," חייכתי אליה.

"שרה, זו נינה," אמר לה מקס והיא הנהנה אליי.

"הי, נינה."

"הי."

"קוראים לה קארמה," אמרה לי.

"מה?"

"לחנות התכשיטים. יש להם הרבה דברים יפים. קארמה."

"קארמה. תודה," אמרתי שוב.

"בכיף," ענתה ואז הסתובבה והלכה.

לפני שהבנתי מה קורה, מקס תמרן אותי לתוך התא עוד בטרם הספקתי להוריד את המעיל או את הארנק. ושוב לפני שהבנתי מה קורה, הוא התיישב לצדי.

"מקס," אמרתי אבל הוא לא הקשיב. הוא הוריד את המעיל, זרועו התנגשה בי פעמיים תוך כדי.

ואז הוא השליך אותו מעל השולחן אל הספסל שממול, פנה אליי ואמר, "מעיל."

נצמדתי בחזרה לפינה, הוצאתי את הארנק מזרועי, מקס לקח אותו ממני, השליך אותו מעל

השולחן והוא נחת על המעיל. צפיתי בו עף וצפיתי בו נוחת.

"הרגע זרקת לי את הארנק," יידעתי אותו.

"כן," ענה ואז דרש, "מעיל."

הבטתי בו לרגע והחלטתי שמריבה על הורדת המעיל שלי והעובדה שאני מעדיפה שיישב מולי ולא

לידי תמנע ממני לאכול ארוחת ערב. לכן אף שעדיין הייתי דחוקה לפינה הורדתי את המעיל. הוא לקח

אותו והשליך גם אותו.

איזה גינטלמן.

"מקס..."

הוא הסתובב ורכן לעברי. הוא הניח זרוע אחת על השולחן ואת השנייה על צדו האחורי של התא

ובהתחשב בקרבתו הפתאומית, בגודל גופו, ובהשפעתן של עיניו הבהירות והאפורות עליי כמו גם

העובדה שנדחקתי לפינה, הפסקתי לדבר.

"תגידי לי דוכסית, איך אמריקאית נשמעת כמוך?"

הבטתי בו עוד רגע ואז מלמלתי, "סיפור ארוך."

הוא הביט לאחור אל המסעדה, הסתובב אליי וציין, "לא מגישים כאן מזון מהיר."

"חבל, כי אני רעבה מאוד."

"נו, הדרכון האמריקאי והמבטא האנגלי?" דחק בי והתעלם ממה שאמרתי.

"באנגליה אומרים שיש לי מבטא אמריקאי," הודעתי לו.

"הם טועים."

"האמת היא שהם צודקים."

הוא נענע את ראשו. "את לא עונה לשאלה שלי."

נאנחתי ואמרתי, "חיייתי שם תקופה ארוכה."

"כמה זמן?"

"מספיק זמן, כנראה, אם נשאר לי קצת מבטא."

"קצת?"

"כן."

"יותר מקצת, חמודה."

משכתי בכתפיי, הבטתי בשולחן ונכנעתי. "אם אתה אומר." ואז סידרתי את התחתיות ואת

הסכום, אחד לו ואחד לי. כל אותה עת ניסיתי שלא לחשוב על התחושה שלי לשמע הכינוי "חמודה".

לצערי לא הצלחתי שלא לחשוב על זה והחלטתי שזה נחמד.

כשסיימתי לסדר את השולחן לארוחה שלנו, הוא שאל, "בת כמה את?"

עיניי נישאו אליו ואמרתי, "זאת חוצפה לשאול אישה שאלה כזאת."

"באמת?"

"כן."

"למה?"

"פשוט ככה."

"את מבוגרת מאיך שאת נראית?"

"כנראה." "או לפחות כך קיוויתי."

"שאנחש?"

הרגשתי שגופי מתאבן והכרזתי, "בשום פנים ואופן לא."

הוא חייך אליי והתקרב, "תני לי מספר קרוב."

"מבוגרת מבקת, צעירה מאימא שלך," אמרתי לו.

הוא הרים את ידו שלא הייתה תלויה על השולחן ונגע בכתפי. השפלתי את מבטי כדי לראות שהחולצה שלי שוב נשמטה. סידרתי אותה כך שתכסה את כתפי. ידו נשמטה ואז שלחתי אליו מבט נוקב.

"זה חתיכת טווח," העיר ומשכתי בכתפיי כשאמר, "את נראית בת שלושים." טוב, זה לא רע.

"ומתנהגת כמו בת תשעים."

התאבנתי ורכנתי לעברו. "אני לא מתנהגת כמו בת תשעים."

"חמודה, זה אפשרי. אני חשבתי שנולדת לפני מאתיים שנה."

"מה זאת אומרת?"

"זה אומר שאת קפוצה."

רכנתי אליו והתרגזתי, "אני לא קפוצה!"

הוא שוב חייך. "קפוצה לגמרי."

"אני לא קפוצה," חזרתי ואמרתי.

"אין לי מושג מה לעשות איתך," אמר ועיניו נעו במורד גופי אל חיקי והוא סיים במילה "סתירה."

"מה זאת אומרת?" שאלתי אבל לא הייתי צריכה וידעתי זאת.

עיניו שבו אליי. "זאת אומרת שאת נראית משהו אחד ומתנהגת כמו משהו אחר."

רכנתי אליו. "ומה זה אומר?"

הוא גחן קרוב יותר עד שהאפים שלנו כמעט נגעו. "זה אומר שאישה שלובשת ג'ינס כזה, נעליים

כאלה, חולצה כזאת, עמוק בלב היא לא קפוצה."

"נכון. אני לא קפוצה," כעסתי ואז זינקתי כששני בקבוקי בירה הלמו בשולחן.

נשאתי את מבטי וראיתי מלצרית עומדת שם, מגש מתחת לזרועה, חולצה לבנה, ג'ינס, שיער בלונדיני בקוקו, פנים הרריות יפות ורעננות, ללא איפור.

"הי מקס," אמרה.

"הי טרודי," השיב מקס.

"הי," אמרה לי וחייכה.

"הי," עניתי בלי לחייך.

החיוך שלה התרחב והיא הסתלקה בלי להשאיר תפריטים.

הבטתי בבירה ומקס זז למרבה המזל לקח את שתיהן, הניח אחת מולי ומשך אליו את הבירה שלו.

"זו בשבילי?" שאלתי ועיניו הביטו בי לפני ששמט את ידו.

"כן."

"לא הזמנתי אותה."

"אני הזמנתי."

הוא הזמין? מתי?

החלטתי לא לשאול והודעתי לו. "אני לא שותה לאגר."

"מה?"

הורדת את ראשי אל הבירה. "אמרתי שאני לא שותה לאגר."

"מה את שותה?"

"אייל. בירה כהה, שיכר."

"אז את אומרת שאת לא שותה בירה אמריקאית, את שותה בירה אנגלית."

"יש לאגר שהוא לא אמריקאי. הייניקן, סטלה ארטואה, בקס. האמת," המשכתי למסור לו מידע, "נדמה לי שהגרמנים המציאו את הלאגר. למעשה, אני חושבת שבירה באופן כללי הומצאה על ידי הגרמנים." לא ממש ידעתי זאת בתור עובדה, סתם ניחשתי.

"אלוהים," הוא מלמל ושמט את ראשו.

"מה?"

הוא השיב אליי מבט. "דוכסית, את מתווכחת על כל דבר."

"לא נכון."

"אז עכשיו את מתווכחת על זה שאת לא מתווכחת?"

החלטתי לשתוק.

מקס הסתובב וצעק, "טרודי!"

טרודי הסתובבה מהשולחן שליידו עמדה בידיים מורמות, פנקס ביד אחת, עפרון בשנייה, שולחן של

תיירים באמצע ההזמנה. היא צעקה אליו בתגובה, "מה?"

"יש לך אייל?" שאל מקס ואני התכווצתי בתא.

"אייל?" שאלה טרודי בתגובה.

"אייל."

"נראה לי שכן, בטח."

"תביאי אחד לדוכסית פה, טוב?" קרא והרכין את ראשו לעברי.

עיניה נדדו אליי והיא חייכה וצעקה "אין בעיה."

באותו רגע רכנתי קדימה וסיננתי, "מקס!"

הוא הסתובב אליי ושאל, "מה?"

"אל תקרא לי דוכסית בנוכחות טרודי."

הוא חייך וענה, "בסדר, תגידי לי בת כמה את ולא אקרא לך דוכסית בנוכחות טרודי."

הבטתי בתקרה ושאלתי, "למה? למה אני, אלוהים? מה עשיתי?"

גופי התאבן וסנטרי נשמט כשהרגשתי את אצבעותיו של מקס עוטפות את צד צווארי וראיתי שהוא

מתקרב. לא זו בלבד שראיתי שהוא התקרב, פניו התרככו והוא נראה משועשע. השילוב היה מדהים.

מדהים עד כדי כך שנשימתי נעתקה.

עיניו הושפלו אל פי וריאותיי החלו לצרוב.

"מקס!" שמעתי איש צועק. ראשו של מקס הסתובב ושחררתי אוויר.

ואז מקס לחש, "פאק."

הבטתי במסעדה וראיתי איש גבוה עם פנים נעירות ונאות, שיער חום בהיר וגזרה דקיקה ניגש

אלינו. הוא חייך.

לצדו פסעה אישה גבוהה, רזה ויפהפייה במובן המגניב של המילה. עור מושלם, שיער שנהב ארוך,

חלק וזוהר, מפושק בקפידה ומשוך לאחור בקוקו על עורפה. גם היא לא הייתה מאופרת. היא לבשה

כמעט את אותם בגדים כמו שלבשה בקה הבוקר אלא שהווסט התפוח שלה היה פחות תפוח ובצבע

ירוק עדין ושקט. החולצה שלה לא הייתה תרמית, אלא חולצה כחולה, ארוכת שרוולים וצמודה. היא

והאיש החזיקו בקבוקי בירה, קורס לייט ליתר דיוק.

עיניה היו נעוצות במקס והיא לא חייכה.

ואז עיניה נדדו אליי ומסיבה משונה כלשהיא הבעת פניה קפאה.

"מקס, לא ידעתי שחזרת לעיר," העיר האיש בידידותיות בזמן שהם ניגשו לשולחן שלנו ונעצרו.

מקס יצא מהתא ולחץ את ידו. "הארי."

הארי הביט בי ואמר לי, "היי."

"שלום," השבתי.

"נינה, זה הארי," אמר מקס ואז הניף את ראשו אל האישה ושמתי לב שגם מקס לא מחייך. "וואת

שונה."

שונה? שונה כמו בסיסמה של המחשב של מקס? אין פלא שהמבט שלה היה קפוא.

אלוהים אדירים.

"שלום שונה, " אמרתי וניסיתי לחפות על ההפתעה ואי הנוחות.

עיניה סרקו אותי והיא אמרה לקיר שלצדי, "שלום."

"וואו, עמוס הערב, " ציין הארי והביט לאחור. "הם מפנים את השולחן שלנו. איכפת לכם אם

נישאר אתכם קצת תוך כדי?"

ואז בלי לאפשר למקס לענות, הוא דחף את המעילים שלנו ואת הארנק שלי הצדה ונכנסו להתיישב בתא מולי. פניה של שונה נמתחו עד כדי כך שחשבתי שהם ייסדקו אבל הארי רק נטל את ידה והכניס אותה פנימה, אדיש להלך רוחה. או אולי הוא לא ידע שהשם של בת זוגו הוא הסיסמה במחשב של מקס על כל המשתמע מכך.

הרמתי את עיניי אל מקס וראיתי שפיו נמתח אבל פניו קדרו כמו בערב הראשון שבו נפגשנו.

ולמרות זאת, הוא התיישב לידי בלי לומר מילה.

"אז נינה, את חוזרת עם מקס?" שאל אותי הארי.

"חוזרת?" שאלתי אותו.

"כן, " אמר הארי וחיך חיוך גמלוני.

"אה... " עניתי והשבתי על השאלה בדרך היחידה שבה יכולתי להגיב לה, "לא."

"נינה שכרה את הבית, " אמר מקס להארי והארי הנהן.

"כן, איזה בית נהדר, " ציין הארי ושתה מהבירה שלו.

"בהחלט, " הסכמתי ולא ידעתי מה לעשות במצב הזה. קיוויתי שהקרחונים ששונה רצתה בבירור

לירות בי מעיניה כדי לדקור בהם את בשרי לא יתממשו.

"קשה להאמין שמקס בנה אותו בעצמו, " אמר הארי.

הפסקתי לנסות לא להביט בשונה בלי להיראות שאני מנסה לא להביט בשונה ועיניי עברו מיד אל

הארי.

"סליחה?"

"המשולש, מקס בנה אותו בעצמו מהמסד עד הטפחות, " הודיע לי הארי ועיניי הביטו במקס.

"באמת?" נשמת, באמת נשמת. ושוב הופתעתי. והתרשמתי.

"גם עיצב אותו, " המשיך הארי לפני שמקס שהפנה אליי את ראשו הספיק להגיב.

"הוא לא, " התערבה שונה בקרירות ואני הבטתי בהם.

"טוב, רודי עזר, " חיך הארי וגילה אדישות מוחלטת להתנהגות הקפואה. "הוא עבר על

התוכניות."

"רודי הוא אדריכל, " אמרה לי שונה והדגישה מאוד את המילה האחרונה. "הוא עשה הרבה מעבר

לעזרה.

החלטתי ששונה כלבה.

"ובכל זאת, " אמרתי, "לבנות בית כזה זה..."

שונה קטעה אותי. "הוא לא בנה אותו לגמרי."

"כן, היה לו קשה להשיג את החלונות בעצמו אבל את השאר..." אמר הארי.

שונה הביטה בהארי, "הוא לא עשה את עבודות החשמל,

הארי הביט במקס, "חשבתי שכן."

ושוב לפני שמקס הספיק לענות, שונה התערבה, "לא את הכול."

לפני שאפשר יהיה לומר עוד משהו, הבטתי בשונה והכרזתי במהירות ובנחרצות, "לא משנה, עצם

העובדה שהנחת אפילו אבן אחת כדי ליצור את הבית היפהפה מרשימה. כל המקום מושלם."

עיניה של שונה הצטלבו עם עיניי והתחלנו קרב מבטים. מקס קטע את קרב המבטים כשהשחיל את

זרועו סביב כתפיי ומשך אותי אליו. שונה ואני ניתקנו מבטים. אני כי הייתי המומה מהחיבוק

האינטימי. שונה כי היה ברור שהוא מרתיח אותה.

הנפתי את ראשי לאחור כדי להביט במקס ולראות שראשו מורכן כדי להביט בי.

"את חושבת שהבית שלי יפה?" שאל בשקט.

משהו בעיניו הדהים אותי, משהו עז וממיס והמסעדה התפוגגה לה.
"טוב...כן, כי הוא באמת יפה," עניתי בשקט.
"הי, את אנגלייה," התערב הארי וראיתי מקרוב איך לסתו של מקס מתהדקת ועיניו חתכו אל הארי.
הבטתי בהארי ובניגוד למקס שמחתי, בעיקר למען שפיותי, שהארי התערב ברגע הקטן שלנו. זה היה רגע קטן ונחמד והוא הציף אותי חמימות, חמימות שידעתי שאסור לי להרגיש.
"לא ממש," אמרתי להארי, "יש לי קצת מבטא כי אני גרה שם."
"וואו!" התפרץ הארי ומרוב הפתעה גופו נזרק בתא. "באמת?"
"כן."
עיניו של הארי נדדו בין מקס וביני והוא שאל, "אם את גרה באנגליה עכשיו, איך שניכם היכרתם?"
"סיפור ארוך," קולו הצרוד של מקס ענה בנימה שהעידה שהארי לא ישמע את הסיפור הארוך עכשיו או לעולם ובעיקר לא שונה.
הארי קלט את הרמז ושאל אותי, "מה את עושה באנגליה?"
"אני פרקליטה."
"מה?" שאל הארי.
"ככה האנגלים קוראים לעורכת דין," הסברתי והרגשתי שידו של מקס מתהדקת על כתפי.
"מגניב!" קרא הארי, "כאילו 'סדר בבית המשפט' ו'התנגדות'!"
"לא ממש, אני לא מופיעה בבתי משפט. אני עורכת דין שעובדת במשרד."
"סליחה?" שאל הארי ונראה מבולבל בצורה שובת לב.
אז החלטתי שהארי קצת תמהוני אבל הוא מוצא חן בעיניי.
"זה שונה שם," הסברתי. "אני לא עוסקת בליטיגציה. אני לא מייצגת תיקים בבתי משפט לעתים קרובות וכשזה קורה, מדובר בתיקים זניחים, כמו תביעות קטנות. אני בעיקר כותבת מכתבים וכאלה."
"חבל," מלמל הארי בפנים נפולות.
חיכתי אליו ואמרתי, "אלה מכתבים טובים וחלקם ארוכים מאוד."
מקס צחקק, הארי חייד ושונה עדיין ניסתה למנוע מעינייה ליצור קרחונים דוקרים.
פתאום מבטה של שונה עבר אל מקס והיא שאלה, "אתה מדבר עם דוד?"
משום מה, מזגו הנעים של הארי נעלם מעט והוא מלמל, "שונה."
אבל בדיוק אז מקס אמר, "לא."
"את חייב לדבר איתו," ייעצה לו שונה.
"כן, אמרת לי כבר מאה פעם," אמר מקס וקולו היה קצת מפחיד. לא יותר מדי אבל האיום נשמע בבירור.
שונה התעלמה, הביטה בי והכריזה, כאילו משום מקום, "אבא של מקס נתן לו את הקרקע."
"באמת?" שאלתי והתבלבלתי נוכח הכיוון שאליו התקדמה השיחה.
"זו קרקע נהדרת. יפהפיה," הארי ניסה להקליל את האווירה. "מאה עשרים דונם של אדמה משובחת."
"כן," ענתה לי שונה וסיכלה את נסיונו של הארי לרכך את מצב הרוח. "הוא לא קנה אותה או משהו."
זרועו של מקס התהדקה סביבי וקירבה אותי בשעה שמלמלתי את התגובה היחידה שעלתה בדעתי. "אה."
"אין מצב, בהתחשב בעובדה שהיא שווה מיליונים שאין לו," המשיכה שונה.
מצמצתי אליה בהפתעה, לא רק מפני שמקס החזיק בבעלותו קרקע בשווי מיליוני דולרים אלא בגלל הצורה הגועלית שבה שיתפה אותנו בעובדה הזאת. הארי לחש, "שונה."
"הוא לא יכול להרשות לעצמו את המיסים עליה. לכן הוא משכיר את הבית," המשיכה שונה ואני נעצתי בה מבט.

כל גופו של מקס התקשה. הזדקפתי בקימור זרועו והארי סינן, "שונה!" היא משכה בכתפיה ומבטה רפרף על מקס כאילו חששה להישיר אליו מבט והיא מלמלה, "אני רק אומרת, שאם היא איתו והבית מוצא חן בעיניה, כדאי שתדעי." "אולי כדאי..." התחלתי לשנות נושא אבל שונה אזרה אומץ והביטה במקס. "ראיתי אותך עם בקה היום."

זו הייתה האשמה. ידעתי את זה כי המבט שלה נדד אליי כדי לקלוט את התגובה שלי. ולמען האמת, הספיק לי. שונה לא הייתה סתם כלבה. היא הייתה כלבה מארץ הכלבות. אני לא חושבת שאי פעם נתקלתי בכלבה גדולה ממנה.

"כן, בקה מקסימה," אמרתי והתכרבלתי אל גופו של מקס בלי להוריד משונה את העיניים. "פגשתי אותה הבוקר. היא קפצה לביקור כשמקס הכין לי ארוחת בוקר." כשסיפרתי שמקס הכין לי ארוחת בוקר, הזעם המקפיא שקרן משונה הוריד את הטמפרטורה במסעדה בכמה מעלות טובות. פלא שלא הצטמרתי.

התעלמתי מהזעם ומהמבט המקפיא שעל פניה והבטתי במקס. הוא הזעיף פנים אל שונה ולכן כדי למשוך את תשומת לבו, הנחתי את ידי על חזהו. הוא הוריד את סנטרו כדי להביט בי וכך נקטעה התחושה בקרבי שחזהו נוקשה כמו שריריו ולמרבה המזל גם נקטע הדחף המידי שהתעורר בי לבדוק את העניין מקרוב.

כן, פניו היו קודרות ומפחידות. הוא כעס, אולי אפילו רתח מזעם. התעלמתי מזה ואמרתי בשקט. "אני לא רוצה להישמע כפוית טובה אבל הדייסה שלי הייתה קצת... מתוקה מדי."

הוא לא עקב כנראה כי היה עצבני מדי. "מתוקה מדי?" הצמדתי את ידי לחזהו, התכרבלתי ולחשתי, "מתוקה מדי. ארבע כפיות סוכר? המ...?" קולי גוע בשעה שפניו נרגעו והוא חייך. "אכין לך מחר עם שלוש כפיות, דוכסית," השיב לי בלחשה. "עדיף עם אחת."

גבתו התרוממה. "אחת?" הנהנתי וזרועו שוב התהדקה סביב אבל הוא גם הרים אותי אל גופו ורכן כך שפניו יהיו קרובים אל פניי והמשיך ללחוש, "אם ככה את אוהבת את זה, זה מה שתקבל." הייתי שקועה בפיו שצר את המילים ובתחושות שעלו בי כשחזית גופי נצמדה לגופו הקשוח בעודי לכודה בזרועו. כיוון שכך, כמעט החמצתי את הקול המשונה שהשמיעה שונה מירכתי גרונה. אבל לא החמצתי אותו. גם מקס לא. עיניי הביטו בעיניו, חייכתי אליו והוא השיב לי חיוך. הקרבה אל חיוכו ועיניו לא הייתה מדהימה. היא הייתה סוחפת חושים.

חבטה קולנית של בקבוק על השולחן הקפיצה אותי והסתובבתי. "אייל," הכריזה טרודי וחיוך התפרש על פניה כשהביטה בי. היא הרכינה את ראשה אל הבירה החדשה שעל השולחן ואז הביטה בהארי. "השולחן מוכן, הארי." ובלי לשלוח אל שונה מבט, היא הסתובבה והסתלקה בלי להשאיר תפריטים. "נשאיר אתכם לבד," אמר הארי ושמתי לב שהוא כבר לא נראה שמח וטוב לב. הוא נראה חיוור ואולי קצת מפוחד.

בגלל זה כנראה לא הייתי צריכה לומר את מה שאמרתי לאחר מכן. אבל משום מה לא הצלחתי להתאפק.

לא, ידעתי למה אמרתי את זה. כי שונה הייתה כלבה לעומת הארי שהיה בחור טוב וזה הגיע לה. לא רק בגלל שאמרה את מה שאמרה ובצורה מכוערת כדי לתקוף את מקס, אלא על כך שהיא בכלל עם הארי. לא הכרתי אותו אבל ידעתי שמגיע לו טוב ממנה.

לכן הצמדתי את ראשי אל כתפו של מקס, כרכתי את זרועי סביב בטנו והזמנתי, "למה ששניכם לא תאכלו איתנו? זה יהיה נהדר להכיר אנשים מהמקום."

הארי החוויר, מקס גנח באופן שערור בי מחשבה שהוא מתקשה שלא לצחוק ועיניה של שונה

הצטמצמו.

"טוב לנו בשולחן שלנו, הארי מלמל. "נראה ששניכם רוצים קצת פרטיות."

"בטוח?" שאלתי בנדיבות.

"כן, ענה הארי.

טוב, אולי ניגש בפעם אחרת, "הצעתי והבטתי בשונה. "למקס יש את המספר שלך? ארים לך צלצול."

לפני ששונה הספיקה לומר משהו, קולו של מקס רעם מאחוריי אבל הוא נשמע מוזר, כאילו הוא מחניק צחוק. "יש לי את המספר שלה."

קפצתי קצת וחיקיתי את בקה כמיטב יכולתי כאשר קראתי בעליזות, "נהדר!"

"נתראה, אמר הארי והוא ושונה יצאו מהתא.

שונה לא אמרה מילה.

הארי נופף אלינו קלות והסתלק. השבתי לו נפנוף ושונה בכלל לא הביטה לכיווננו.

כשהם היו במרחק כמה עשרות מטרים מאיתנו, מקס אימץ אותי אל גופו כך שכמעט עליתי על ברכיו.

"נהנית מההצגה, דוכסית, מלמל מקס וזרועו השנייה נכרכה סביבי. הוא עדיין נראה משועשע.

הדפתי את חזהו ומלמלתי, "ההצגה נגמרה, מקס."

הוא התעלם ממני ועמד על שלו, "למרות שלא היה בזה צורך."

הפסקתי להדוף את חזהו והישרתי אליו מבט. "אני מצטערת, אני יודעת שהשם שלה הוא הסיסמה

שלך למחשב אבל היא פשוט...לא נחמדה במיוחד."

"היא כלבה, הכריז מקס בבוטות.

"טוב..." משכתי את המילה ונתתי לה להיתלות באוויר כדי לאפשר לאופן האמירה לדבר בעד עצמה.

"והשם שלה הוא הסיסמה למחשב שלי כי היא התקינה את המחשב וקבעה את הסיסמה."

הטייתי את ראשי הצדה. "אז היא ואתה...?"

מקס קטע אותי והודיע, "כן, פעם זיינתי אותה." הגוף שלי הזדעזע מהכנות אבל הוא המשיך

לדבר. "אבל זה קרה מזמן."

"כדאי שתשנה את הסיסמה."

"זה לא ממש עומד בראש סדר העדיפויות שלי ולכן לא הגעתי לזה."

"אעשה את זה במקומך" הצעתי.

זרועותיו חיבקו אותי קלות והוא חייד, "מה תבחרי?"

לפני שהספקתי לבלום את הפה שלי מליצור את המילים, אמרתי, "כלבהמהגיהינום666."

הוא פרץ בצחוק ושוב לחץ את זרועי.

כשהצליח להשתלט על צחוקו הוא שוב הביט בי. "זה קצת ארוך, מותק."

"אולי, אבל ככה לא תשכח אותה."

פניו התקרבו והוא מלמל, "לא נראה לי שאשכח."

הבנתי איפה אני ומה עומד לקרות ונצמדתי שוב לחזה שלו.

"שחרר, לחשתי."

"אני אוהב שאת כאן, הוא השיב לי בלחישה, ומשהו דגדג לי במקום פרטי ועורר אצלי תחושה

נעימה מדי. עצרתי את נשימתי.

"אני צריכה לשירותים, שיקרתי. לא הייתי צריכה. הייתי צריכה לקנח את האף."

"לברוח ולהזכיר לעצמך להיות קפוצה?" שאל בבוטות הפעם והרגשתי שגבותיי מתחברות.

"לא, אני צריכה לקנח את האף."

הוא הביט בי לרגע בבלבול ואמר, "תעשי את זה כאן."

לא התכוונתי לקנח את האף בשולחן מולו.

"אין לי טישיו, שיקרתי."

הוא חיידך והכריז, "את כזאת חרטטנית." מה? יש לו עיני רנטגן והוא ראה מה יש לי בארנק? "אני לא חרטטנית," השבתי ופניו שוב התקרבו. הוא כרך את זרועותיו סביבי ולחש, "את אוהבת להיות כאן לא פחות משאני אוהב להיות כאן." לפני שהצלחתי לומר מילה הוא שיחרר את אחיזתו ויצא מהתא. הוא גרר אותי איתו והרים אותי על רגליי.

"תזדרזי, עוד מעט האוכל מגיע," אמר והרפה ממני. הבטתי בשולחן ואז בו. "עוד לא הזמנו." "בטח שכן." "לא ראיתי תפריט!" אמרתי והרמתי את הקול. "את אוכלת באפלו בורגר עם גבינה וטבעות בצל בדיוק כמוני." נענעתי בראשי נענועים קלים וקצרים ולא הייתי בטוחה אם עשיתי את זה אי פעם אבל זה קרה הרבה בסביבת מקס.

"אבל..." "לכי לקנח את האף, דוכסית." "אבל..." "את צמחונית?" "לא." "אז תסמכי עליי." נשענתי לעברו וסיננתי, "אתה בלתי-אפשרי." הוא רכן אליי, חיידך והשיב, "ואת חמודה רצח." "אל תקרא לי חמודה כשאני כועסת!" קראתי ועכשיו בקול רם. עיניו הביטו אל מעבר לכתפי ואז שבו אליי. הוא שאל, "את רוצה לשתף את כל המסעדה בשיחה שלנו?"

הבטתי לכיוון שאליו הביטו עיני וראיתי הרבה אנשים, לרבות טרודי, שרה, הארי וגם שונה, צופים בנו. ואז הסתובבתי אל מקס, שלחתי אליו מבט מצמית שהיה יכול להמיס צבע מהקירות אבל לא השפיע על האיש שמולי ולו במקצת, ואני התקדמתי בעצבנות לכיוון המקום שבו קיוויתי שאמצא שירותים.

למזלי, צדקתי. כשהגעתי לשם, קינחתי את אפי, שטפתי ידיים והבטתי במראה. הצטערתי שלא הבאתי את הארנק שלי כדי שאוכל לתקן את השפתון. ואז נשמתי עמוק דרך האף, הנחתי את ידי על הכיור ולחשתי להשתקפותי במראה, "מה לעזאזל אני עושה?" חיה את החיים, ניני בין, אמר צ'ארלי בראשי. הוא נשמע מרוצה ואני ראיתי את עיני מתרחבות במראה.

ואז הבטתי לאחור. והבטתי אל מתחת שני התאים שמאחוריי. החדר היה ריק והייתי שם לבד. "אני משתגעת," מלמלתי. "משתגעת בהרים המושלגים כמו ג'ק ניקולסון בהניצוץ רק בלי המלון המפחיד."

איש לא ענה כי איש לא היה שם. החלטתי שלא כדאי להיות לבד. שמעתי קולות כשהייתי לבד. את הקול של צ'ארלי ועד כמה שרציתי לשמוע את הקול של צ'ארלי והייתי משלמת כל הון שבעולם, מוכרת את כל רכושי וכורתת ברית עם השטן כדי לשמוע את קולו של צ'ארלי, לא רציתי לשמוע אותו בראש. חזרתי למסעדה וחייכתי אל שרה וטרודי בדרך. שמת לי לב שהארי חומק ממבטי ושונה שולחת בי חיצים ואז הבטתי אל מקס.

הוא אכל טבעת בצל תוך כדי שיצא מהתא.
"אני רואה שלא חיכית לי," ציינתי ועיניי התמקדו בפיו הלועס תוך כדי שנכנסתי אל התא.
"אכלתי טבעת בצל אחת, דוכסית, תרגיעי," ענה בזמן שהתיישב בתא שלצדי.
"שיהיה," מלמלתי והסתכלתי על האוכל, על הכמות העצומה שלו. רק בהמבורגר עצמו אפשר היה להאכיל ארבעה אנשים. הוא היה ארוז בסלסילת פלסטיק אדומה בצורת אליפסה שהוגנה על ידי נייר שעווה לבן ודק.
הוא נראה מעורר תיאבון.
הושטתי יד לקטשופ.
"יש לכם המבורגרים באנגליה?" שאל מקס.
"כן," עניתי והשפרצתי קטשופ ליד טבעות הבצל בלי לשתף אותו שהמבורגרים באנגליה לא היו משהו מיוחד.
"באפלו בורגר?"
"במסעדות גורמה של מבוגרים, כן," עניתי וטבלתי טבעת בצל.
"בייב," אמר מקס והבטתי בו כשטבעת הבצל באמצע הדרך אל פי. "תתכונני להסתחרר," סיים את דבריו בחיוך ופנה אל האוכל.
פניתי לאוכל שלי.
הוא לא טעה, האוכל היה כל כך טוב שבאמת הסתחררתי.

"לישון," מלמלתי ודשדשתי בעייפות לתוך המשולש. פשטתי את המעיל מעליי ומקס הדליק אור.
"חמודה, אמרתי לך, לא היית צריכה לאכול את הגלידה," אמר מקס מאחוריי ושמעתי את הדלת נסגרת.
הוא צדק וטעה. ההמבורגר וטבעות הבצל מילאו אותי כהוגן אבל כשראיתי את הגלידה על המגש של טרודי בדרך לשולחן של מישהו אחר, לא יכולתי להתאפק. לא היה פאדגי חם באנגליה כמו בבית.
ובכל מקרה, הייתי בחופשה.
ולמרות זאת, הגלידה כבר גמרה אותי.
לא הגלידה היא שהפילה עליי נמנום, אלא העובדה שישבנו בשעתיים האחרונות בבר בשם דרייק במרחק רחוב מהמסעדה, האזנו לחבר של מקס, ג'וש, מנגן בגיטרה ושר תוך כדי שמקס שתה באדווייזר ואני פאט טייר. ג'וש היה מצוין, ממש מצוין אבל למרות זאת השתופפתי על צדו של מקס, זרועו כרוכה סביבי וראשי על כתפו. ידעתי שאסור לי להשתופף כשגופי עליו וראשי מונח על כתפו אבל לא הצלחתי לעצור בעד עצמי. היה לי נוח, הבירה הייתה נהדרת אבל טישטשה אותי, המוזיקה הייתה נעימה והבטן שלי הייתה מלאה. הייתי עייפה.
תליתי את המעיל ושמתי את הארנק בארון, סגרתי אותו ופניתי אל מקס.
"מי ישן במיטה הלילה?" שאלתי והוא ניגש אליי ועצר, ברגליים צמודות אליי, והייתי עייפה מכדי להתרחק.
ידו עטפה את עורפי והוא משך אותי אליו. עדיין הייתי עייפה מכדי להתנגד.
ואז הוא נשק למצחי.
מצמצתי אל גרונו כשהנשיקה המתוקה הלמה בי כמו רכבת משא. זה היה נעים. הרבה יותר נעים מכל נשיקה שקיבלתי והיא בכלל לא הייתה על השפתיים.
"תעלי למעלה," הוא מלמל על מצחי, שמט את ידו הסתובב והסתלק, מסיר את מעילו בדרך.
הבטתי בגבו והחלטתי שמחר אני יוצאת מכאן סופית. אפילו לא אסע לדנבר. אולי אנהג ישירות לקנוס סיטי.
אבל לא התכוונתי לוותר על שינה במיטה שלו ללא קשר לעייפות.
לכן, לא נתתי לו הזדמנות לשנות את דעתו ואמרתי "לילה טוב."
"לילה טוב, דוכסית," הוא השיב לי, תלה את מעילו על כיסא בחדר האוכל בלי להביט בי.

הסתובבתי ומיהרתי לעלות ככל שאיפשרו לי רגליי העייפות.
הוצאתי דברים מהמזוודה שלי, שטפתי את פניי ומרחתי אותם בקרם לחות באמבטיה, צחצחתי שיניים והחלפתי לכותונת לילה. השארתי את החפצים שלי באמבטיה והחלטתי שאארוז אותם בבוקר.

פתחתי את הדלת, בדקתי אם השטח נקי ומיהרתי למיטה.
למרות העייפות. האורות דלקו למטה. מקס החתיך ההורס בבית. הוא הזמין אותי לארוחה, לגלידה ולפחות לארבע בירות במה שנראה כמו דייט למרות שחזרנו הביתה יחד. זה היה דייט שנהניתי ממנו למרות שהתקוטטנו או אולי דווקא מפני שהתקוטטנו. לא ציפיתי שהשינה תגיע כל כך מהר.

נרדמתי תוך דקות כמו מתג אור שכבה.
לכן לא הרגשתי שמקס נכנס לשכב לצדי במיטה רבע-שעה לאחר מכן.

שן הסלע

התעוררתי פקחתי את עיניי ומיד שמתי לב שאמצע הלילה, חושך מוחלט עם קצת אור ירח. ומלבד זאת, שאני ערה כאילו אני מוכנה להסתער על היום. זאת מפני שאם הייתי בבית, הייתי כבר קמה ומסתערת על היום.

ואז שמתי לב שהראש שלי לא על הכרית. הרגשתי על לחיי עור חלק ושרירים נוקשים. הבנתי שהראש שלי על כתפו של מקס ופלג גופי העליון ספק שרוע עליו, ספק צמוד לצד גופו. זרועי הייתה פרושה על בטנו וברכי מקופלת כך שירכי הייתה מונחת על ירכו. זרועו הייתה תחתיי במעלה גבי, וידו נחה על מותניי.

אלוהים אדירים.

לא חשבתי מה הוא עושה שם. רק חשבתי איך אני בורחת.

התגלגלתי על גבי ואז הצידה, ותהיתי אם אוכל להוציא את מפתחות המכונית ממכנסי הג'ינס שלו ואת המזוודה שלי אל המכונית בלי להעיר אותו.

החלקתי על פני המיטה אבל הרגשתי תנועה ואז זרוע חזקה נכרכת סביב בטני. השתנקות עדינה ומופתעת נמלטה מפי בשעה שנגררתי חזרה. הוטחתי בחומת גופו החמים והקשוח ומקס השעין את חזהו עליי וזקר ברך. הוא תפס את ברכי בירכו הכבדה שנחה עליה.

"מקס, לחשתי."

אין מענה.

"מקס, לחשתי בקול רם יותר."

"ממ?"

ואז הרגשתי את פניו בשיערי וגופי קפא כשידו גלשה במעלה בטני ואצבעותיו עטפו את שדי.

נשמתי עמוק ולא זזתי. הוא לא זז או דיבר יותר.

"מקס, לחשתי ושמע נשמע בקושי כמלמול כיוון שגם קולי קפא."

שוב לא נשמעה אף תשובה פרט לכובד משקלו ששקע על גבי.

הוא ישן אבל לא עזב את השד שלי.

יכולתי, והייתי צריכה, לשלוף את עצמי מזרועותיו ולברוח ממנו ומהבית שלו, אולי לפרוץ בהתקף

בין הבריחה הראשונה לאחרונה.

לא הייתה לו שום רשות לעכב אותי, להחזיק במפתחות המכונית שלי, לחלק לי הוראות, להיכנס

איתי למיטה בזמן שישנתי, גם אם הוא טיפל בי ועזר לי להחלים והכין לי דייסת שיבולת שועל.

אבל אף פעם לא חיבקו אותי ככה לאורך כל חיי ולא יכולתי להתעלם מהעובדה שזה היה נעים.

מאוד. מאוד. נעים. להיות מחובקת במיטה בזרועותיו של גבר נאה, גבוה וחזק. לא יאומן.

ולא רק זה. השתדלתי שלא לחשוב על זה או להיכנס לי לראש אבל במיטתו של מקס, בזרועותיו, לא זו בלבד שלא הייתי (מטבע הדברים) לבד, גם לא הרגשתי בודדה. הרגשתי חמימות, בטחון והגנה כשגופו הגדול עטף את גופי. וזה היה נעים.

למעשה, מהרגע שבו נכנסתי למשולש שלו, חוץ מהפעם שישנתי במושב האחורי של המכונית השכורה, לא הרגשתי בודדה. לא בפעמים שהתעוררתי בימי המחלה ומקס היה שם וגם לא בהיעדרו כשידעתי שהוא בקרבת מקום. גם לא אתמול כשבאמת הייתי לבד. עבר זמן רב מאז שהרגשתי שביעות רצון מעצם הידיעה שבדידותי היא עניין חמקמק, שביעות רצון שנעלמה עם שובה של אותה בדידות.

ולא רק זה. ידו על שדי, רגלו כפופה לתוך רגלי — זה היה סקסי וגרם לי להרגיש סקסית. לא הרגשתי ככה כבר תקופה ארוכה. תקופה ארוכה מאוד. תקופה ארוכה מדי והתגעעתי לזה. ניילס ואני, כשנפגשנו לראשונה, קיימנו קשר בריא בכל מובן. אבל ברגע שהסכמתי להינשא לו, הוא השתנה משום מה. הסקס נעשה פחות ופחות תדיר עד שעכשיו עברו חודשים מאז שהיינו במצב אינטימי. יותר מכמה חודשים. בעצם, יותר מדי חודשים.

ניילס ואני לא גרנו יחד. הוא אהב את דירתו המודרנית בבריסטול על שלושת חדריה והנוף המשקיף אל הנהר. הוא היה יכול ללכת ברגל לעבודה ממנה ולמעשה לכל מקום אחר שהיה צריך ללכת אליו.

המקום שלי היה ענקי, ענקי מדי בשבילי אבל אהבתי את הבית צמוד הקרקע עם ארבעת החדרים בעיקר כי הוא היה שייך לצ'ארלי. אבל ניילס לא היה יכול ללכת ברגל מהבית שלי. הוא היה צריך לנסוע באוטובוס ובחיים לא היה מוכן לעשות דבר כזה. ומוניות כל יום עלו הון. בניגוד אליי, ניילס היה עורך דין והוא הרוויח הרבה כסף מלבד מה שקיבל בירושה. ובכל זאת, מונית כל יום הייתה הוצאה מופרזת.

צ'ארלי קנה את הבית בזיל הזול והתחיל לשפץ אותו וכשמת, שמתי לי למטרה לסיים את המלאכה וכך קרה. לא יכולתי להרפות מהבית כי הוא היה של צ'ארלי וכי השקעתי בו כל כך הרבה אבל מיילס לא גילה שום עניין לעבור לגור שם.

הגענו למבוי סתום. ניילס אמר לי להציע אותה למכירה ולעבור לגור איתו. התנגדתי. ובזמן שהתנגדתי, קברתי את המרמור על כך שאם ניילס היה שם לב, אם היה מקשיב, הוא היה יודע כמה הבית חשוב לי ולא הייתי צריכה להתנגד.

לא זו בלבד אלא שבימים אלה ניילס ואני בקושי התראינו במהלך השבוע. אולי שתינו כוס יחד, לפעמים הייתי באה אליו הביתה והיינו מכינים ארוחת ערב. אבל את רוב סופי השבוע יחד בילינו אצלו בבית ונשארתי לישון שם.

אבל הוא לא חיבק אותי כשישנו. לא התעלסנו. הוא לא עטף את שדי באצבעותיו בצורה הרכושנית גם אם מחוסרת הכרה של מקס באותו רגע.

ולמרות שניסיתי לא לחשוב על זה, אמרתי לעצמי לזוז, לצאת משם, להתרחק ממקס, זה היה טירוף לשכב בזרועותיו של הגבר הזה ופשוט לא יכולתי לעשות את זה.

במקום זאת שכבתי בחושך, אור הירח הבהיר זרח מבעד לחלון המשולש, מחובקת על ידי מקס והחלטתי להרשות לעצמי רגע של אי-שפיות.

הוא ישן. הוא לא ידע מה אני עושה, מה אני מרשה לעצמי לעשות. הייתי ערה לחלוטין. אין מצב שהייתי חוזרת לישון. אתרחק ממנו אחר כך, אחרי שאתן לעצמי ליהנות מזה. ממקום המבטחים הזה. מהתחושה שאני נחשקת ושם אעמיד פנים, ארגיש גם מוערכת. התחושה שאני לגמרי לא לבד, ההיפך מבודדה.

הרפיתי את גופי והתכרבלתי עמוק אל תוך מקס. בתגובה, אצבעותיו התהדקו אוטומטית על שדיי והוא רכן יותר לתוכי. גופו זו אל המיטה, ידו הייתה מתחתתי וחזהו נצמד לגבי.

עצמתי עיניים. התחושה הנפלאה רק גברה.

פרשתי את ידי על זרוע הפלדה שלו, הרשיתי לעצמי עוד תענוג אסור. ואז הכנסתי את ידי תחת גופי ואצבעותיי עטפו את מפרק ידו הגדול ונאחזו בו.

שכבתי שם שעה ארוכה, אולי אפילו שעות, לפעמים ערה, לפעמים מנומנמת. כשהייתי ערה, ניצלתי את הזמן לשנן את תחושת אותו רגע, שוב ושוב. מרוב שנהייתי, הרשיתי לעצמי קצת יותר, ממש קצת. אמרתי לעצמי שאחר כך אתרחק. הזריחה התחילה להאיר את המשולש בדיוק כשנפלה עליי עוד תנומה שהייתה קצת יותר מתנומה. נפלה עליי תרדמה.

התעוררתי, אור השמש סנוור את עפעפיי ולשבריר שנייה התבלבלתי. מתישהו בדרך לא זו בלבד שנרדמתי, אלא שמקס ואני חזרנו לתנוחה המקורית שבה הוא שוכב על הגב ואני שרועה חלקית עליו.

הרגשתי שמזיזים אותי ועצמתי את עיניי בגלל התחושה. בעדינות יוצאת דופן שכמותה לא ידעתי בעבר, הוא יצא מתחתיי. ואז הוא הזיז אותי כך שראשי יונח על הכרית. הרגשתי שהשמיכות מכסות אותי עד כתפי והקשבתי למקס מתרחק ממני.

לרגע הרשיתי לעובדה הזאת להציף אותי — מקס הגדול, החסון, השתלטן והלא גינטלמן הזיז אותי ככה, נגע בי ככה. לא זו בלבד שהוא היה מסוגל לעשות דבר כזה — הוא פשוט עשה אותו. ואז הקשבתי לקולות מחדר האמבטיה, לברזים הנפתחים והנסגרים. הוא יצא ומגרה נפתחה ונסגרה. ואז הרגשתי שנוכחותו יוצאת מהלופט.

והמציאות נחתה עליי.

לעזאזל! אני כזאת מטומטמת.

שמעתי קולות מלמטה, הברז בכיור המטבח נפתח ונסגר ואז העפתי מעליי את השמיכות ורצתי לאמבטיה.

השתמשתי בכיור, צחצחתי שיניים, עשיתי חוט דנטלי, שטפתי פנים, והמוח שלי היה ריק פרט לכך שזכרתי שאני מטומטמת. הייתי צריכה לנצל את ההזדמנות ולברוח. מקס כנראה ישן שינה עמוקה. הייתי יכולה לברוח.

אספתי את כל חפצי באמבטיה ויצאתי אל הלופט. ניגשתי הישר אל המזוודה שלי. זרקתי את החפצים בבלגן, נברתי בין בגדיי ומצאתי תלבושת לבריחה ממקס.

הייתי כל כך מרוכזת במשימה שלא שמעתי אותו מגיע ללופט וכשזרועותיו נכרכו סביב מותניי, קפצתי.

"בוקר טוב, דוכסית," הוא אמר לתוך שיערי כשגבי התנגש בחזית גופו.

התאבנתי ואמרתי, "מקס..."

"קפה," הוא קטע אותי.

"מקס..." שוב התחלתי לומר. משכתי בזרועו והוא הרפה ממני.

פסעתי הצידה והסתובבתי אליו. פתחתי את הפה כדי להגיד לו בדיוק מה אני חושבת (למרות שלא ידעתי מה לומר כי לא הצלחתי לחשוב באותו רגע על כלום) אבל הוא תפס את ידי. כשנסוגותי והתרחקתי, הוא סובב אותי לתדהמתי, זרועו הרימה את זרועי מעל לראשי כאילו היינו ברחבת ריקודים. הוא עצר אותי כשגבי אליו וכרך את זרועו סביב בטני, גבי הופנה אל חזהו והוא סובב אותי אל המדרגות.

"קפה," חזר ואמר והכריח אותי ללכת קדימה בעזרת גופו בעודי עדיין חבוקה בזרועותיו.

הוא היה חזק ממני והרבה יותר גדול ולכן במקום להתרחק התמקדתי בקרב שהיה לי סיכוי לנצח בו.

"ישנת איתי," האשמתי.

"כן," אמר כלאחר יד.

כן, הוא אמר כלאחר יד. הכרתי אותו בפועל *יום אחד!*

"זחלת למיטה שלי בזמן שישנתי."

"כן," אמר שוב וכשהגענו למדרגות, הוא שיחרר אותי אבל הניח את ידיו בחוזקה על מותניי והוריד

אותי.

"מקס!" התרגזתי.

"קפה," הוא חזר ואמר.

ידו נחה עכשיו בין שכמותי והוא לא הרפה. נאלצתי לרדת בגרם המדרגות כשהוא מאחוריי או שמקס ידחוף אותי.

ברצינות, הוא היה כל כך מעצבן!

"אני רוצה להתלבש," איבדתי סבלנות.

"את לבושה."

"בכותונת לילה," אמרתי והגעתי לתחתית המדרגות והסתובבתי אליו.

הוא תפס את ידי וניגש למטבח. צעדתי לאחור אבל הוא היה חזק ממני וכנראה בשליחות חשובה להשיג קפה.

הוא הכניס אותי למטבח והביא אותי אל קנקן הקפה המתמלא, סובב אותי ומשך בזרועי כדי שאהיה קרובה. ידו שמטה את ידי אבל זרועו נכרכה סביב מותני ומשכה את פלג גופי התחתון כך שאהיה צמודה אליו.

נשאתי אליו את מבטי, פתחתי את פי והתכוונתי להיכנס בו אבל הוא הקדים אותי.

"דייסת שיבולת שועל עם כפית סוכר אחד או שתשביעי את הרעב שלך בצנים עם ריבת ענבים?"

שאפתי כל כך הרבה אוויר והרגשתי שהחזה שלי מתנפח וממלא אותי בחמימות ובנעימות.

גברים לא זכרו דברים כמו למשל אם אמרת שאת מתגעגעת לריבת ענבים. לא אם מלמלת את זה בדרך אגב. ציארלי היה זוכר אבל הוא לא היה סתם גבר. הוא היה ציארלי. אף פעם לא היה עוד אחד כמוהו.

ניילס לא זכר דברים כאלה. האמת היא שהתקרית שהביאה אותי להחלטה לצאת להרפתקאה בקולורדו קרתה כשלא הצלחתי לישון לילה אחד וגררתי את עצמי מותשת למטבח שלו בבוקר המחרת וניילס, שלא כהרגלו, הציע למזוג לי קפה. כשנעניתי להצעה בהכרת תודה, הוא שאל אותי איך אני שותה את הקפה.

כיוון שהכרתי את ניילס כבר שנתיים והתעוררתי בביתו אינספור פעמים, אכלתי איתו ארוחת בוקר וארוחת ערב, התארחתי אצל ההורים שלו בסעודות והוא בכל זאת לא ידע איך אני שותה את הקפה ולא הקדיש לי תשומת לב מינימלית, הבנתי שאני צריכה לחשוב על המצב בינינו ומהר.

"דוכסית?" קרא מקס ואני מצמצתי אליו. התנגדתי לחמימות שהתפשטה בחזי.

"צנים וריבה," לחשתי.

"קיבלת," אמר, הרפה ממני אבל ידו התרוממה, אצבעותיו ליטפו את הלסת שלי במגע שהופיע ואז

נעלם פיזית. אבל התחושה נשארה ודגדגה. דגדוג נעים.

הוא הסתובב אל הדלפק והוריד את הטוסטר מהקיר שלאורך הדלפק. ואז הוא פתח ארון המטבח והוציא לחם.

"חשבתי שאראה לך את השן-סלע הבוקר, אמר ואני עמדתי שם וצפיתי בו פורס לחם לטוסטר

בראש מרוקן ממחשבות.

טוב, הראש לי היה מרוקן פרט לעובדה שהוא לבש מכנסיים של פיג'מת פלנל עם קשירה, הדפס משובץ בכחול-צי ואפור פחם על רקע אפור בהיר יותר. הוא לבש גם חולצת טריקו אפורה שישבה היטב על חזהו והייתה צמודה לשריריו הבולטים.

מעולם לא הקדשתי מחשבה רבה לפיג'מות של גברים. רק מקס גרם לפיג'מה, אפילו לפיג'מה

רגילה יומיומית כמו זאת שלבש, להיראות כל כך טוב.

ואז הראש שלי עבר לכותונת הלילה שגם אותה רכשתי לרגל הנסיעה. כותנה, רוד חיוור, כתפיות

ספגטי. בגד הגוף היה צמוד לשדיי. היא הייתה פתוחה מאחור והגיעה אל מתחת לשכמותי. המותן

הייתה גבוהה בצורת A שהגיעה אל מרום ירכי. השוליים ובגד הגוף עוטרו בפס זעיר של תחרה בצבע

שמנת.

ומשם הראש שלי עבר לתהיות מה חשב מקס על כותונת הלילה שלי ועללי בתוכה.

לאחר מכן הבחנתי שהוא לא מקדיש לה תשומת לב רבה. הוא הוציא את החמאה ואת הריבה. וזה היה מאכזב כי עלה בדעתי שאני רוצה למצוא חן בעיניו בכותונת החדשה, החמודה והקטנה שקניתי להרפתקה בקולורדו. לא לבשתי כותונת לילה בדרך כלל. לבשתי ברוב הלילות את מה שהוא לבש רק בסגנון נשי.

עיניו נישאו אליי והוא קרא, "היי? נינה?"

גופי היטלטל ושאלתי, "מה?"

הוא חיידך והגיב בשאלה, "מותק, את ערה?"

"אה..."

"שבי."

"אבל..."

"שבי."

"בסדר," מלמלתי מתוך מחשבה שזה רעיון טוב ויצאתי מהמטבח כדי להתיישב על כיסא. הצנים הגיעו. מקס הוציא צלחת, הניח עליה את הטוסט, מרח אותו בחמאה (בכמות מופרזת) ואז מרח עליו ריבה (בכמות לא קטנה, אבל לא התלוננתי).

לאחר מכן הוא הסתובב והחליק אליי את הצלחת לפני שחזר אל קנקן הקפה.

"נינה, שן הסלע?" שאל.

"סליחה?"

הוא מזג קפה לספל, הכניס סוכר וניגש למקרר. הוא שלף את החלב ואמר, "אני רוצה שתבואי איתי לשן הסלע."

"איזה שן סלע?" שאלתי ועיניי התמקדו במעשיו. קירבתי את הטוסט לפי ונגסתי בו.

ריבת ענבים. אמברוזיה.

"קצה האדמות שלי, אני רוצה להראות לך אותן," הוא אומר ומזג חלב אל תוך הספל, ערבב בעזרת כפית ואז הסתובב אליי והניח אותו מולי.

איבדתי את הריכוז בשיחה והבטתי בקפה שמקס הניח על הדלפק.

פעם אחת. הוא מזג לי קפה פעם אחת. והוא ידע איך אני שותה אותו.

ניילס עשה זאת מאות פעמים ולא טרח לזכור.

"בחיי, נינה," אמר מקס ונשמע כאילו הוא צוחק מבעד למילים.

נענעתי את ראשי והבטתי בו. ראיתי שהוא אכן צוחק מבעד למילים.

"מה מצחיק?" שאלתי.

"את. את ממש זומבית בבוקר."

הרגשתי שהגבות שלי מתחברות ואמרתי, "לא, לא נכון."

תגובתו: "מותק", ואז חיידך.

הוא פנה אל קנקן הקפה, מזג ספל נוסף, שחור, ללא סוכר, לגם ממנו ושם עוד לחם בטוסטר.

"תתלבשי חס", אמר, הסתובב אליי והשעין את מותניו על הדלפק, "ותביאי מצלמה אם יש לך."

"מצלמה?"

"יש נופים בשן הסלע, את תרצי תמונה."

החלטתי שאני צריכה קפאין ולכן הנחתי את הטוסט, הרמתי את הספל, לגמתי פעם אחת ואז שוב כי מקס הכין קפה מצוין.

האם אני הולכת לאיזה שן-סלע איתו?

לא, ממש לא.

ובכל זאת רציתי. אף פעם לא ביקרתי בשן-סלע בהרי קולורדו. לא נראה לי שביקרתי בשן-סלע

בשום מקום אחר. האמת, בכלל לא ידעתי מה זה שן-סלע.

ויצאתי להרפתקה, לא? חייתי את החיים, ניקיתי את קורי העכביש, התנסיתי בדברים חדשים. אני

יכולה לעבור למלון בעיירה או לנסוע לדנבר אחרי שמקס יראה לי את שן הסלע שלו.

"טוב," אמרתי תוך כדי שלגמתי שוב מהקפה ואז נגסתי בטוסט הטעים עם החמאה והריבה.

טוב, אז התנהגתי כמו מטומטמת עד עכשיו, אני יכולה להמשיך להיות מטומטמת לכמה שעות כדי לראות שן-סלע. ואז אחרי שארשה לעצמי להתנהג כמו מטומטמת, אחזור להיות אישה חכמה, שפוייה והגיונית. אבל שיעמם אותי להיות חכמה, שפוייה והגיונית. עשיתי את זה במשך תקופה ארוכה והייתי זקוקה להפסקה. ולכן עמדתי לצאת להפסקה כזאת.

"זה היה קל," ציין מקס ואני נגסתי שוב בטוסט והבטתי בו.

לעסתי, בלעתי ושאלתי, "מה?"

הוא נענע את ראשו באיטיות ומלמל, "שום דבר, חמודה."

ואז הוא לגם מהקפה שלו ועיניו נדדו אל כתפי. גבותי התחברו וראיתי את גופו נדרך.

זה היה מרתק ואפילו מרגש אבל קצת מפחיד לצפייה. היה לו גוף חסון ולראות אותו נדרך בין רגע היה מראה יוצא דופן.

"מה קורה פה?" הוא מלמל ואני התקתי את עיניי מגופו, הסתובבתי בכיסא עם הטוסט ביד והבטתי מהחלון.

ליד הצ'רוקי חנה רכב שטח צבאי ירוק עם צ'קלקה מעל וסמל של כוכב גדול על הדלת.

כשראיתי אותו, גם אני נדרכתי.

"זו המשטרה?" שאלתי, אף שהיה ברור מה התשובה.

"כן," אמר מקס בשקט אבל שמעתי שהוא כבר בתנועה.

איש יצא מרכב השטח בגיינס, חולצת פלאנל עבה, אפוד מרופד, מגפי קאובוי, תג ואקדח בחגורה. גובהו היה ממוצע, שיערו מאפיר, מעט כרס השתפלה על אבזם החגורה האימתני שלו אבל הוא נראה בכושר. הוא נשא את מבטו אל המשולש ועלה במדרגות.

מקס פתח את הדלת עוד לפני שהגיע לשם. המשכתי לשבת בכיסא ללא נייע וצפיתי במתרחש.

"מיק," קידם מקס את פניו של האיש.

"מקס," השיב לו האיש ונכנס בדלת הפתוחה.

"מה קורה?" שאל מקס.

עיניו של מיק הביטו בי והבנתי לאט מדי שאני לובשת כותונת לילה ורודה בהירה וקטנה.

הוא הביט שוב במקס וניכר בו שהוא אינו מופתע שיש אצל מקס אישה בכותונת לילה ורודה-בהירה וקטנה שיושבת על כיסא במטבח והוא הכריז, "קרה משהו."

מקס טרק את הדלת על האוויר הקר, הזדקף, נטע את רגליו ושילב את זרועותיו על חזהו. הוא שאל, "מה?"

מיק כחכח בגרונו ועיניו הביטו בי.

"זאת נינה שרידן," אמר לו מקס.

"שלום לך, מיס שרידן," אמר לי מיק.

החלטתי שלא לתקן אותו לגבי ה"מיס" ובמקום זאת הזמנתי אותו לקרוא לי נינה.

"בסדר, נינה," השיב מיק בחיך מאולץ שרק העצים את אי הנוחות שכבר התעוררה בי בעקבות ביקור בוקר של שוטר.

"מה קורה?" שאל מקס שוב ותהיתי אם עליי לעלות, ללבוש קרדיגן, חלוק, אולי אפילו גיינס ומעיל שלג (אף שלא היה לי כזה).

מיק התקדם אל תוך הבית לעברי אבל אז הסתובב אל מקס.

"צריך לשאול אותך כמה שאלות," אמר והחלטתי שלא להתלבש. האופן שבו אמר את המשפט גרם לי לרצות להישאר במקום.

"אילו שאלות?" שאל מקס שגם צעד אבל ניגש הישר אליי ונעמד כל כך קרוב לכיסא שלי מאחור שיכולתי להרגיש את חמימותו בגבי.

מיק קיבל זאת בתור הזמנה להיכנס פנימה עוד יותר ועצר במרחק של מטרים ספורים מאיתנו.

"אני צריך לדעת איפה היית אתמול בלילה בסביבות שתיים-שלוש לפנות בוקר," אמר מיק.

הרגשתי שאני מתאבנת והבטתי במיק. שמת לי שהוא לא בנוח ואינו מסתיר זאת.

"מה הסיפור?" שאל מקס וקולו העיד שהוא לא מרוצה וגם לא מסתיר זאת.

"פשוט תענה, מקס," אמר מיק בשקט.
"במיטה," אמר מקס בקצרה בקולו הצרוד ועיניו של מיק נדדו אליי ואז שוב אל מקס.
"ישנת?" שאל.
"כן," ענה מקס.
"סליחה, נינה," מבטו של מיק שב אליי ועיניו הביטו בכותנת הלילה שלי לשבריר שנייה לפני שהביט שוב בפניי והמשיך, "תוכלי לאשר את זה?"
"מה הסיפור?" חזר מקס ושאל.
אבל בו זמנית מיהרתי לענות, "כן, אני יכולה."
"בטוחה?" שאל אותי מיק.
"מובן שאני בטוחה," אמרתי בנחרצות.
"גם את ישנת?" דחק מיק וגבי הזדקף.
"מיק," ניכר שמקס מתחיל לאבד סבלנות, "מה הסיפור?"
אבל שוב מיהרתי לדבר. "לא, לא ישנתי." מיק פתח את פיו כדי לדבר אבל אני המשכתי. "הגעתי לכאן מאנגליה. יש לי גיטלג. התעוררתי בסביבות שתיים לפני בוקר, תשע בשעון אנגליה ונשארתי ערה עד הזריחה. מקס היה איתי כל הזמן."
פניו וגופו של מיק התרפו והקלה הציפה אותו. הוא הנהן.
"עכשיו אתה מוכן לספר לי במה מדובר?" סבלנותו של מקס אזלה והוא נשמע כועס.
עיניו של מיק עברו להביט בו. "קרטיס דוד נהרג לפנות בוקר."
שמעתי את מקס עוצר את נשימתו ועל אף שלא ידעתי מי זה קרטיס דוד, הרגשתי שעניי מתרחבות.
"אתה עובד עליי," ענה מקס בשקט.
"הלוואי," ענה מיק.
ואז מקס שאל, "נרצח?"
"כן," ענה מיק.
"ואתה בא לבקר אותי?" מקס כבר לא נשמע כועס. הוא כעס. שמעתי והרגשתי את זה.
"באמת מקס, זה רק הנוהל. כולם יודעים שאתה לא מסתדר עם דוד." נימת קולו של מיק הייתה פייסנית.
"כן, גם לא רוב האנשים בעיירה הזאת," ענה מקס.
"ניכון, לכן שלחתי שוטרים לבקר אצל הרבה אנשים. אתה השלישי שלי הבוקר," הסביר מיק.
טוב, לפחות זה משהו.
"מה קרה?" שאלתי כדי לכוון את השיחה ובתקווה להרגיע את הרוחות.
"ירו בדוד," ענה מיק.
"איפה?" שאל מקס.
"אצלו בבית, מישהו פרץ אליו," ענה מיק.
מקס התקרב, גופו נגע בגבי והרגשתי שמהו משונה מגיע ממנו.
"איפה הייתה ביטסי?" המשיך מקס וקול זהיר או אולי מודאג.
"ביקרה אצל אחותה. היא לא אוהבת את עונת התיירות באביב. יותר מדי ילדים, יותר מדי בני נוער משתוללים." הרגשתי שמהו מגיע ממקס, לא ידעתי מה הוא אבל הוא גם הגיע ממיק. הוא שוב הרגיש שלא בנוח מסיבה מסוימת, אחרת הפעם, והוא המשיך הלאה, "אתה יודע שהיא נוסעת לאריזונה לכמה חודשים כל שנה במרס ובאפריל."
הרגשתי שמקס נרגע ואז הוא שאל, "אז מי מצא אותו?"
מיק הסיט את כובד משקלו מרגל לרגל וידעתי שהיה מסדר את הצווארון אם לא חשב שזה יסגיר אותו.
"דוד לא היה בדיוק לבד," מלמל מיק.
"לעזאזל," מלמל מקס בתגובה אבל המלמול היה קצר רוח ונרגז. "שונה."

ההפתעה הייתה בי וראיתי את מיק מהנהן מעבר לכתפי אל פניו המאובנות והכועסות של מקס. "שונה אמרה שהוא שמע את הפריצה והלך לבדוק ואז היא שמעה את היריות. למזלה, מסתבר שהרוצח לא ידע שהיא שם, הוא פשוט חיסל את דוד והסתלק. כשהיא שמעה את היריות היא מתה מפחד. לקח לה זמן להתעשת ולצאת מהחדר, למצוא את דוד ואז להתקשר אלינו. היא הייתה די נסערת. עדיין נסערת."

"בטח, מלמל מקס כאילו היה בטוח שהיא נסערת אבל ממש לא הזיז לו. "מה לגבי הארי? חשבתי שהיא הייתה עם הארי, שאלתי בטיפשות והבטתי לאחור אל מקס. עיניו הביטו בי ואז ידו הושטה אל מותני והוא לחץ עליה קלות. הוא לא היה צריך לענות, התשובה הזאת הספיקה. שונה בגדה בהארי המתוק והמגושם. ואז לחשתי, "מסכן הארי."

"נכון. מסכן הארי, השיב מקס בקול שקט. הבטתי שוב אל מיק והוספתי, "ומסכן גם...אה...קרטיס דוד." מיק בחן אותי לרגע ופניו נפרשו בחיוך כן ומשועשע לפני שהשיב את מבטו אל מקס. "אני מנחש שנינה חדשה בסביבה, ציין. "כן, ענה מקס.

"סליחה? שאלתי ומיק הביט בי. "יש אולי שני אנשים בכל ארבעת המחוזות שבסביבה שיגידו כשישמעו שקרטיס דוד נרצח, (מסכן קרטיס דוד). את ושונה. את כי את לא מכירה אותו. שונה כי היא שכבה איתו." "אה, מלמלתי ותהיתי מה הסיפור של קרטיס דוד. "רוצה קפה?" שאל מקס ומיק נענע את ראשו. "מחכה לי יום עמוס, כדאי שאצא לדרך." "יש לך כוס לנסיעות במשאית?" שאלתי ומקס הביט בי. "כן, ענה.

"אם תביא אותה, נביא לך קצת חימום." פניו של מיק השתנו, עיניו נדדו אל מקס ואז שבו אליי. הוא חייך ואמר בשקט, "אדיב מצידך." "טוב, לא ממש. מקס הכין את הקפה למרות שנדמה לי שהוא השתמש בקפה מהמצרכים שלי. גיליתי שמקס לא מצטיין בשמירת גבולות בכל מה שקשור למצרכים." צחוק קצר ומופתע חמק מפיו של מיק ועיניו נדדו אל מקס. מקס התקדם לעמוד לצדי וכרך זרוע על כתפיי. הוא ציין, "עוד תגלה, מיק, שנינה היא משהו אחר."

ראשי הונף לאחור והבטתי אל מקס. "מה זה אומר?" "תירגעי, דוכסית, מקס חייך אליי. "זו הייתה מחמאה." "זה לא נשמע מחמאה, השבתי. הוא התכופף וקירב אליי את פניו. "אבל זה מה שזה היה." מיק כחכח בגרונו והחלטתי להרפות. זו גסות רוח להתווכח מול אנשים אחרים, במיוחד אנשים שלא מכירים.

הבטתי במיק ודחקתי בו, "כוס הנסיעות שלך, שוטר?" "יתקראי לי מיק." הייתי בספק שאי פעם אפגוש בו שוב אבל אמרתי בחיוך ובנימוס, "בסדר, מיק." מיק יצא להביא את הכוס שלו. ניגשתי אל קנקן הקפה. מקס עמד מאחורי הכיסא שלי וצפה במיק.

"אתה בסדר?" שאלתי. "שונה כזאת כלבה, ענה מקס. זה היה נכון ולכן לא אמרתי מילה. מקס הסתובב אליי. "ביטסי, אשתו של דוד, נכה." מצמצתי ושאלתי, "מה?"

"נכה, תאונת דרכים, לפני עשר שנים. משותקת מהמותנים ומטה."
"אוי לא, לחשתי ומיק נכנס וקטע את שיחתנו.
"תודה על זה, אני ער עוד מלפני הזריחה. נדמה לי שהקפה יציל אותי בימים הקרובים," אמר וניגש אליי.

מזגתי לו קפה, ניסיתי להתעלם מהעובדה שעדיין לא לבשתי בגדים והייתי בכותונת כותנה קצרה. מיק לא התנהג כאילו הוא שם לב וניחשתי שמכיוון שהוא שוטר הוא ראה הכול. הוא אמר לי שהוא שותה את הקפה עם שני סוכר ו"טיפה" חלב. נתתי לו את הקפה ואז נפרדתי ממנו. מקס ליווה אותו לדלת, נפרד ממנו והמתין בזמן שמיק ניגש לרכב השטח שלו. מקס סגר את הדלת רק כשמיק התניע את המשאית, נופף לו ועשה רוורס. מקס הצטרף אליי במטבח, עקף אותי ולקח את הספל שלו. לאחר מכן הוא השעין מותן על הדלפק ואני הבטתי אליו ועשיתי כמותו.

"ביטסי?" שאלתי בסקרנות. "ושונה?"
"ביטסי חמודה. אני מכיר אותה מאז שאנחנו ילדים. היא גרה בעיירה מאז ומתמיד, כולם אוהבים אותה. שונה..." הוא לא סיים והנהנתי שהבנתי ולכן מקס המשיך. "דוד טחון. שונה אוהבת את זה. הארי טחון אבל לא כמו דוד."

"גם אתה טחון," אמרתי לו והוא הביט אליי.
"ממש לא, דוכסית," אמר בכנות.
"לפי שונה, אתה יושב על קרקע בשווי מיליוני דולרים."
הבטתי בפניו מקרוב והוא אמר, "כן, אם אמכור אותה."
"ושונה רצתה שתעשה את זה," ניחשתי.
"כן."

"לדוד," ניחשתי שוב.
"כן."

צדקתי. שונה הייתה כלבה. היא אולי הייתה יותר מסתם כלבה אבל עדיין לא הייתי בטוחה.
"רשת סבוכה," לחשתי.
"כשזרקתי אותה סיבכתי את עצמי ברשת."
הבטתי אל החלונות מאחוריו ואל הנוף שנשקף מהם.
דבר לא הפריד בינו ובין הנוף המרהיב והבנתי, שאין שום דבר בהיקף של מאה ועשרים דונם, מאחוריו או מצדדיו.

כמו שהארי אמר, אדמה משובחת, ללא רבב.
הבטתי שוב אל מקס. "מה דוד רוצה מהקרקע שלך?"
"יש לו כמה תוכניות. מלון ווילות לאורחים או פרויקט דיור קטן ויוקרתי."
הרגשתי ששפתי מתעקלת. עיניו של מקס צנחו אל פי והוא עשה שני דברים. הוא פרץ בצחוק וכרך זרוע על מותני ושוב קירב את תחתית גופינו אבל הפעם לא סתם קרוב, אלא ממש צמוד.
"מקס..." לחשתי וידיי עלו אל זרועותיו.
הוא הפסיק לצחוק אבל חייך אליי. "זה מה שחשבת, דוכסית."
"מה?" שאלתי ואיבדתי את חוט השיחה עם השרירים שמתחת לאצבעותיי והמותניים שנצמדו למותניי.

"הפנים שלך, התוכניות של דוד, זה מה שחשבת."
"אה."

הוא שיחרר אותי, פנה אל קנקן הקפה ופקד, "תסיימי את הטוסט, תתכונני ותשכחי מהחרא הזה. אנחנו הולכים לראות את שן הסלע."
עברה שנייה לפני שהצלחתי להזיז את רגליי אבל לבסוף הזזתי אותן, ניגשתי לכיסא, סיימתי את הטוסט וחזרתי אל קנקן הקפה. הושטתי יד סביב מקס כדי לדאוג לעצמי לחימום בזמן שמקס סיים את הטוסט שלו ועיניו הביטו אל מחוץ לחלון, מחשבותיו טרודות בדברים אחרים.

ואז שתיתי את הקפה שלי, עליתי למעלה, הצעתי את המיטה, הוצאתי את הדברים שלי מהמזווה וננעלתי בחדר האמבטיה. התכוננתי להתנהג כמו מטומטמת וללכת עם מקס לשן הסלע.

"סליחה?" צעקתי מעל הרעש שהשמיע רכב השלג שבו הוא ישב בפיסוק רגליים.

"תעלי!" הוא השיב בצעקה ואני הבטתי ברכב השלג.

"אי אפשר ללכת ברגל?" שאלתי בקול רם.

"לא."

"לנסוע במכונית?"

"לא."

פסעתי לאחור. "אולי..."

"דוכסית, תעלי... כבר... לרכב."

עיניי הביטו בפניו והתרגזתי, "אתה ממש חסר סבלנות!"

"החיים קצרים," צעק מעל הרעש. "אין הרבה זמן לשבת ולחכות שלך שתעלי כבר."

"אף פעם לא נסעתי ברכב שלג," השבתי לו בצעקה.

"היום זו הפעם הראשונה שלך."

"לא יודעת אם אני רוצה לנסוע ברכב שלג," שיתפתי אותו.

הוא מלמל משהו שלא הצלחתי לקלוט, התעסק עם רכב השלג והרעש פסק. ואז הוא ירד ממנו.

גיליתי שהבית של מקס צמוד לשיפוע מדורג מכוסה בעצי אורן וצפצפה. זה קרה כשיצאתי מחדר

התחזוקה דרך הדלת האחורית מהאמבטיה אחרי שסוף סוף הייתי מוכנה.

אבל בצדי הבית ובהמשך, אסם היה טמון בין העצים. באסם הזה היו מגוון דברים לרבות רכב

שטח מחובר למפלסת שלג, רכב שטח נוסף ללא מפלסת שנראה כמו מכונית מתחת לברזנט ומה

שנראה כמו אופנוע מתחת לברזנט נוסף. היה שם גם רכב שלג, אבל עד שפגשתי את מקס בחוץ, הוא

כבר הוציא אותו החוצה.

מקס התקרב. הטייתי את ראשי לאחור והוא דרש, "דברי איתי."

"אין לזה חגורות בטיחות," אמרתי לו והוא הידק את שפתיו. לא ידעתי למה, אולי מתוך רוגז או

מתוך רצון להחניק צחוק.

"לא," אמר כשהפסיק להדק את שפתיו, "אין לזה חגורות בטיחות."

"לא כדאי שנחבש קסדות או משהו כזה?"

הוא התקרב והייתי נסוגה לאחור אבל ידו הגיעה אל צד צווארי, אצבעותיו הארוכות גלשו אל תוך

שיערי מאחורי אוזני. אצבעותיו עטו כפפת עור אבל התחושה הייתה נעימה, נעימה דיה לקרקע אותי

למקום.

הוא קירב את פניו לפניי ולחש, "מה מדאיג אותך, מותק?"

שאפתי אוויר, פלטתי אותו ומשום מה לחשתי בכנות, "זה פשוט מפחיד."

"לא אתן לך להיפצע."

"אבל..."

"נינה, אני מבטיח. לא אתן לך להיפצע."

הבטתי לתוך עיניו וראיתי שהן רציניות. הוא לא הקניט אותי, הוא לא הפגין חוסר סבלנות, הוא

לא התרגז והוא לא חשב שאני חתלתולה פחדנית. הוא היה פשוט... רציני.

"טוב," לחשתי.

"את מתכוונת לעלות?"

הנהנתי כשראשי תחת ידו וחייכתי.

ואז הוא הרפה ממני. חבשתי את כובע השמנת הצמוד על שיערי ודאגתי שיבלוט בצדדים. ואז

עטיתי את כפפות השמנת התואמות שלי. הרעש חזר כשרכב השלג נייער לחיים והזכרתי לעצמי

שבאתי להרפתקה ונסיעה ברכב שלג היא בהחלט מעשה הרפתקני או לפחות מבחינתי. עליתי לרכב.

מקס הזדקף בכיסאו, הושיט יד לאחור, תפס את מפרקי ידי והשתמש בהם כדי לקרב אותי עד שמפשעתי הייתה צמודה לאחוריו וירכיי הפנימיים גלשו לאורך ירכיו החיצוניים. ואז הוא כרך את זרועותיי סביב מותני ולפני שהצלחתי להתנתק התחלנו לזוז. לא חשבתי להתנתק ממנו, ברגע שרכב השלג החל לפעול, נאחזתי בו בכל כוחי.

בהתחלה מתתי מפחד ולבי עמד בגרוני.

ואז מבעד לפחד שלי הסתננה הידיעה שמקס נסע במסלול הזה בעבר, שהוא יודע מה הוא עושה ולאן הוא נוסע והתחלתי להביט סביבי.

ואז הרגשתי שהפחד נמס ממני כשהעצים נעלמו והרוח הקרירה צלפה בלחי. גופי נצמד לגופו החסון של מקס ונרגעתי.

הגענו לשביל שהשתרע לאורך צד ההר ונהר זרם לאורכו. הנופים היו מרהיבים. פשוט מהממים. לא שמתי לב לשיפוע החד שהיה קרוב לצד השביל ולאורכו גלשנו. במקום זאת, שמטתי את סנטרי אל כתפו וגמעתי את הנוף. כל המחשבות זלגו מראשי. הדבר היחיד שנשאר הוא גבו של מקס כנגד חזית גופי, זרועותיי סביב מותני והנוף המרהיב שלפנינו.

לפני שהייתי מוכנה שהנסיעה תסתיים, הגענו לשן הסלע שליד הנהר ונדמה היה שהאדמה נשמטת מהצד והנוף שנגלה לעיניי גרם ללבי לעצור מלכת ומקס בלם את רכב השלג וכיבה אותו.

הוא נשען לאחור אבל לא הסרתי את זרועותיי ממותניו כי מקס צדק. הנוף מכאן היה מדהים וקפאתי במקום מרוב השתאות. זה היה אחד הדברים היפים ביותר שראיתי מעודי. אבל גם השלג והשקט שהתלווה אליו בשילוב הנוף וכפוף הנהר הזורם לידו היו ודאי הדבר היפה ביותר שראיתי מעודי.

"זה יפהפה," לחשתי וסנטרי עדיין על כתפו.

"כן," הסכים וקולו השקט והמחוספס הוציא אותי מהחלום בהקיץ. הרמתי את ראשי והתנתקתי כדי לרדת מרכב השלג.

צעדתי קרוב לשוליים ונעצרתי, גמעתי את הנוף במשך דקות ארוכות ואז הוצאתי את המצלמה הדיגיטלית הקטנה מכיסי. התחלתי לצלם תמונות מתוך ידיעה שהמאמץ חסר תוחלת. אף תמונה לא תצליח ללכוד את היופי הזה. את הנוף הזה צריך לחוות ממקור ראשון.

מקס התקרב לגבי ולא הצלחתי להתחמק ממנו בלי ליפול מהשוליים ויתרה מזאת, זרועו נכרכה סביב חזי. הוא משך אותי אל קדמת גופו ולפני שהצלחתי למחות הוא דיבר.

"אבא נהג להביא אותנו לכאן כל הזמן," אמר בשקט.

הבטתי בנוף ומשהו בנימת קולו גרם לי להפיל את המצלמה.

"אותנו?" שאלתי למרות שאמרתי לעצמי שאני כבר לא מתנהגת כמו מטומטמת. זה היה גרוע

יותר. אסור היה לי לשאול. לא אמור להיות אכפת לי. אני לא אמורה לדעת.

אבל שאלתי.

זרועו התהדקה סביב חזי וקירבה אותי אליו. "קאמי הייתה מקטרת לכל אורך הדרך. אמרה שהיא רוצה להיות עם אימא, והכוונה הייתה שהיא רוצה להיות עם החברות שלה בעיירה."

לפני שהצלחתי לשמור את המילה לעצמי, שאלתי, "קאמי?"

"אחותי."

"אימא שלך לא רצתה לבוא לכאן איתכם?" הבטתי בנוף ותהיתי לעצמי איזה אדם שפוי בדעתו לא ירצה לבוא לשם. נזפתי בעצמי על השאלות ששאלתי שלא רציתי להכריח אותו לשתף אותי וממש לא רציתי להיות זאת שמכריחה אותו לעשות את זה. הוא היה מרתק בזכות עצמו. לא הייתי צריכה לשמוע את סיפור חייו.

"אימא ואבא התגרשו."

"אה," אמרתי והכרחתי את עצמי לא לשאול יותר.

אבל מקס הרגיש צורך לדבר. "זה קרה כשהייתי בן שש וקאמי בת ארבע. אבא ואימא גרו בעיירה אבל יכולנו לבקר את אבא כל סוף שבוע שני, אלא אם כן נתקלנו בו או היה אירוע בבית הספר."

"גם ההורים שלי התגרשו," אמרתי לו ואז סתמתי את הפה. לא הייתי צריכה לדעת את זה עליו

והוא ללא ספק לא היה צריך לדעת את זה עליי.

"בת כמה היית?" שאל.

"צעירה," התחמקתי מתשובה ישירה.

זרועו הלכה והתהדקה, אצבעותיו התקפלו סביב כתפי, הוא לא היה מרוצה מכך שהתחמקתי מתשובה ישירה.

"בת כמה, דוכסית?"

נאנחתי ואז אמרתי שוב, "צעירה." ולפני שהספיק להמשיך לדחוק בי, המשכתי. "צעירה מאוד. צעירה כל כך שאני לא זוכרת אותם יחד."

"לא קל, מותק," הוא לחש אבל לא אמרתי שזה דווקא כן היה קל. לא אמרתי לו שזה היה מזל גדול שאבי יצא מחיי כי זמן לא רב לאחר מכן, הוא חזר אליהם.

החלטתי לשנות את הנושא וציינתי, "מקסים שאבא שלך היה יכול לתת לך את זה." הצבעתי על הפנורמה בידי.

"כן, רק כשקיבלתי את זה כי הוא מת."

גופי הזדעזע והסתובבתי בתוך קימור זרועו כדי שאוכל להביט בו.

"סליחה?"

"ירשתי את האדמות האלה כשהוא מת."

פניו היו אטומות והסגירו את עומק הרגש שהסתיר.

"אני מצטערת," לחשתי.

"לפני המון זמן, חמודה."

"אני בכל זאת מצטערת."

זרועו סביב כתפי לחצה עליי קלות וידו השנייה נכרכה סביב מותניי.

זאתי קצת אחורנית והוא נתן לי מעט מרחב אבל לא יותר מדי ולכן נאלצתי לעצור כשהוא הפסיק לתת מקום תמרון.

"אבל התכוונתי," המשכתי, "כמה מקסים שבחיי, הוא היה יכול לתת לך ולאחותך את החוויה הזאת ולהביא אתכם לכאן."

הוא הנהן והביט מעבר לראשי אל הנוף. "זה היה המקום האהוב על אבא. הוא רצה לבנות בית על האדמות. כל חייו הוא רצה את זה. הוא לא היה מסוגל לעשות את זה אבל לא הפסיק לדבר על זה. אבל הוא בחיים לא היה נוגע במקום הזה. הוא גם אמר לי לא לעשות זאת."

היה משהו מרשים ומרגש בעובדה שמקס הקים את ביתו על האדמות שבהן אביו רצה לבנות, שלא לדבר על שעשה זאת במו ידיו.

"גם אחותך קיבלה אדמות?" שאלתי ועיניו הביטו בי לרגע לפני ששבו אל הנוף.

"לא."

"הוא נתן הכול לך?"

"כן."

"וואו."

הוא הרים את זרועו מכתפי אבל רק כך שידו תוכל להיכנס לשיער שמתחת לכובע בזמן שידו השנייה המשיכה לנוע סביב מותניי.

"היא קיבלה את כל השאר, את הבית בעיירה, את המכונית..."

"האדמות עדיפות," הכרזתי למרות שלא היה לי מושג איזה בית היה לאביו או איזה סוג מכונית.

אלה היו יכולות להיות אחוזה ומזרטי, ובכל זאת האדמות היו עדיפות.

מקס חייך אליי והסכים. "כן," ואז הוא המשיך. עיניו הביטו אל מעבר לכתפי, הבעת פניו התרחקה. "היא כעסה למרות שאף פעם לא היה אכפת להם מהמקום הזה. היא כן ידעה מה השווי שלו."

הידקתי את שפתיי את כדי למנוע מעצמי לשאול שאלות.

מקס לא היה צריך שאשאל שאלות והוא הביט אליי. "היא הייתה מוכרת אותו. אבא ידע את זה

ואפילו כתב את זה בצוואה שלו כשהסביר את העניינים. לכן הוא נתן לי את האדמות."

"האם הוא התנה שלעולם לא תוכל למכור אותן?"

מקס נענע את ראשו. "הוא פשוט ידע שלעולם לא אמכור," עיניו שבו אל מעבר לכתפי, "ואני באמת לא אמכור."

"גם אני לא הייתי מוכרת," לחשתי ונשכתי את שפתי כדי להזכיר לעצמי להפסיק לדבר, בעיקר כי מקס השיב אליי מבט ופניו התרככו, אבל עיניו נעשו עזות ומראהו הציף אותי בתחושה נעימה, חמימה ומאושרת.

"הן עוברות במשפחה שלי מאז 1892," אמר לי.

עיניי התרחבו ושאלתי, "באמת?"

הוא חייך שוב ואמר, "כן, דוכסית."

פתחתי את הפה כדי לדבר ולשים קץ לפגישה הזאת בארבע עיניים שנהייתי ממנה יותר מדי וידעתי שאסור לי להרשות לעצמי. אבל בדיוק אז שנינו שמענו, "מקס!"

מקס הרפה ממני בזרוע אחת אבל היד שבצווארי גלשה סביב כתפיי כשהוא נע לעמוד לצדי והביט אל השביל.

"הי קוטון," אמר מקס לגבר שנראה כאילו השם הזה, כותנה, הולם אותו מאין כמוהו.

קוטון נראה כמו סנטה קלאוס. המון שיער לבן וזקן לבן עבות ומלא שהיה קצת ארוך מדי. וכמובן שאי אפשר לשכוח את הבטן הגדולה והעליזה שבה התהדר. אבל הוא לא לבש חליפה אדומה אלא מכנסי גיינס, מעיל ענק ומגפי שלג.

"שלום לכם," אמר קוטון ועיניו נחו עליי. גם ממרחק של עשרות מטרים יכולתי לראות שאפו ולחיי אדומות בדיוק כמו אלו של סנטה קלאוס.

"שלום."

"קוטון, תכיר, זאת... זאת מקס אבל קוטון קטע אותנו."

"כן, נינה, אני יודע."

"מה...?" התחלתי לומר אבל מקס לחץ על כתפיי.

"טרודי היא הנכדה של קוטון," הסביר מקס.

"אה," מלמלתי.

"עעירה קטנה," ציין קוטון והתקרב. "אנחנו מדברים. תתחילי להתרגל."

"אה..." אמרתי באיטיות והוספתי "אוקיי" כיוון שלא הייתי בטוחה שאשאר מספיק זמן להתרגל

אבל החלטתי שלא אשתף את קולטון בעניין.

"תני לי את המצלמה שלך. אצלם את שניכם," קוטון הוריד את ראשו אל המצלמה שלי.

התאבנתי. תמונה שלי ושל מקס בשן הסלע של מקס? לא חשבתי שזה רעיון טוב. ולא חשבתי ככה כי עצם המחשבה על תמונה של מקס ושלי יחד על שן הסלע היפה הזה גרמה לי לרצות לטעום אותו

בפי וידעתי שזאת טעות, טעות, טעות.

"אה...זה בסדר. צילמתי כמה תמונות."

"דוכסית..." אמר מקס אבל קוטון קטע אותו.

"תני לי את המצלמה שלך, ילדה."

"באמת שזה בסדר," אמרתי.

"נינה, זה גימי קוטון," אמר לי מקס בלחש, גופי קפא ולטשתי בו עיניים.

כשהצלחתי שוב לדבר, לחשתי, "מה אתה אומר?"

"כן, זה מה שאני אומר," אמר מקס וצחקק.

הבטתי בסנטה קלאוס.

גימי קוטון, הצלם האמריקאי הדגול. ראיתי שלוש תערוכות שלו, אחת במוזיאון הסמיתסוניאן, אחת במוזיאון ויקטוריה ואלברט ואחת במטרופוליטן. הוא היה אוצר לאומי ותצלומיו זכו לשבחים, לרבות ממני. קניתי את לוחות השנה שלו באופן קבוע ואחת הכרזות שלו מהסמיתסוניאן הייתה תלויה ממוסגרת במסדרון אצלי בבית.

הוא היה גם מסתגר. הוא מעולם לא הגיע לתערוכות, מעולם לא התראיין, הוא נודע בהתרחקותו מהעולם שהעריץ אותו. אני חושבת שמעולם לא ראיתי תמונה שלו, אפילו לא בצעירותו. ידעתי שהוא גר בהרי הרוקי של קולורדו כי ברוב התמונות שלו הופיעו ההרים. אבל בהחלט לא היה לי מושג שהוא גר כאן.

"אני...אני...שמחה כל כך לפגוש אותך," גמגמתי והרגשתי מטופשת וביישנית בו זמנית. "ראיתי את התערוכה שלך בסמיטסוניאן ואת התערוכה בויקטוריה ואלברט ו..."
"בויקטוריה ואלברט?" שאל וצמצם את עיניו לעומתי.
"כן, היא הייתה מרהיבה. הייתי... זה היה מדהים," עניתי.
"יש אצלי בבית כמה מהתמונות שהציגו בויקטוריה ואלברט. אעבור באסם שלי, אעטוף אחת ואביא למקס."

הפה שלי נפער, הרגשתי שאני לא מצליחה להתאפק.
מקס התחיל לצחק ולחץ על זרועי. "תני לו את המצלמה שלך, חמודה."
הרמתי אוטומטית את היד שהחזיקה את המצלמה. גיימי קוטון התקדם, לקח את המצלמה הדיגיטלית הקטנה והמטופשת שלי בידו המיומנת ופסע כמה צעדים לאחור. הייתי כל כך המומה שגיימי קוטון מחזיק את המצלמה שלי, שלא התנגדתי כשמקס עטף אותי כך שחזית גופי נצמדה אליו וזרועו הייתה כרוכה בחוזקה סביב כתפיי, אצבעותיו הסיטו את שיערי הצידה אל גוש בצווארי תחת ידו, ואימצו את לחיי אל כתפו. ידו השנייה עטפה את מותניי.
"תחייכו," קרא גיימי קוטון, ה-גיימי קוטון מאחורי המצלמה ואני חייכתי באושר עילאי שהרגשתי על כך שלא אחר מגיימי קוטון מצלם את התמונה שלי (שלא לדבר כמה היה נעים לעמוד ככה בזרועותיו של מקס).
"זו תהיה תמונה מצוינת," מלמל גיימי קוטון ושיחק עם המצלמה שלי לפני שהתקדם והושיט לי אותה.

לקחתי אותה וחשבתי שאולי אמות במקום באושר בהתחשב בעובדה שגיימי קוטון צילם אותי. למרות שפירוש הדבר שלא אזכה לראות את התמונה מודפסת וסגורה הרמטית.
"שמעת על דוד?" שאל קוטון את מקס ומקס המשיך לכרוך את זרועו סביב כתפיי, ידו הייתה עטופה סביב צווארי אבל ידו השנייה נשמטה.
"כן."

"חשבתי שהשמש זרחה באור חזק יותר כשהתעוררתי הבוקר," מלמל קוטון ופלטתי צחוק קטן ומופתע.

"הוא היה חמור," אמר לי קוטון.
"אני מתחילה לקלוט," השבתי.
"מיק הגיע אליי הביתה הבוקר. למרבה המזל לנינה היה ג'טלג והיא אמרה לו שהייתה ערה במיטה יחד איתי כשבוצע הרצח."

פניו של קוטון התקשחו והוא שאל, "למה לעזאזל מיקי מעז לשאול אותך אם יש לך אליבי?"
אני התעכבתי על זה שמקס סיפר לגיימי קוטון (מכל האנשים בעולם) שהייתי איתו במיטה אבל מקס לא הרגיש בחוסר שביעות הרצון שלי שלדעתי הייתה כל כך קיצונית שאפשר היה להרגיש בה, והוא דיבר אל קוטון.

"זה לא סוד שלא הסתדרנו."
"זה לא סוד שאתה לא הטיפוס שעושה דברים כאלה."
"קוטון... אמר מקס."
"במיוחד לא אתה," המשיך קוטון.
"גיימי..."

"במיוחד עם דוד," המשיך קוטון ואז הביט בי. "למקס היו הרבה יותר סיבות לירות במניאק הזה לפני עשר שנים ולחסל אותו," הוא הביט שוב אל מקס. "ומיקי יודע את זה."
"הוא רק עושה את העבודה שלו," אמר מקס אבל מה שקוטון אמר סיקרן אותי. שמעתי את

המילים "לפני עשר שנים" לאחרונה והרגע זה נראה צירוף מקרים מעניין.
למרבה הצער, קוטון התמרמר ולא הצלחתי להשחיל מילה כדי לבקש ממנו להסביר.

"זאת חתיכת חוצפה להופיע אצלך בבית."

"הוא לא ביקר אצלי ראשון."

"יזזה לא יהיה האחרון," קוטון הביט בי. "אף אחד לא אהב את דוד. לעזאזל, מיקי היה יכול לבקר אצלי."

"אין לך אקדח, קוטון, אתה פציפיסט ולא-אלים, זוכר?" הזכיר לו מקס.

"אם יש אדם בעולם שבדק את גבולות הפציפיזם וההימנעות מאלימות זה קרטיס דוד," הגיב קוטון.

מקס צחק. חיכיתי שיחלקו איתי יותר מידע אבל דממה נפלה על שני הגברים.

הברירה הייתה לשאול, למרות שאמרתי לעצמי שאני לא רוצה לדעת, או לשתוק. זה דרש מאמץ רב כי באמת רציתי לדעת מה קרה לפני עשר שנים בין מקס לקרטיס דוד, אבל שתקתי.

"טוב, שני צעירים כמוכם לא צריכים שאיזה זקן יקלקל את האווירה. אני אמשך הלאה."

"אתה לא מקלקל את האווירה," מיהרתי לומר לו והוא חיך אליי.

"כל שיחה מקלקלת את זה," אמר ושמט את ראשו אל הנוף שמאחוריי. "את זה חווים בדממה או

טוב יותר אם מישהו משמעותי בעיניך. משום מה עיניו נדדו אל מקס כשאמר את המשפט האחרון לפני שהשיב את מבטו אליי וסיכם, "ולכן הכי טוב שאמשך בדרכי."

לא שיתפתי אותו שבקושי היכרתי את מקס ולכן הוא לא היה משמעותי בעיניי (כך לפחות אמרתי לעצמי) אבל קוטון כבר היה בתנועה ומקס נפרד ממנו.

"לכבוד היה לי לפגוש אותך, קוטון," קראתי בעקבותיו, הוא עצר והסתובב.

ואז הוא שאל שאלה מוזרה. "כך? למה?"

"כי..." הבחינה המדוקדקת עוררה בי תחושה מוזרה ולכן סיימתי את המשפט בצורה עלובה,

"אתה גיימי קוטון."

"סתם איש."

"איש שידוע להשתמש במצלמה."

"יש הרבה כאלה," אמר קוטון בביטול וניכר בו שהוא לא נהנה משבחים מלא-מומחית כמוני, אבל גם לא מאף אחד אחר, שיערתי.

"אני מצטערת," אמרתי בשקט אבל בקול רם דיו שישמע. "הייתי בהרבה תערוכות, אבל רק התערוכה שלך פצעה לי את הלב כי הגוף לא הצליח לעכל את היופי שראו עיניי."

מקס נעצר לצדי וקוטון פלט נשימה עמוקה וחזהו התנפח.

"אז," המשכתי לומר בשקט, "אתה לא סתם איש עם מצלמה. לא מבחינתי. אתה גיימי קוטון

והתמונות שלך עוררו אצלי את התחושה הזאת. אהבתי את זה. אני אסירת תודה ולכן היה לי לכבוד לפגוש אותך."

הוא הביט בי כמה רגעים, ומבט הקשיש הנרגן שטיפח התפוגג. פניו התרככו. הוא זקר אליי את סנטרו, נופף אלינו, הסתובב, טיפס ויצא משן הסלע.

צפיתי בו מתרחק וחשדתי שמקס עושה כמוני.

צפיתי בו זמן ממושך כי הרגשתי את זרועו של מקס לוחצת עליי כדי להסב את תשומת לבי.

"מוכנה לחזור?" שאל כשהרמתי את מבטי אליו.

"לא," פלטתי וגבותי התרוממו בשאלה. פלטתי אנחה והצעתי, "נוכל לנסוע קצת ברכב השלג?"

הוא חיך והציע, "את רוצה שאלמד אותך לנהוג?"

נענעתי את ראשי במהירות וחיוכו התרחב.

"אבל לאט-לאט," אמרתי לו.

"מה שתגידי, דוכסית," ענה, ליווה אותי לרכב השלג, עלינו עליו ומקס הסיע אותי במשך שעה

ארוכה ונאלצתי להודות שאני נהנית מכל רגע ורגע.

שטפתי את צלחות ארוחת הצהריים בכיור המטבח של מקס ואמרתי לעצמי שהגיע הזמן שאחזור להיות בן אדם חכם, שפוי והגיוני.

נסענו ברחבי ההרים ברכב השלג שלו שעה ארוכה ומקס הראה לי עוד נופים, עוד כמה מהמקומות האהובים עליו. כולם היו יפהפיים אבל אף אחד מהם לא היה מרהיב כמו שן הסלע. צילמתי תמונות, אפילו תמונה אחת של מקס שאמרתי לעצמי שאסור לי לצלם וקיוויתי שלא ישים לב שצילמתי אותה. הוא הביט אל העמק, צודדיתו הנאה רגועה וגם...נאה במיוחד. נאה מכדי לא לתעד אותה בסרט הצילום עם העמק הפרוש מאחוריו. ולכן צילמתי אותו ועשיתי זאת במהירות, מוכנה להעמיד פנים שאני מצלמת רק תמונה אחת של העמק.

ואז נסענו חזרה והכנתי ארוחת צהריים בזמן שמקס החזיר למקום את רכב השלג שנכנס והקים מדורה באח שבסלון.

אכלנו את כריכי השרימפס, האבוקדו והמיונו בביצה שהכנתי, אני על הכיסא, מקס עמד ליד הדלפק מולי ושנינו שתקנו. מקס נראה שהוא מרגיש בנוח, אני פחות. כשסיימנו לאכול, הצעתי, "אם תדליק את המחשב בזמן שאנקה את המטבח, אשנה לך את הסיסמה."

"נשמע טוב, מלמל, שתה מהקולה והסתובב אל הבר. הרגשתי שהוא מתקרב אליי תוך כדי הליכה ועמדתי לפנות אליו בדיוק כשהרגשתי את ידו עוטפת את צווארי, את כף ידו בגרוני ואז שפתיו נצמדו אל שיערי. אצבעותיו לחצו על צווארי, הוא הרפה והתרחק ללא אומר ודברים. ישבתי שם בלא ניע, מהססת מה לחשוב על יכולתו הטבעית של מקס להביע חיבה כמעט בכל דרך, מילולית, פיזית, בפניו, בעיניו. ידעתי מה זה גורם לי להרגיש- וזו הייתה תחושה מסוכנת וידעתי שיחיה קל להתרגל אליה. פשוט לא ידעתי מה לעשות עם זה.

כן, הגיע הזמן להיות חכמה, שפויה והגיונית ולצאת מפה לפני שאתן לראש שלי לנדוד למה שבאמת רציתי לעשות עם זה.

שמתי את הכלים במדיח, ניגבתי את הדלפקים ולקחתי את הדיאט קולה. עד שהגעתי לחדרון, מקס כבר ישב בשולחן העבודה ומסך המחשב שלו היה דלוק. "למה אתה רוצה שאשנה אותה?" שאלתי כשקם מהכיסא והושיט לי אותו כדי שאוכל לשבת בו. הוא עמד לצדי.

"חשבתי ש-כלבהמהגיהנום 666 ימשיך להזכיר לי את שונה, מלמל מקס ביובש.

הצמדתי את שפתיי כדי שלא לצחוק והרמתי את עיני כדי להביט בו.

ואז פתחתי את שפתיי ושאלתי, "אז מה אתה רוצה?"

"לא משנה לי."

"זה חייב להיות משהו שתוכל לזכור."

"נינה, ברצינות, זה לא משנה. זה יכול להיות מבחינתי 1234."

נענעתי את ראשי באימה וייעצתי, "זה לא יכול להיות 1234. זו סיסמה קלה מדי לפריצה."

"בהתחשב בעובדה שאני בודק מיילים פעם בשלושה חודשים, מעביר לאשפה את רובם, בודק מה

מזג האוויר פעם בכמה זמן ואין לי שום דבר אחר במחשב הזה, אין סיבה לפרוץ."

נאנחתי והסברתי. "כן, אבל אתה משכיר את המקום ואנשים אחרים משתמשים בו, מחפשים

פורנו ואפילו דברים דוחים."

הוא חייך. "דברים דוחים?"

התעלמתי מהחיוך ומהעובדה ששידר שהוא חושב שאני חמודה (ומאידך שזה גרם לי להרגיש)

והמשכתי. "דברים דוחים, דברים דוחים שיכולים להכניס אותך לצרות. אתה לא רואה טלוויזיה?"

"לא הרבה."

"טוב, כל פדופיל שישכור את המשולש היפהפה שלך בהרים, יוכל ליהנות כשיקליד 1234 כדי

להיכנס למחשב שלך."

"באמת, חמודה."

"יש אנשים חולניים בכל מקום. פשוט תראה מחשבות פליליות.

"אם זה מה שיש בטלוויזיה, אני אוותר."

"חבל, זו תוכנית ממש טובה," אמרתי לו והתחלתי להתלהב כי אהבתי את התכנית הזאת ולכן ברוב טיפשותי איבדתי ריכוז ולא סתמתי את הפה. "יש שם בחור ממש חכם, פשוט גאון מרתק. ויש שם בחורה חריפה וקשוחה. וגאונת מחשבים קורעת מצחוק שלובשת בגדים מוזרים ותמיד מופיעה עם שפתון מושלם. והם כמעט תמיד תופסים את האיש הרע." הוא חיך אליי שוב ומלמל, "נשמע שאני ממש מפסיד." "זה שווה רק בשביל השפתון של פנלופה גרסייה והדברים שהיא שמה בשיער, סמוך עליי," שיתפתי אותו.

הפסקתי לדבר וראיתי את עיניו נוצצות ואת גופו מתחיל לרעוד ופניו הביעו ללא ספק שאני חמודה. במקום זאת, הבטתי במחשב וניגשתי לעניין, הקלקתי בין המסכים כדי להגיע לחלון שבו אפשר לשנות סיסמה ושאלתי, "מה המספר האהוב עלייך?"

"מספר המזל שלי הוא שלוש."

שאפתי אוויר דרך האף. זה היה המספר האהוב עליי.

וגם המספר של צ'ארלי.

"טוב, אז משהו עם שלוש..." עודדתי אותו.

"תמציאי, נינה."

"תן לי משהו לעבוד איתו."

"פשוט תמציאי, אני אכתוב אותו ואחביא אותו באיזה מקום."

הבטתי אליו. "מקס..."

הוא קטע אותי ואמר: "שלוש דוכסית שלוש."

לא הייתי בטוחה אבל הייתי די משוכנעת שהדם אזל לי מהפנים.

לא התקתי את עיניי מהמסך ושאלתי, "סליחה?"

"שלוש דוכסית שלוש, את זה לא אשכח."

"אבל..."

"פשוט תקלידי את זה, מותק."

"אבל מקס..."

"תקלידי."

ישבתי שם משותקת וכשלא זזתי, מקס גחן אליי, הקיש על האותיות שבמקלדת באצבע אחת ואז שוב כדי לאשר. ידו כיסתה את ידי על העכבר והוא לחץ "אישור".

ידו עדיין הייתה מונחת על ידי שעל העכבר, הוא סובב את ראשו להביט בי ואמר, "זה יהיה בסדר." "אני צריכה ללכת," פלטתי וראיתי את גבותיו מתחברות.

"מה?"

הוצאתי את ידי מידו, הרחקתי את הכיסא בשעה שהזדקף ונעמדתי. חזרתי ואמרתי, "אני צריכה ללכת." הושטתי את ידי, הרמתי את כף ידי וביקשתי, "אפשר לקבל את מפתחות המכונית שלי?"

גבותיו היו עדיין מחוברות והוא שאל, "לאן את נוסעת?"

"לעיר."

"לקניות?"

"למלון."

הוא התקדם אליי ומלמל, "דוכסית."

צעדתי לאחור. הוא עצר, גבותיו שוב התחברו ופניו קדרו.

"מה קורה פה?"

"תודה, אתה יודע, על היום ועל אמש ועל הכול אבל אני מוכרחה ללכת."

"למה?"

למה?

היו כל כך הרבה סיבות שעד שהייתי מונה את כולן שנינו היינו מגיעים לגיל שמונים.

"אני פשוט מוכרחה."

"תני לי סיבה."

"מקס..."

"אחת," דרש בתוקף.

"אוקיי," אמרתי כדי לגמור אם זה. "אולי לא הבנתי מה קורה פה אבל אם לא, עליי להזכיר לך

שאני עונדת טבעת אירוסים מגבר אחר."

"את לא צריכה להזכיר לי, דוכסית. את צריכה להזכיר לעצמך."

נו, באמת.

התחלתי לכעוס, ממש הרגשתי את זה.

"סליחה?" אמרתי בשקט.

"לאף אישה לא הייתה טבעת כשנכנסתי איתך למיטה אתמול בערב."

"כן, נכון," רכנתי אליו, "אני שמחה שהזכרת את זה."

"כי מרגיז אותך שעשיתי את זה?"

"כן!"

"אז למה התעוררת בשתיים ונשארתי איתי במיטה עד הבוקר?"

הבטתי בו בלי לדעת מה לומר בעיקר כי לא רציתי להסביר לו את הסיבה האמיתי והבנתי, באיחור

רב, שאפילו אם הסיבה הייתה אליבי מוצק למקרה שהמשטרה תקפוץ ותחקור אותו באותו חשוד

ברצח, אולי לא כדאי שאחלוק איתו את הפרט הזה.

ואז הודעתי, "אני עוזבת," והתחלתי לעקוף אותו אבל הוא מיהר לשמאלי ותפס אותי במותניים

ומשך אותי לעמוד מולו. "תוריד ממני את הידיים שלך!" התרגזתי אבל זרועותיו נכרכו סביבי בחוזקה

והצמידו אותי לחזית גופו.

"זה משהו ששנינו צריכים לבדוק," הוא הכריז ועיניי הצטמצמו והזזתי את זרועותיי ביננו. ידי

היו מונחות על חזהו.

"את זה?"

"את מה שיש ביננו, את מה שקורה כאן, בינך וביני."

"ממש לא!"

"לא?"

"לא."

הוא הביט מעבר לראשי ואמר, "בחי, איזו חרטטנית את."

"אני לא!"

הוא הביט וטלטל אותי. "כן, נינה, בהחלט."

"אתה בכלל לא מכיר אותי!"

"אני מכיר אותך מספיק כדי לדעת שאני רוצה להכיר אותך יותר."

"יופי, אתה לא יכול להכיר אותי יותר. אני עוזבת."

"את נשארת."

"אתה לא יכול להחזיק בי כאן."

"בטח שאני יכול."

"זה..."

"ואת רוצה להישאר."

נענעתי את ראשי בחוסר אמון וצעקתי, "אתה מרתיח אותי!"

"ואת נהנית מכל רגע."

פי השמיע "פוף" נוכח מפגן השחצנות הזה והדפתי את חזהו. ידו גלשה במורד עמוד השדרה שלי,

קרבה אותי אליו, הצמידה את ידיי ביננו וראיתי את צווארו מתכוּפף.

הרגשתי שאני יודעת לאן הוא חותר.

"מקס, " הזהרתי וגופי נדרך.

"שקט, " הוא פקד בשקט. "אני צריך להעביר כאן מסר, חמודה."

"מקס!" איבדתי סבלנות.

"בואי נראה כמה טוב זה יכול להיות, " הוא מלמל, עיניו התמקדו בפי וידעתי, פשוט ידעתי שהוא עומד לנשק אותי.

"מקס, שלא..."

אבל אצבעותיו כבר גלשו לתוך שיערי על הקרקפת כדי לחפון את ראשי ולייצב אותי, פיו ירד אל פי קטע את המילים שבקעו ממנו.

ובהתחשב בעובדה שפי היה פתוח, הוא לא פספס הזדמנות להשחיל את לשונו פנימה.

גופי קפא כשלשונו נגעה בלשוני.

ואז ידי נאחזו בחולצתו וגופי נמס.

הלשון שלו הייתה כל כך נעימה וטעימה והכל היה נהדר. לא סתם נהדר. זה היה הרבה יותר מנהדר. התגעגעי לזה. התגעגעי לנשיקות ואלוהים, ממש התגעגעי לזה.

עיניי נעצמו, הטייתי את ראשי וזהו, הייתי אבודה.

ואז מקס באמת נישק אותי והלכתי לאיבוד לחלוטין בלי לרצות שמישהו ימצא אותי.

זה לא היה נהדר.

זה היה מדהים. הוא היה פשוט נשקן מהמם לא פחות משהיה חתיך מהמם ואולי יותר וזה אמר הרבה.

בהונותי התקפלו בתוך נעליי, ידיי גלשו על חזהו כדי לעטוף את צווארו בזרועותיי, גופי נצמד לכל אורכו ובטני עשתה סלטה באוויר לפני שצנחה בעונג. הרגשתי דגדוג בין רגליי והוא לא היה סתם מענג, אלא מעורר תאוה ובהתחשב בכל זאת, לא הייתה לי ברירה אלא להיפתח אליו.

וזה מה שעשיתי.

וכשעשיתי את זה, מקס לקח ולקח ולקח. ואני התמסרתי ולא היה אכפת לי שהוא מרוקן אותי. למעשה זה בדיוק מה שרציתי שיעשה.

פיו ניתק מפי, ראשו התרומם, אצבעותיי שהיו בתוך שיערו הפעילו לחץ והוא לחש בקולו הצרוד שהצטרד, "באמת, מותק."

"עוד, " התנשמתי ולא פקחתי עיניים ופי שב אליי. הוא נתן לי את מה שרציתי ונהניתי מכל שנייה.

במקום כלשהו בירכתי מוחי קלטתי שהוא אז וגורר אותי איתו, מזיז אותנו להבנתי אל הספה ושמתתי להגיע לשם, רק חיכיתי להגיע לשם, רק חיכיתי לחקור עוד את גופו של מקס ולתת לו לחקור את גופי. ובדיוק אז צלצל הטלפון.

בצלצל השני, ראשו של מקס התרומם והוא הפסיק את תנועתנו.

"לא, " זה נשמע כמו תחינה והיא בקעה מפי.

"אני חייב, דוכסית, " קולו היה עדיין נוקשה והוא נשמע כאילו אינו רוצה אבל זרועו נטשה את מותני וכף ידו נגעה בלחיי. פקחתי את עיניי וראיתי בפניו שצדקתי. הוא לא רצה אבל היה מוכרח.

"אל תורידו את המבט הזה, " הורה לי, רכן קדימה, נישק את מצחי ואז הרפה ממני. הוא ניגש לטלפון שעל השולחן בצעדים גדולים.

צפיתי בו מתרחק והקשבתי לו עונה ב"כן?"

נענעתי את ראשי וניסיתי להתנער מהמחשבות אבל עדיין הרגשתי את זרועותיו סביבי, את שפתיי על שפתיי, את לשונו בפי, את שיערו העבה והרך בידיי, את גופו הקשוח על גופי ורציתי שיחזור. לא הצלחתי להתנער מתחושת הכמיהה על אף שניסיתי. הרגשתי שהיא נולדה בתוכי בטבעיות, שהיא כל מה שאני וכל מה שנועדתי להיות ואין מצב להיפטר ממנה.

"עכשיו?" שאל מקס ונשמע המום וקצת נרגז. אבל גם נשמע שהוא מנסה להסוות את התחושות

האלה. "בסדר, בסדר, תירגע, אני אגיע לשם תוך רבע שעה." בהיתי בו כשעיניו נדדו אליי, פניו כבר לא היו רכות מרוב תשוקה כפי שהיו לפני חמש דקות. הן היו מתוחות וחסרות סבלנות. "כן, אמרתי

שאטפל בזה, ואני אטפל." הפוגה נוספת והוא לא הסיר את עיניו ממני לפני שאמר בשקט, "אל תדאגי, אני אגיע לשם. רבע שעה."

ואז הוא ניתק את השיחה, נשמע ביפ והרגשתי שגופי מתפתל. השפיות שבה אליי אבל מקס עמד מולי ועיכב את חזרתה.

"חייב לזוז."

הנהנתי.

"אני לא יודע מתי אחזור."

שוב הנהנתי.

"דוכסית, את איתי?"

"כן, לחשתי."

"אני לוקח את מפתחות המכונית שלך איתי," הוא הכריז.

"טוב, עניתי מיד."

ידיו ניגשו אל שני צדי ראשי והוא היטה אותו לאחור כשהתקרב. ראיתי שפניו מתרככות שוב והוא נראה כאילו כמעט הוקל לו.

"העברתי את המסר, נכון?"

כן, הוא בהחלט העביר את המסר.

"כן, לחשתי שוב."

"נסיים כשאחזור הביתה."

לא עניתי. לא ידעתי למה הוא מתכוון, לסיים לדבר או לסיים להגיע לספה כדי שאתנהג כמו מטומטמת גדולה יותר ואתנהג כמו כלבה צרחנית בנוסף.

"נינה?"

"נשמע שמדובר במשהו חשוב."

"נכון, אחרת אין מצב שהייתי יוצא." ידיו על ראשי קירבו אותי אליו והוא סיים, "אסביר אחר כך."

"כדאי שתזוז, אמרתי לו."

הרגשתי שאחת מידי יורדת אל צווארי ואז אגודלו החליקה על הלסת.

"תתנהגי יפה, הוא לחש."

"אשתדל," השבתי לו בלחישה. עיניו נעו על פניי ואז הוא הרכין את ראשו, פיו נגע בפיו והעניק לי נשיקה קלה, מתוקה ומופלאה שהייתה כמו הנשיקה במצח אבל טובה ממנה. לאחר מכן הוא הרפה ממני.

צפיתי בו ניגש לארון. הוא נעלם מאחורי הדלת, יצא, לבש מעיל בד ועיניו נישאו אליי. הוא אמר, "תישארי ערה."

"בסדר."

הוא הרים את הסנטר ואז יצא מהדלת.

נדדתי אל המחשב למרות שרציתי לראות אותו יוצא. לא רציתי לראות אותו מסתכל עליי.

גררתי את הכיסא אל השולחן ואז התיישבתי ונכנסתי לדפדפן כדי לגשת למייל שלי.

שמעתי את הצירוקי נוסע והקלדתי את כתובת האתר ואז את שם המשתמש והסיסמה שלי. שמעתי את השקט כשלחצתי על "כתוב מכתב חדש" והדממה נמשכה כשהקלדתי את כתובת הדוא"ל של ניילס.

ואז הקדשתי את השעתיים הבאות לכתיבת מכתב לארוס שלי והסברתי בפירוט מה המשמעות של פסק זמן. מה המשמעות של העובדה שהוא לא יודע איך אני שותה את הקפה. מה המשמעות שהוא לא הבין כמה פוגעת הדרישה שלו שאמכור את הבית של צ'ארלי. כמה בודדה הייתי, למרות שהייתי איתו. איך הרגשתי שהוא לא שכב איתי, שלא הפגין חיבה, שלא הרגשתי נחשקת או אהובה במחיצתו. כמה הטריד אותי שלמרות שדיברנו על כל זה, ואפילו כתבתי לו מיילים אחרים, זה אף פעם לא חלחל אליו. ולבסוף, החלק שכתבתי ארכה הכי הרבה זמן הסביר למה זה לא יעבוד בינינו. ואז אמרתי לו

שאתקשר בעוד כמה ימים ונוכל לדבר. ואז קראתי, ערכתי, קראתי שוב, הוספתי עוד קצת, קראתי שוב, שיניתי כמה דברים ולחצתי "שלח".
המייל נעלם והבטתי במסך שהציג את רשימת המיילים שלי.
כל הכבוד, מתוקה, צ'ארלי לחש באוזני.
הוא נשמע עצוב אבל גאה.
התחלתי לבכות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן